Remina Radu

Minute până la miezul nopții

"Everyone in the world is bigger than the role they think they need to play."
Chester Bennington

Bookzone.ro
BUCUREȘTI, 2018

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
RADU, REMINA
Minute până la miezul nopţii / Remina Radu. - Bucureşti : Bookzone, 2018
ISBN 978-606-9008-08-9

821.135.1

Editura Bookzone
Şoseaua Berceni, nr. 104, sector 4, Bucureşti
Redacţie: 0774.091.579
Distribuţie: 031.433.51.56
office@bookzone.ro

Grafica: Răzvan Mera

@Bookzone

Roz. Așa visasem camera.
Blond. Așa visasem bărbatul.
Albă. Așa visasem rochia.
Totul e gri. El e brunet. Eu sunt goală.
Căci în întuneric toate culorile-s la fel.

A plecat să cumpere țigări. Nu s-a mai întors. Era vinerea dinaintea nunții noastre. În primă instanță am crezut că a pățit ceva grav. Că l-a călcat mașina, că i-a picat o cărămidă în cap, că a murit sufocat într-un canal. Era mai ușor să îl cred mort decât să recunosc că mă părăsise fără niciun cuvânt. Trecuse de două noaptea. Casa era plină cu lume, dar nicicând n-a fost mai multă liniște. Rude, prieteni, vecini. Cu toții tăceau și mă priveau cu teamă și milă. Mama mi-a întins un pahar cu apă. Mi-a spus să beau ca să mă liniștesc, dar am refuzat. Eram liniștită. Și mă simțeam vinovată. Când cineva te lasă în urmă ca pe un surplus de bagaj, trebuie să suferi. E o lege nescrisă. Trebuie să simți cum ți se deschide o rană în suflet și ți se umple tricoul de dâre sângerii. Îți duci mâna la piept încercând să sugrumi durerea și te urăști la gândul că ai mâna prea mică. Sufletul îți e din ce în ce mai greu, iar pieptul tău devine neîncăpător. Trupul te trădează, te copleșește greutatea, cazi în genunchi și sfâșii hainele de pe tine, încercând să îi faci loc să iasă. Apoi plângi. Plângi în hohote. Plângi și urli. E plânsul ăla patologic pe care refuzi să îl asculți, căci nu te-ndeamnă la fapte bune. Cu mâinile amândouă îți cuprinzi tâmplele și părul.

Și strângi cu toată puterea care ți-a mai rămas. Și plângi. Și urli. Pulsul devine mai alert decât venele pot ține pasul, auzul începe să te lase, aerul e insuficient. Durerea trupească și cea sufletească se împletesc perfect. Ești doar o ruină.

Dar eu nu. Nu în noaptea asta. Am ridicat rochia de pe pat și am așezat-o cu grijă în husă. Apoi am agățat-o după ușă. Nu am avut curaj să o mai privesc vreodată. Uneori mă întreb dacă au mâncat-o moliile. Sau dacă se simte tristă că nu am ajutat-o să-și îndeplinească menirea. Am mers în baie și mi-am luat pachetul cu șervețele demachiante. M-am așezat turcește în fața oglinzii pe care mama o rezemase de un fotoliu și am început să-mi șterg fața. Avusesem proba pentru machiaj. Am început cu ochii. Nu îi recunoșteam. Genele astea false mă făceau să par altă persoană. Provocatoare, arogantă, îndrăzneață. Frumoasă, ce-i drept, dar falsă. În vreme ce îmi descopeream pleoapele, mă gândeam că poate acum aș putea plânge. Cu toții așteptau ca eu să plâng. Mi-aș fi dorit ca demachiantul să-mi facă ochii să lăcrimeze, parcă-mi era rușine că nu sufăr, că nu-mi împrăștii bucăți din suflet pe parchet așa cum așteptau cu toții. În oglindă vedeam reflexia întregii adunări. Mama plângea. Avea obrajii acoperiți de mâinile-i ușor ridate. Dar ochii, ochii ei îmi urlau: „Plângi, te rog, plângi acum! E bine să plângi acum!" Dar nu puteam să plâng. Am scos un alt șervețel și mi-am șters obrajii și buzele. Fusesem încântată de combinația discretă de blush și ruj ce îmi scotea în evidență tenul bronzat cu grijă. Și lui îi plăcuse. Mi-am frecat cu putere pielea încercând să scap cât mai repede de ambele gânduri. Dar mi-am amintit că mă sărutase înainte

să plece și m-a cuprins un sentiment de furie și repulsie. Rujul ăsta rezistent se încăpățâna să păstreze pe buzele mele stigmatul ultimului sărut. Pentru un moment am aruncat o privire spre chipurile ce se reflectau în oglindă. Păreau cu toții împietriți, copleșiți de panică și milă. Apoi m-am privit pe mine. Cu părul răvășit, cu ochii injectați, cu buzele sângerii, nu era nevoie să plâng. Eram o ruină.

Mă trezesc din vis. Sudori reci îmi îngheață ceafa. Un frison îmi face corpul să tresalte sub pilota pe care o strâng în brațe ca și când ar încerca să mă părăsească. Întind mâna și ating perna lui. Goală. Rece. Sângele îmi coboară în tălpi, un vuiet amețitor îmi suflă în urechi, panica mă învăluie și vederea mi se întunecă. Vreau să-l strig, dar nu-mi pot desclești maxilarul. Îmi pun mâinile la ochi și aștept lacrimile. Apoi se face liniște.

– Ce faci, maimuțico? Te gândești dacă va ploua azi?

Îmi las degetele să mi se scurgă de pe chip. Acoperit doar de prosop, stă în pragul ușii și îmi zâmbește părintește. Ca de mii de ori până acum. Nu reușesc să îi răspund. Doar îi zâmbesc. Cu buzele, cu ochii, cu sufletul. Ca de mii de ori până acum. Îmi afund obrazul în perna pufoasă și mă las din nou învăluită în lenjeria cu miros de balsam dulce.

– Eu trebuie să plec, iar tu ar trebui să te ridici din pat, altfel vei adormi din nou, îmi șoptește după câteva minute.

– Pff! Spui asta de parcă s-ar mai fi întâmplat vreodată!

– Îmi cer scuze! Nu știu cum am îndrăznit. Hai, trezirea, că azi avem multă treabă!

Mă sărută și pleacă. În fiecare dimineață pleacă înaintea mea. În fiecare dimineață ascult cum încuie ușa în urma lui. Știe că mi-e teamă să rămân singură în casă cu ușa descuiată. Mă ridic din așternuturile răvășite și îmbrac

tricoul lui. Îmi beau apoi cafeaua în tricoul lui. Îmi retrăiesc sărutul în tricoul lui. Îmi fac curaj pentru încă o zi în tricoul lui. Totul e sigur în tricoul lui. Căci sub tricoul lui e inima lui. Iar în inima lui sunt eu.

Capitolul 1

Departe de soare, sub umbre de nori,
printre cărări de vânt, mă doare viața.
Căzută din frunze - mătase ruginie zdrobită de pașii
păgâni fără urme. Ceasornicul codrului din ramura
crudă nu bate a timp,a moarte el bate. Miroase a
praf - iarba. Praful miroase a haos. De ce tac?
De ce tac rădăcinile bătrâne când râsul e cheia juneții?
De ce tac amintirile când lacrima
e cheia dezrobirii?
Vise lichide prelinse pe un trunchi de copac.
Episodice rătăciri ale sufletului. Încercări sterile
de înăbușire a propriului gând.
Printre flori cu miros pe pământ se zbate chemarea
lacrimei dintâi în cel din urmă cuvânt.
Pierdut rămas-bun. Amintiri zbuciumate într-o ermetică
reverie a codrului înainte de bocetul clopotului. Lacrimi
de sânge pe portretul păstrat cu sfințenie într-un colț al
sufletului meu.
Miroase a busuioc. O cădelniță ruginită împăștie
blagoslovenia ferecată în fumul de tămâie. Plânge
pământul. Plânge codrul. Plânge ramura. Plâng eu.
De ce taci? De ce taci când se topește în sufletul meu
lumânarea vieții? De ce taci când somnul întunecat
mă-nvăluie în giulgiu-i cernit? De ce taci când chemarea
ta blajină mi-ar deschide porțile zorilor?

De ce taci?
Nici nu mi-am dat seama că a înverzit iarba.
Valuri de lumină inundă ochiul uimit de strălucirea spicelor de grâu. Atâtea păsări. Atâtea triluri.
Atâta viață. Te îndepărtezi pe un drum peste care ninge cu petale. Porți de argint se deschid înainte-ți.
Privești înapoi și pecetluiești, cu un sărut rece pe care îl port și astăzi pe frunte, o făgăduială.
Apoi, în visul meu, te văd în grădina cu trandafiri.

Când eram mică și mă certam cu ai mei din diverse motive lipsite de importanță acum, mă închideam în camera mea și, cuprinsă de furie, îmi spuneam că nu sunt copilul lor, că fusesem schimbată din greșeală în maternitate sau că, în realitate, mă găsiseră într-o cutie lângă tomberon și n-avuseseră curajul să-mi spună. Dar aveam ochii tatei, pometii maică-mii și țâțele bunică-mii. La naiba, nu putea fi invers!

Când am pierdut pentru prima dată pe cineva drag, adică pe bunica, cele trei zile cât a ținut priveghiul nu am făcut altceva decât să o țin de mână. Pe-atunci credeam în Dumnezeu și eram convinsă că moartea ei era o situație medicală temporară, iar eu nu trebuia să-i dau drumul, căci Dumnezeu o va ajuta să îmi dea de veste printr-o strângere de mână. Mâinile ei erau reci. Aspre și reci. Îmi e dor de mâinile ei.

Prima amintire o am de pe la șase ani. Sau cel puțin de la vârsta la care memoria e pe picioarele ei. Mi-a cuprins fața între palme și m-a sărutat pe frunte. Ai mâinile aspre și mă zgârii, i-am zis strâmbând din nas. Nu mi-a răspuns. Dar ochii i s-au umplut cu lacrimi. Mâinile alea care îmi puneau pe masă pâine sau mămăligă, îmi creșteau vacă pentru lapte, găini pentru ouă, oi pentru ciorapi din lână, mâinile alea care nu se odihneau decât atunci când ea dormea, mâinile alea pe care ar fi trebuit să le sărut în fiecare dintre puținele seri pe care le petreceam lângă ea, mâinile alea crăpate de muncă îndrăzniseră să îmi supere pielea de copil de oraș. Tata asistase la întreaga scenă. Și el avea ochii în lacrimi. I-a sărutat mâinile și ne-am urcat în mașină. Nu mi-a vorbit tot drumul până acasă.

– Ești supărat pe mine? l-am întrebat seara înainte să merg la culcare.

– Nu. Doar dezamăgit.

– Îmi spui de ce?

Nu mi-a răspuns. M-am închis în camera mea și am plâns. Aș fi preferat să țipe, să mă certe, să îmi dea chiar și o palmă, aș fi ales orice m-ar fi ajutat să stau supărată pe el, și nu pe propria mea greșeală. Dar nu o făcea niciodată. Nu îmi spunea niciodată că era supărat pe mine, dar îmi spunea deseori că era dezamăgit. Mai târziu am aflat de ce. *Pentru că supărarea ține de orgoliu. Dezamăgirea ține de suflet.*

Așadar, trei zile nu m-am dezlipit de mâinile pe care le sărutasem de nenumărate ori de-atunci. Refuzam să dorm. Eram atât de obosită, încât ațineam pe scaun și tresăream de teama de a nu pierde semnul pe care eram sigură că urma să îl primesc. Dar care n-a venit vreodată. După înmormântare, eram atât de obosită încât am adormit în lenjeria în care ea își dăduse ultima suflare. Nu eram pregătită să accept faptul că nu mai era, că nu o voi mai vedea sau auzi vreodată decât în gând sau în vis. Ai mei, speriați fiind de gestul meu, mi-au făcut un scandal monstru. Mi-am pus perna pe cap și i-am ignorat. Au încercat să mă dea cu forța jos din pat, am urlat că voi face plângere la protecția copilului pentru rele tratamente aplicate minorului - auzisem expresia asta cândva la radio - și m-au lăsat în pace.

Doi ani mai târziu, l-am pierdut și pe bunicul. Doi ani în care am privit neputincioși cum se prăpădea fără bunica, refuzând să mănânce, să se odihnească, să se spele. Și-a găsit refugiul în alcool, gândurile au început să i se întunece, rațiunea a început să îl părăsească. Vorbea rar, ne răspundea laconic la întrebări, iar când o făcea părea mai

degrabă un monolog; singurul dialog pe care îl avea era cu Dumnezeu, pe care era supărat. Când s-a stins, trei zile am stat lângă el și nu am făcut altceva decât să îl fixez cu privirea. Nu-mi amintesc dacă sau cât am plâns. Dar în sinea mea zâmbeam. La un moment dat, profitând de un moment în care am crezut că sunt singură, m-am furișat și i-am făcut testul cu oglinda. Îmi spuneam că și-a înscenat moartea, că totul era o conspirație de proporții pe care nu reușeam să le înțeleg, că viața de om de la țară fusese un scenariu de acoperire, căci, în realitate, el era un agent secret care și-a injectat o soluție ce i-a făcut pulsul insesizabil timp de trei zile, după care a ieșit din mormânt asemenea lui Lazăr, iar acum stătea pe un șezlong, la soare, cu o bere brobonată alături. Dar de ce nu mi-ar fi spus și mie? Adică nu-mi place berea, dar la un cocktail cu umbreluță n-aș fi zis pas.

Am pierdut oameni care m-au crescut, oameni pe care i-am iubit, oameni care m-au iubit. Și de fiecare dată am fost convinsă că i-am îngropat de vii. Căci am îngropat, alături de ei, bucăți din sufletul meu în care nu aveau cum să moară vreodată. Noaptea visam cum mergeam la mormântul lor și, cu mâinile goale, dădeam la o parte pământul încercând să-i salvez. Plângeam, căci asta făcea ca lacrimile mele să facă pământul mai moale. Îi dezgropam. Dar nu îi recunoșteam. Aveau fețele schimonosite, pământ în gură și în ochi, mâinile încleștate. Mereu ajungeam prea târziu. Așezam pământul la loc odată cu bucăți de degete care refuzaseră să accepte că era prea târziu. De fiecare dată același vis. Nu, nu sunt nebună. Nu văd sunete. Nu aud culori. Deși așa au crezut cu toții când mama le-a povestit scena cu oglinda și mi-a strecurat o doză de calmant într-un ceai de mușețel. E doar felul meu de a

gestiona dramele. Uneori, viața mi se pare atât de ironică și moartea atât de meschină, încât nu le pot înfrunta decât transformându-mă într-un personaj dintr-un film al cărui scenariu ajunge mereu la mine cu o zi întârziere. Ziua aia e dureroasă. Căci trebuie să accept să trăiesc cu mine.

Cel mai sigur lucru este că vei muri. Cel mai nesigur lucru este când. Știi cum îmi imaginez eu viața și moartea? Ca doi colecționari capricioși care beau Absinthe și mizează irrational, iar noi suntem doar o monedă de schimb între ei doi.

*

N-am avut niciodată un plan despre ce-aș fi vrut să mă fac când voi fi mare, despre cum aș fi vrut să fie viața mea, dar știu că visam să o trăiesc împreună cu un tip interesant. Nu neapărat frumos, nu neapărat înalt, nu neapărat bogat, dar neapărat interesant. Adică amuzant, cu sarcasmul la purtător, cu farmecul ăla aparte pe care îl are un bărbat care poate n-a citit prea multe cărți, dar a deschis fix la pagina din care i-aș fi dat eu testare. Dar, cum nu prea ieșeam din casă și nu îmi plăcea să socializez, la debutul în ale iubirii mă îndrăgosteam de iubiții prietenelor mele. Îmi era mai comod - ca un fel de „meniul zilei social" care mă scutea de efortul selecției .

Totul a început în copilărie când m-am îndepărtat de două prietene - din cele trei pe care le aveam - pentru că îmi plăceau iubiții lor. Bine, a se nota că - pe vremea aia - a avea iubit însemna că te vedeai cu el în curtea școlii, seara, după ce terminai temele, mâncați o pungă cu pufuleți, îți lua un suc de la dozator și vă pupați la plecare pitiți după

vreo dubă din parcare. Ferească Sfântul să fie altfel, să te vadă vecinele comuniste şi să te trezeşti la paişpe' ani cu renumele de curva cartierului! Nu era cazul meu. Să am iubit, zic. În plus, în rarele cazuri în care mi-a plăcut un puştan, am ales să mă pup cu el în scara vreunui bloc. Era mai simplu pe vremea aia. Căci nu exista interfon.

Timpul a trecut. Am crezut că a fost doar o fază prin care trece toată lumea. Deşi, ce-i drept, nici prietene nu prea mi-am mai făcut. Îmi păstrasem o singură prietenă, Aura, cu care mi-am petrecut şi primii ani de liceu. În realitate, ea mă păstrase pe mine. Aura era o puştoaică exotică, o tipă cu sâni mari, păr lung şi negru, ochi de chinezoaică şi buze groase, dezinvoltă, care ştia să profite de propria-i sexualitate, o tipă care ieşea în evidenţă în orice mulţime ai fi aşezat-o. Spre deosebire de mine. Eu eram low profile, ea not so much. Ajunsesem să ţin la ea. Nu aş putea spune exact de ce. Cred că pe alocuri mă simţeam atrasă de ea, deşi, în cea mai mare parte a timpului pe care îl petreceam împreună, comportamentul ei mă enerva. Găseam ridicolă nevoia ei de atenţie, de afirmare, de confirmare. Dar deveniserăm ca două surori. Dormeam împreună, fie la mine acasă, fie la ea, ne împrumutam bani, lucruri, dar nicicând comportamente.

Deşi nu ducea lipsă de simpatizanţi, lucru pe care începuse să-l sublinieze constant ori de câte ori făcea referire la modul general în care eu mă prezentam în societate concluzionând cu infatuare: *Dacă te-ai îngriji mai mult, te-ar căuta şi pe tine alţii mai răsăriţi decât ăla de la electromecanică*, iar eu rămâneam mereu ca emoticonul ăla cu degetele pe barbă gândind: *Pe bune, dacă pot găsi măcar un singur loc în care aş vrea să mă caute,* în fine,

cum spuneam, deși era mereu înconjurată de admiratori, din nu-știu-ce motiv începuse să-și petreacă timpul cu un tip care era cu vreo zece ani mai mare decât noi. Acum, știu că nu-i frumos să jignesc oamenii, dar tipul ăsta era hidos. Adică așa l-am văzut eu la vârsta aia și, spre norocul meu, doar la vârsta aia. Ăsta devenise un fel de al treilea membru al cuplului nostru, adică eram un fel de triulă, dacă threesome ar avea corespondent în limba română. Părinții ei călătoreau mult, ea era mai mereu singură acasă. De-asta, o perioadă, mi-am petrecut serile la ea făcând teme și privind filme. Până a apărut în peisaj acest personaj. Nu, nu se culca cu el. Doar îl folosea. Ca să înțelegi mai bine, într-o zi îi venise ciclul și n-a avut chef să vină la cursuri. Așa că, după ce am terminat orele, am trecut pe la ea să văd ce face. Am intrat ca la mine acasă, cum deja făceam de ceva timp, și, când am ajuns în sufragerie, l-am văzut p-ăsta făcându-i unghiile de la picioare. Scena m-a șocat și m-a dezgustat în aceeași măsură. După ce a terminat, ea l-a trimis să ne cumpere ceva de mâncare.

– Ești conștientă de faptul că te iubește?

– Evident! Altfel de ce mi-ar fi făcut unghiile?

– De ce ți-a făcut unghiile?

– Pentru că mă iubește. Și pentru că mi-a venit ciclul și mi-e greu să mă aplec.

Cred că atunci mi-am dat seama de puterea pe care o femeie frumoasă o poate avea asupra unui bărbat urât. Sincer, de multe ori îi priveam și nu reușeam să îmi conturez o imagine clară asupra naturii relației lor. Uneori păreau cele mai bune prietene, când el îi împletea părul și ea se plângea că i s-au despicat vârfurile, alteori îmi părea că surprind în privirea lui sclipirea maniacului care, după

ce pleacă de la ea, merge acasă și spoiește pereții din baie. Nici până azi nu știu care a fost natura prieteniei lor. N-am înțeles-o, n-am acceptat-o, n-am trăit-o.

După experiența trăită cu Aura, m-am închis în camera mea, în mintea mea, în lumea mea,a muzicii, a cărților, a filmelor. Nu-mi găseam locul afară printre oameni. Am crezut că am depășit faza cu îndrăgosteala nepotrivită. Până am intrat la facultate împreună cu Elena. Și cu ea fusesem colegă de clasă în liceu, stabiliserăm de comun acord că Aura are un caracter incompatibil cu al meu, dăduserăm împreună la aceeași facultate, și uite-așa ea devenise, între timp, prietena mea cea mai bună. Doar că după câteva luni, eu m-am îndrăgostit de iubitul ei care, în viziunea mea, era copia fidelă a lui Victor Petrini. Același caracter trufaș, aceeași întruchipare a idealismului tragic, același inadaptat. Teo, căci așa îl chema, părea un puștan la înfățișare, genul ăla de băiat care nu ziceai să se fi bărbierit vreodată, nu aducea cu un student în anul doi la Drept, ci mai degrabă cu visătorul dintr-un boy-band. Genul Nick Carter pentru ăștia care v-ați născut odată cu mine, genul oricare One Direction pentru ăștia care nu. Per ansamblu, un tip plăcut. Elena era mult sub nivelul lui de cultură, ca și mine de altfel, iar relația dintre ei decurgea perfect tocmai pentru că ea îl asculta mereu cu gura căscată, alimentând în el sentimentul de infatuare pe care, dacă nu o afișezi, degeaba l-ai citit pe Nietzsche sau Kafka. Asistam ca un intrus la gesturile de afecțiune la care eram părtașă prin întovărășire și nu de puține ori mi se rupea filmul când mă imaginam în locul ei. Seara ajungeam acasă și mă satisfăceam cu gândul la el. Simțeam că mă îndrăgostisem de el, dar n-am făcut nimic în privința asta. Iar faptul că, mai târziu,

ea mi-a povestit cum uneori o tratează cu bădărănie, iar alteori geme nejustificat în pat, asta m-a făcut să mă sustrag ușor-ușor din acel triunghi pe care îl creasem fără știința vreunuia dintre eroii principali. Deci, iubirea mea pentru el era la fel de superficială ca orgasmele pe care mi le dădeam singură. Ce-i drept, la început, și eu îl ascultam pe Teo cu fascinație ori de câte ori ne întâlneam, dar cu timpul începuse să mă enerveze sclipirea de grandomanie pe care o citeam în ochii lui ca răspuns la admirația mea. Nu de puține ori el venea cu vreo paralelă între dialogurile socratice și altercația pe care Elena o avusese cu croitoreasa care îi greșise rochia, și în tot acest timp eu nu puteam gândi decât *Care-i faza cu gemetele nejustificate?!*

Am început să mă îndepărtez de ei ca și cuplu. Apoi m-am îndepărtat și de ea ca prietenă. Am rămas colege, mai făceam schimb de câte un curs, mai făceam câte o glumă când ne sincronizam vezicile. Ani mai târziu, ne-am revăzut întâmplător. M-a invitat la o cafea și mi-a povestit că se despărțiseră. O înșelase. De mai multe ori. Nu mi-a părut rău. Că s-au despărțit, zic. Cred că în sinea mea eram invidioasă. Ea era o tipă frumoasă, înaltă, constituție osoasă, sâni perfecți, genul ăla de femeie care nu are nevoie să meargă la sală, căci a născut-o mă-sa gata fermă pe toate părțile. Dar nu se potrivea cu un tip atât de complicat. Nu ar fi știut ce să facă cu el. Un tip complicat trebuie să te facă să îți dorești să te complici și tu. Trebuie să fie o provocare. Provocarea de a te autodepăși, de a-l depăși, de a deveni ceva ce ceilalți ar înțelege cu greu. Tocmai faptul de a fi complicat stârnește mister. Oamenii misterioși emană atracție. Oamenii ușor de înțeles sunt lăsați deoparte ca un rebus dezlegat. Eu nu sunt o tipă complicată.

După întâmplarea - de fapt neîntâmplată - cu Teo, m-am închis din nou în lumea mea. Nu-mi mai plăceau oamenii. În realitate, nu-mi plăcuseră niciodată. Nu mai aveam nicio prietenă, pe Sorin îl expediase maică-sa la țară că n-avea niciun gând de facultate și nu făcea altceva decât să fumeze și să asculte manele toată ziua, ai mei aveau și ei problemele lor la care nu era intenția mea să mă adaug. Din nou.

Ieșeam rar din casă, cât să merg la cursuri, la bibliotecă sau să-l rog de domnul de la chioșcul de ziare să-mi comande vreo casetă cu trupa mea preferată. Nu mai aveam nevoie de nimeni și de nimic. Stăteam în casă, ascultam muzică și scriam. În lumea mea, eram un artist și mă respectam ca atare.

În al treilea an de facultate, eram un dezastru. Începusem să am din ce în ce mai multe coșmaruri, coșmaruri pe care le purtam cu mine încă din adolescență. Refuzam să mai adorm, căci mi-era teamă de ele. Refuzam să mai ies din casă, căci eram prea obosită. Aș fi vrut să merg prin parc, să mă plimb, să ascult păsările cântând, să îmi amintesc cum miroase căldura, orașul, patiseria de la colț. Însă nu reușeam. Starea de apatie îmi devenise cea mai bună prietenă. Nu făceam niciun pas fără să mă consult cu ea.

– Fac un duș azi?

– Nu, oricum nu pleci nicăieri.

– Fac ceva cumpărături azi?

– Nu, mai e niște brânză în frigider și un colț de pâine într-o pungă.

– Ies din casă azi?

– Nu, afară sunt oameni - grăbiți, agitați, oameni cu un scop. Nu-ți plac oamenii și nici n-ai un scop!

Ca să fie tabloul complet, reîncepuseră și certurile cu mama. Ajungea acasă obosită după serviciu și mă găsea tot în pat - în același loc în care mă lăsase dimineața, în aceleași haine, cu același păr neîngrijit, cu aceiași ochi nedormiți. Cred că mai miroseam și urât. Și începea să trântească lucruri și reproșuri. *Puteai măcar să bagi aspiratorul și să ștergi praful ăsta, dacă tot ți-a fost lene să cobori să cumperi niște legume și să pui de-o ciorbă! Crezi că mie și lui taică-tău ne-ar strica să găsim ceva cald de mâncare când ajungem acasă?* Pentru ea, starea mea era simplu de catalogat: lene.

Zilele, certurile, reproșurile păreau a se repeta. Până într-o zi când a venit acasă și m-a găsit în bucătărie. Mestecam într-un sos de roșii și în cuptor se rumenea un pui. Eram în haine de stradă, îmi prinsesem părul într-o coadă împletită, îmi dădusem cu rimel și ruj și miroseam a parfum. Am întâmpinat-o zâmbind.

– Am uitat să cumpăr pâine. Sper că ai luat tu.

– Mi-a zâmbit înapoi. Cumpărase pâine.

– Stai să mănânci cu noi?

– Nu. Am mâncat mai devreme o plăcintă, la facultate, și nu mi-e foame încă.

Am lăsat-o să termine de gătit și m-am întors în camera mea. Mi-am dat jos masca. Am aruncat la loc în șifonier hainele de stradă și mi-am pus pe mine pijamalele pe care le dădusem jos cu o oră în urmă. Nu ieșisem din casă. Nici nu mâncasem. Și tot ce gătisem găsisem în frigider. Dar alesesem soluția asta căci mi se făcuse din nou frică. Nu de ea, ci de certuri, de ton ridicat, de învinuiri, de

negocieri neloiale care îmi amplificau starea de neliniște și îmi făceau corpul să tremure ore întregi după. O să îți povestesc imediat de ce.

Aveam 16 ani. Eram la liceu, perioadă pe care am urât-o din tot sufletul. Nu-mi plăceau colegii, nu-mi plăceau pauzele dintre ore când ieșeau cu toții pe coridor și răcneau ca niște băștinași coborâți din bananier, nu-mi plăceau fetele care se aranjau de parcă ar fi fost în competiție cu o trapezistă de la circ, nu-mi plăceau profesorii care catalogau întreaga clasă drept una de imbecili din cauza câtorva idioți care se simțeau rebeli și vandalizau tot ce le ieșea în cale; nu-mi plăcea că aproape doi ani a trebuit să-l văd zilnic pe cel care-a fost primul ce mi-a dat jos tricoul și mi-a sărutat sânii. La el acasă. La el în cameră. Cu ai lui în camera alăturată. Ne-am fâstâcit amândoi, am roșit amândoi. Eu - pentru că mă gâdilam, el - pentru că se aștepta să am țâțele mai mari.

– Nu sunt complet dezvoltate încă, i-am zis zâmbind în vreme ce mi le acopeream fără nicio dificultate cu palmele.

– Cum nu?! Fetele se dezvoltă până la 16 ani. Eu așa știu. Deci asta ar cam fi forma finală.

– Băi, da' vă-nvață ăștia la electromecanică, nu glumă!

N-a gustat ironia mea. A doua zi știa tot liceul că m-a futut și că am țâțele mici. Nu m-a deranjat faptul că a mințit, că-s atâtea cazuri în care nu știu ambii parteneri că s-au futut sau că-s într-o relație. M-a deranjat faptul că a spus adevărul. Iar adevărul era că aveam țâțele mici. Adică măcar în privința asta să fi fost discret. Da, acum pot face haz de necaz și-ți pot povesti cu detașată ironie întâmplarea asta. Însă atunci n-am trăit-o așa. În fiecare zi ajungeam cu întârziere la primul curs ca să nu mai întâlnesc pe coridor

țipenie de adolescent cu hormoni agitați și aluzii leșinate, nu mai ieșeam în nicio pauză, până și la wc îmi ceream voie în timpul orelor, iar la sfârșitul zilei trăgeam de timp cât puteam pentru a pleca ultima. Aș fi vrut să mă mut la altă școală. Pe lângă împletirea între scârbă, furie și panică pe care o resimțeam, începusem să descopăr tot felul de noi reacții fiziologice. Noaptea adormeam cât mai târziu, căci nu voiam să vină dimineața și să merg la școală. Dimineața mă trezeam și mergeam să vomit amintindu-mi că trebuie să merg la școală. Începusem să iau note mici. Asta mă făcea să nu mai am poftă de mâncare. Lucru care m-a ajutat. Căci nu mai aveam ce să vomit. Slăbisem foarte mult în al doilea semestru, deci situația avea până la urmă un silver-lining, în ciuda faptului că-mi era din ce în ce mai greu să mă țin pe picioare și mergeam mai mult sprijinită de pereți. Asta când eram singură. Când erau ai mei acasă, storceam și ultima picătură de energie pentru a părea normală. Apoi zăceam.

Venise vara. Venise vacanța. Eu ajunsesem la vreo patruzeci de kilograme, lucru pe care reușisem să îl ascund foarte bine de ai mei care nu mă vedeau niciodată dezbăcată. Că, na, de ce m-ar fi văzut? Doar că, odată cu vara, venise căldura și nu mai puteam purta la nesfârșit haine largi, mâneci lungi și pijamale la fel, cum făcusem în ultimele luni. Și nici nu mai puteam refuza la nesfârșit ocaziile de socializare care se iveau în acest anotimp, cum făcusem în ultimele luni.

Mătușa din partea maică-mii ne invitase la un grătar la curte. Refuzasem de câteva ori, până când mama mi-a aruncat o privire plină de dispreț. *Mă faci de râs! Parcă am crescut o sălbatică!* În cele din urmă, am acceptat.

Am mers în camera mea să mă pregătesc pentru ieșire. Am scos un teanc micuț de bluze, maiouri, tricouri și l-am așezat pe jos. Și cum stăteam eu în sutien - descoperisem push-up-ul și fusesem mai fericită decât dependenții de fast-food când se deschide vreun McDonald's prin țară - și răscoleam mormanul de haine ca într-un târg second-hand, mama intră fără să bată la ușă. Ca de obicei.

M-a privit și a înnebunit. M-a prins de braț și m-a smucit de jos.

– Tu ești conștientă de cum arăți?

– Acum sau în general? Adică am și zile mai bune.

– Nu-mi arde de ironiile tale, mi-a zis și m-a împins în fața oglinzii suspendate pe mobila veche din camera mea. Uită-te la tine! Arăți groaznic, ești numai piele și os!

– Am și un pic de celulită pe buci, e nedreaptă discriminarea!

Pentru un moment, am avut impresia că mă va lovi. Fața îi era exagerat de roșie, îi tremura bărbia pe care încerca să o controleze încleștându-și maxilarul, ochii îi erau congestionați. Dar s-a lăsat să alunece pe pat și a oftat adânc. Nicio clipă nu și-a dezlipit privirea de pe mine.

– Cu ce ți-am greșit?

– De ce crezi că e despre tine?

– Atunci cu ce ți-a greșit taică-tău?

Am zâmbit, mi-am coborât privirea și mi-am clătinat capul ca atunci când îți dai seama că orice ai spune ar fi doar o risipă de timp și cuvinte. Și alegi să taci. Adică gestul ăla care se confundă atât de ușor cu *oricum nu te-ar duce capul să înțelegi, așa că ce rost are?* Exact asta a înțeles ea și atitudinea ei s-a schimbat rapid.

– Te rog să mănânci!

– Nu mi-e foame!

– O să-ți vină când o să vezi mâncarea, spune-mi ce vrei să-ți pregătesc.

– Dar nu mi-e foame!

– Ai două opțiuni: fie mănânci, fie te duc la spital.

– Cum să mă duci la spital?

– Eu sunt responsabilă pentru tine. Ești minoră. Te voi duce la spital, te vor interna și te vor ține pe perfuzii. Le voi spune că ai tulburări de comportament și voi cere să te închidă într-o rezervă.

Îmi prezenta scenariul ăsta cu un calm care m-a făcut să mă și văd între patru pereți scorojiți, zăcând într-o lenjerie îngălbenită mirosind a hipoclorit, conectată la o perfuzie legănându-se pe un suport ruginit. Vedeam și gratii la ușă și la fereastră. Deci nicio portiță de scăpare. Dintotdeauna, când noi două ne-am aflat la masa negocierilor, ea a mizat pe lucrurile de care mie îmi era frică. La fel a procedat și în ziua aia.

– Asta dacă nu e deja prea târziu și nu ți-ai făcut singură un rău ireparabil. Acum că mă uit mai bine la tine, îmi pare că ești lividă și parcă ți-a căzut și părul. Vor urma dinții. Dar e alegerea ta. Fie mănânci, fie te aștept cu bagajul la ușă. Ar trebui să apreciezi că te las să ți-l faci singură și să-ți pui lucrurile preferate.

S-a ridicat de pe pat și a ieșit din cameră. Eu am rămas în fața oglinzii numărându-mi firele de păr.

După zece minute, am ieșit și i-am cerut o porție de cartofi prăjiți.

La scurt timp după întâmplarea asta, tata a aflat că are o boală incurabilă. El a reacționat mai bine decât mine. A mers la un psiholog și și-a recunoscut slăbiciunea. I s-au

prescris pastile care să-l ajute să-și controleze atacurile de panică. Habar n-avea că le împărțea cu mine, numai că eu nu le luam cu apă. Perioada aia încă e neclară în memorie. Nu-mi amintesc decât că am absolvit liceul și mi-am sărbătorit marea realizare cu prietenii mei cei mai buni - pastilele și alcoolul. Asta devenise realitatea mea. Înfricoșătoare și totuși fascinantă, morbidă și totuși vie.

*

În ultimul an de facultate, m-am îndrăgostit. Adică așa am numit eu comportamentul obsesiv pe care l-am avut timp de aproape un an, ca o completare a drumului spre autodistrugere pe care mi-l alesesem singură de mult timp. Vlad era un tip cu care nu aveam absolut nimic în comun, în afara faptului că amândoi inspiram oxigen și expiram dioxid de carbon, un tip care provenea dintr-un mediu în care eu mă simțeam ca un rocker vegetarian- ateu invitat la o petrecere cu „ceva care a avut rinichi" la proțap, ascultând muzică lăutărească într-un foișor decorat cu icoane. Nu știu ce căcat ar fi căutat un rocker într-un astfel de decor, dar eu eram acolo pentru că Vlad se purta nemaipomenit cu mine. În cea mai mare parte a timpului. Atât de nemaipomenit, încât, în cele câteva luni cât am fost împreună, nici nu s-a culcat cu mine. Eu nu prea voiam, el nu prea cerea.

Îi cunoscusem părinții în cele câteva seri pe care le petrecusem la el. Mama lui fusese prostituată. Asumată. Cu banii pe care reușise să îi pună deoparte, își deschisese un butic din care îl întreținea pe tatăl lui care era și șomer, și alcoolic, un tip foarte simpatic, de altfel. Când l-am întâlnit pentru prima dată mi-a zis: *Eu, dacă eram atât de frumoasă*

și de citită ca tine, m-aș fi făcut curvă. Toată tinerețea asta aș fi făcut. Aș fi strâns bani și n-aș fi avut nicio grijă la bătrânețe. Și nu mi-o lua în nume de rău, că, și dacă aș fi avut o fată, tot sfatul ăsta i l-aș fi dat. Nu știam niciodată cum să reacționez când era prin preajmă. Cu ce se ocupa Vlad? Nici asta nu știam. Eu nu întrebam, el nu spunea. Ar fi putut fi relația ideală.

Într-o seară, cum stăteam noi la el acasă și priveam un film, îl sună cineva să meargă în discotecă (arhaism pentru club). El voia să meargă, eu nu suportam discotecile. Mai fusesem o singură dată și-mi petrecusem toată noaptea încercând să-mi controlez claustrofobia care-și împărțea pumni cu demofobia. În plus, eram îmbrăcată de parcă fugisem de acasă cu banii de sifon și nu aveam chef să merg acasă, să fac zgomot, să îi trezesc pe ai mei, să le spun unde mă duc, cu cine, când mă întorc. *Mergi așa*, îmi zice, *nu vom sta mult.* Am strâmbat din nas gândindu-mă la toate outfit-urile pe care le voi întâlni pe acolo, dar în final am acceptat. Îl mai ții minte pe rockerul de mai sus? Hai să-l îmbrăcăm și-ntr-un tricou roz pe care scrie cu paiete *I'm a pretty little princess*. Deci, să-ți reamintesc că eu ieșisem din casă să merg la un tip, care se presupunea a fi iubitul meu, să privim un film. La propriu. Fără alte intenții. Adică eram îmbrăcată într-o pereche de blugi largi, comozi, cu un pulover cu guler, că mă cam încerca o răceală, încălțată cu niște ghete jerpelite, d'astea de ieșit prin cartier. Așa am mers eu în discotecă. Pe lângă el, care era un tip mult mai înalt decât mine, cu un corp bine lucrat, care purta numai haine de firmă combinate cu bun gust, eu păream o rudă îndepărtată de la țară. Nicicând nu m-am simțit mai penibil! Bine, nu o lua de bună - așa zic de fiecare dată, de parc-ar fi o provocare.

Hai să-ți descriu rapid decorul: masă închiriată la etaj, în colțul VIP, musculoși în tricouri mulate mirosind a parfumuri scumpe, pe masă înșirate sticle de alcool care costau mai mult decât câștiga tata într-o lună, tipe superbe în blugi skinny, pe tocuri și cu buricul la vedere, mirosind a parfumuri și mai scumpe. Asta era masa la care stăteam eu, cu ghetele mele jerpelite și puloverul meu cu guler, că mă cam încerca o răceală. Știi senzația aia pe care o ai când te duci la o nuntă la care te trimite maică-ta pentru că o colegă a ei a invitat-o pe ea, dar ea n-are chef să meargă, și-ți bagă pe gât pastila că *trebuie să strângi și tu oameni că poate te-o lua și pe tine unu' vreodată*, și tu te duci, și nu cunoști pe nimeni, și stai la masă și zâmbești ca proasta la p...dentist? Eh, asta eram eu. Doar că nu zâmbeam. Vlad încerca să-mi acorde câte o fărâmă de atenție printre râsete și conversații cu prietenii lui. Dar îi reușea la fel de bine cum îmi reușea mie faza cu zâmbetul.

La un moment dat, am văzut plimbând de la unul la altul ceva ce eu n-am încercat vreodată. Lăsând la o parte câteva aspecte legate de igienă, care mi-au venit instinctiv în minte, mirosul fumului mi s-a părut greu de suportat. Când rândul a ajuns la mine, am refuzat cu înverșunarea unui activist pentru drepturile animalelor care privește lansarea colecțiilor de toamnă la Paris. Adică *Piei, Satană, piei!* Cred că ăla a fost momentul în care și Vlad a conștentizat cât de diferite erau lumile noastre, cât de out of place eram eu în decorul lui, ca o hartă a țării într-o expoziție de pictură abstractă. S-a apropiat de mine și m-a întrebat dacă vreau să-mi cheme un taxi care să mă ducă acasă. Nu am reușit să răspund în cuvinte, dar cred că am avut în privire sclipirea suporterului român când s-a calificat România la

European după opt ani. M-a condus la taxi, mi-a dat bani să plătesc cursa și m-a sărutat. Money first, of course! În seara aia, totul s-a terminat pentru el. În seara aia, totul a început pentru mine.

Ziua următoare, am fost foarte fericită că nu m-a sunat. Ziua de după, am fost fericită că nu m-a sunat. A treia zi, eram supărată că nu m-a sunat. Adică cum? Așa se încheie relațiile? Fără niciun cuvânt? În plus, nu era vorba despre o relație oarecare, adică da, era una disfuncțională, dar cu mine! Unde mai putea găsi el, în lumea lui, pe cineva ca mine?!

După câteva zile, l-am sunat eu. Nu mi-a răspuns. Nici nu m-a sunat înapoi. Pentru orice persoană matură, stabilă, conștientă de diferențele mai mult decât evidente, eliberată dintr-un context care nu ar fi avut niciun viitor, concluzia ar fi fost una clară. Eu nu eram acea persoană.

Începeam să simt că îl iubeam, că, în realitate, îl iubisem dintotdeauna. Mă rog, dacă dintotdeauna ar fi fost sinonim cu șase luni. L-am mai sunat de câteva ori. Tot fără răspuns. Cu fiecare zi ce trecea, începeam să îi simt tot mai mult lipsa. L-am zărit de câteva ori pe stradă în compania aceloraşi prieteni. Tot de atâtea ori s-a făcut că nu mă vede. Fiind timidă și lașă, nu am îndrăznit să îl abordez. Mi-am spus că poate e puțin supărat și că, după ce îi voi acorda răgazul de care are nevoie, își va da seama că nu va putea trăi fără mine. Până atunci, însă, simțeam nevoia să aflu cum îi merge, să știu pe unde și cu cine umblă; începusem să țin o oarecare contabilitate a femeilor cu care îl vedeam, pentru a evidenția femeile în compania cărora îl zăream mai mult de o singură dată. Pentru mine, ele reprezentau un pericol. Îmi îmbolnăvisem mintea cu

idei de natură tâmpă și devenisem, fără să-mi dau seama, ridicolă. Adoptasem chiar și o scuză pentru a mă justifica: iubirea te face ridicol. Iubirea face din clarvăzător - orb, din înțelept - idiot, din infatuat - ridicol. Iubire, pe naiba! Mă copleșise un sentiment de insultă prin abandon pe care nu știam cum să îl cataloghez altfel, căci era pentru prima dată când îl întâlneam.

Aveam zile la rând în care eram furioasă. Furioasă că tipul ăsta, care se învârtea în cercuri sociale dominate de superficialitate, promiscuitate, frivolitate, înconjurat de oameni cu profunzimea sufletească a unui banc cu blonde, tipul ăsta nu își dădea seama cât de prețioasă eram! Simțeam cum îmi nega superputerea de a-l salva din lumea lui și a-l aduce într-o lume în care existau și alte femei decât cele dispuse să se dea chiar și pentru o țigară.

Din nou, nu mai socializam. Mergeam la cursuri, unde făceam mai mult act de prezență, și atât. Sporadic, îl mai sunam. Fără răspuns. De ceva timp, renunțasem să mai atentez la pastilele tatei, deși perioada de sevraj fusese îngrozitoare. Zăceam. Nu puteam funcționa pe niciun plan. Mă dureau oasele, mușchii, mă strângea pielea, capul era prea greu de purtat pe verticală. Pentru a-i liniști pe ai mei, îngrijorați că li se prăpădește singurul copil, inventasem o gripă nenorocită. Între aspirină, carmol, durerile care nu mă lăsau să dorm sau să gândesc și supa caldă cu care mă îndopa mama, îmi venea să mușc din castronul ăla cu flori colorate și bordură aurie. De ce retrăiam toate astea? Pentru că m-am trezit într-o zi cu pastila mică, roz, în palmă. Ah, roz! Culoarea bezelelor! Manipulare de mare clasă pentru creier! Dar n-am luat-o. Am pus-o la loc în flacon și am zâmbit bătându-mă singură pe umăr.

Luasem o decizie. Mă hotărâsem să îl arunc în hăul istoriei nemărturisite, acea istorie pe care mai degrabă refuzăm să ne-o amintim decât să o uităm cu adevărat, dar care nu influențează mai puțin puternic sentimentele și acțiunile noastre. Cu cât încercam mai mult să fac asta, cu atât îmi aminteam mai mult. Recapitulări zgomotoase îmi rulau prin minte ca niște diapozitive zgâriate. Îmi aminteam cum, la început, mă amuzase și mă ambiționase ideea de a mă găsi în același context cu un om ca el, tocmai pentru că acest lucru sfida logica oricărei așteptări în ceea ce mă privea. Numai că amuzamentul începuse a se disipa după câteva săptămâni și rămăsese doar ambiția. Ambiția de a nu eșua, de a nu mă da bătută, deși se înfiripase în sufletul meu o mare dezamăgire. Perioada de tatonare se încheiase prea repede și totul s-a îndreptat cu pași rapizi spre obișnuință. Învățasem să accept obișnuința și ideea că eram diferiți.

Ziua, fiecare trăia în lumea lui; eu - în cea a activităților facultății, el - în lumea lui în care nu am reușit să îmi găsesc locul. Nu aveam un cerc de prieteni comuni, tocmai pentru că eu nu aveam prieteni , dar el nu știa asta, dar și pentru că îi ghicisem destul de bine prietenii considerați intimi; el credea că ai mei sunt pretențioși, eu știam că ai lui sunt grosolani, ai mei civilizați cu strictețe, ai lui libertini cu indulgență. Tocmai de-asta, prietenii au rămas un bun privat. Deși lucrul ăsta fusese stabilit de la început, rămâneam totuși uimită când îmi reproșa că îl exclud din ieșirile pe care le aveam cu prietenii mei, ieșiri pe care le inventam, acuzându-mă că mi-ar fi teamă să nu mă facă de râs. Cred că suferea de complexul Ștefan Gheorghidiu. Aș fi putut să dau curs măcar uneia dintre numeroasele invitații pe care mi le făceau colegii mei de facultate și să

îl aduc și pe Vlad, dar adevărul este că, în realitate, îmi era teamă să nu se facă singur de râs și să nu încolțească în mintea mea comparații care să îi fie nefavorabile, căci, atât timp cât se afla singur în câmpul meu de analiză vizuală și spirituală, eram mulțumită cu ceea ce exploram, la rândul meu, într-o manieră destul de superficială. Însă, așezat față în față cu un alt bărbat, aceeași superficialitate ar fi stârnit în sufletul meu valuri de nemulțumiri și aș fi uitat, poate, a-i acorda circumstanțele atenuante pe care le stabilisem ca o lege nescrisă. Ideea e că misterul, care odinioară îmi părea un stimulent, o provocare, se risipise ușor-ușor și, odată demistificată, existența lui îmi părea banală. Wait! Cred că eu sufeream de complexul Ștefan Gheorghidiu. Da, știu, filosofam rău când eram mai mică! Noroc că, între timp, mi-a trecut. În fine, cu toate astea, ajunsesem cu timpul să mă obișnuiesc cu orizontul lui îngust, cu defectele lui. Luasem de bune cuvintele lui Camil Petrescu conform căruia iubirea e un proces de autosugestie. Dar nu numai iubirea. Eu cred că întreaga existență e un proces de autosugestie.

Ultima noastră interacțiune vreodată a fost una bizară. Trecuse foarte mult timp de când încetasem să îl mai sun, să mă mai intereseze ce mai face, să mai am măcar un vag impuls de a ști dacă mai trăiește. Ne-am întâlnit întâmplător pe stradă. Mi-a blocat calea și mi-a vorbit pe un ton răstit.

– Înțeleg că ai ceva de spus! Te ascult!

Ce căcat?! După ce fus orar funcționa mintea lui? Deschisese telefonul tocmai în ziua aia și văzuse apelurile mele de acum nu-știu-câte luni? În plus, tonul lui m-a înfuriat mai mult decât eram conștientă că ar fi fost posibil și, totodată, m-a blocat mental. Nu reușeam nici măcar să adun o idee, cu atât mai puțin să o exprim.

– Vezi? Asta a fost și va fi întotdeauna problema ta: mereu cauți ceva, dar nu știi ce cauți, mereu vrei ceva, dar nu știi să ceri! Spune-mi acum ce vrei!

Nu-mi spunea nimic nou. Întotdeauna am fost prea mândră să cer, prea nătângă să fur. Dar, doar nu era să recunosc asta în fața lui!

– Hm, aș vrea o porție de cartofi prăjiți, că mi-e cam foame și aș vrea să nu mai trăiești în trecut. Refă-ți viața! Ce-a fost, a fost!

Capitolul 2

Trecuse o noapte şi uitasem să dorm.
Ascult cum zâmbeşte-n mine tristeţea. În calmul
unei simfonii crepusculare îmi scald tălpile în ţărâna
unduind a moarte. Păreri bolnave tulbură a ochiului
undă reflectând în trunchiurile oglinzilor sfărâmate
pe pielea mea hibridul embrionar al patologicului.
Degete încleştate pe un ceasornic ce bate fiecare
greşeală pe care am comis-o pe secundă şi zdruncină
semantismului timpului ca substanţă externă.
Căci timpul bate lăuntric. Timpul bate în mine.
Arcurile fluide ale gândului şerpuiesc printre
scheletele unui a fi şi a nu fi. Ce sălăşluieşte oare între
ele? Mi-e teamă încă să aflu. În spatele ferestrei închise
mă întrepătrund cu tăcerea gazoasă ce se ridică din
hieroglifele condeiului. Scrijelesc pe zeci de pagini
versuri a căror denotaţie
oscilează între ceva şi nimic. De ce? Numai scriind pot
vedea ceea ce gândesc, căci undeva între prohibiţiile
drept pavăză şi aroma eşecului pe care parcă o eman
de fiecare dată când le nesocotesc, am pierdut curajul de
a trăi ceea ce gândesc. Dincolo de azi, mi-e teamă
de necunoscut. Dincolo de gând, mi-e teamă
de cuvânt. Dincolo de trup, mi-e teamă de mâine.
Mi-e teamă de reîncarnarea trecutului în prezent,
gândului în amintire, cuvântului în enunţ gratuit.
Să fie oare himeric nudul pe care îl port sculptat
în ţărâna sufletului?

Să fie oare plăsmuire zbuciumul cu care mă lupt
încercând să-mi clădesc o identitate? Seninul de ieri
s-a metamorfozat într-o groasă perdea de pulbere
în spatele căreia m-am ascuns paralizată de teamă.
Mitul pocalului cu venin îmi fulgeră gândul obosit.
Trecuse o noapte și uitasem să dorm.
Trecuse un veac și uitasem să mor.

– Fată, io cre' că mă-nsor!

– Păi ai cu cine?

– Ar fi vreo trei.

– Și le iei pe toate?

– Păi se poate?

– Se poate. Da' pe alt continent.

– Și e departe? Că mai are mama niște găini și tre' să am grijă de ele când pleacă ea la băi.

Introducing Sorin. În perioada lui de formare. Eu și Sorin am copilărit împreună, la modul că eram vecini de bloc. Era foarte simplu să știu când Sorin era acasă, că urla maică-sa la el de se auzea până la mine-n cameră. Era foarte simplu să știu când Sorin era pe-afară, că urla maică-sa după el de se auzea-n tot cartierul.

La început, am crezut că Sorin e surd. Altfel de ce căcat ar fi urlat maică-sa în orice situație era el prezent? Îl salutam în treacăt prin fața blocului și-mi răspundea. Deci nu era surd. Apoi am crezut că maică-sa e vreo isterică fără activități trupești. Adică de-aia de nu merge la săpat, la tăiat de vie, la cules de porumbi sau alte chestii după care nu-ți mai vine să urli pentru că te dor mușchi de a căror existență nici nu erai conștient. Dar, printr-un concurs de împrejurări, am ajuns să mă împrietenesc cu Sorin. Și s-o înțeleg pe maică-sa.

Eram în clasa a șasea. Sorin era într-a patra. Într-o seară, mă-ntorc de la școală și-l găsesc cu mucii-n barbă pe banca din fața blocului. *Nimic aiurea, sigur l-a altoit iar maică-sa*, îmi zic. Nu eram prieteni dar, chiar și-așa, mă apropii de el și-l întreb pe un ton la fel de șoptit ca suspinele lui.

– Ce pățiși?

– Lasă-mă-n pace!

– Bine, zic.

Mă întorc și dau să intru în bloc.

– Aha! Ești la fel de sufletistă ca mama! Vă doare-n cur de mine!

Știu, ăsta ar fi fost un moment *Oh, sărăcuțul!* Dar n-a fost. În clipa aia, primul gând care mi-a venit în minte a fost să-l caut în pantaloni. Adică eu îl luasem drept Sorin toată copilăria, dar dacă era totuși o Sorina cu exces de testosteron?

– Păi nu te-ntrebai, mă, ce ai? Dacă nu vrei să spui, nu spui și gata! Vrei să mă rog de tine?

– Aha, zice ștergându-și mucii cu mâneca.

Mă așez pe bancă lângă el.

– Te rog, poți să-mi spui de ce te bătu' mama ta de data asta?

– Ce proastă ești! Tu crezi că doar mama mă bate?

– Veni taică-tău în vizită și-ți era dator?

– Pleacă și lasă-mă! Ești mai rea ca aia cu dalmațienii.

– Mă, ori spui, ori plec, că mi-e foame și am și teme de făcut.

– Bine! Mă bătu unu'!

– De ce?

– Că zise că sunt pitic și gras și sigur o am mică. Și îi zisei că mă-sa mi-a zis c-o am mare. Dar nu de asta mă bătu. Că zise că mă-sa e moartă și n-avea cum să mi-o vadă.

– Dar de ce?

– Că mă dezbrăcai și i-o arătai și-i zisei s-o cheme pe soru-sa că știe ea cum s-o facă mai mare.

– Și-atunci te bătu?

– Aha…

– Bine-ți făcu!

– Păi știu, da' nu de asta plâng.

– Dar de ce? întreb din nou, dându-mi ochii peste cap.

– Că o să mă spună lu' mama și o să mă mai bată și ea. Și nu e corect.

– Ce nu e corect?

– Să mănânci bătaie din două părți pentru aceeași prostie.

În seara aia, l-am luat pe Sorin să mănânce la noi. Maică-sa nu ajunsese încă acasă. L-am rugat pe tata să coboare, câteva ore mai târziu, să o anunțe că tâmpitul e la noi și să observe dacă era nervoasă. Nu era. Sorin scăpase. Adică în seara aia. L-a bătut după câteva zile când i-a povestit o vecină cum își flutura fiu-său cucul minuscul prin fața blocului. Dar nu de asta l-a bătut. L-a bătut că a făcut-o de râs. Avea chiloții rupți.

Să derulăm câțiva ani mai aproape. Eu terminasem facultatea, Sorin doar ce terminase armata. Da, făcuse armata! Așa a vrut maică-sa, convinsă fiind că vor face ăia bărbat din el. Numai că descurcărețul avusese noroc și fusese desemnat ajutor de bucătar. Și uite-așa, când unii se-ntorc acasă cu zece kilograme în minus, Sorin s-a gândit să nu vină cu mâna goală și-a venit acasă cu zece kilograme în plus. De cartofi. Îi luase ca amintire din cămara unității. A fost un moment emoționant, recunosc. A venit cu maică-sa la noi la ușă, a deschis ranița și mi-a zis: *Uite, fată, i-am luat pentru tine, să te saturi de cartofi prăjiți!* Ai mei râdeau, maică-sa, săraca, stătea cu mâinile-n cap și îngâna o rugăciune. Sau o înjurătură. Șansele erau cam egale.

O dată la câteva săptămâni, Sorin venea la ușa mea să mă anunțe că se însoară și pleca plutind pe norișorul lui de

orice căcat fuma pe-atunci. După vreo două zile, bătea la ușă să mă anunțe că femeile sunt toate nebune și că merge la doctor să-și lege testiculele. Apoi pleca bombănind înjurături cu neamuri, penisuri și divinități incluse. Eu rămâneam în pragul ușii întrebându-mă la ce doctor o fi având programare.

Așadar, terminasem facultatea. Voiam să mă angajez. Am găsit un anunț în ziar pentru un post de secretară la o agenție imobiliară, am sunat și mi s-a programat un interviu, interviu pe care l-am ținut cu directoarea agenției, aceeași cu care vorbisem la telefon. Ca orice proaspăt absolvent care pornește pe drumul vieții și-și dă seama că, în realitate, nu vrea să practice meseria pentru care a fost pregătit în facultate, hotărâsem să mă angajez cu intenția ascunsă de a fura meserie. Cum citisem câte ceva despre piața tranzacțiilor imobiliare, în creștere în perioada aia, mi-am zis că merită să încerc.

M-am prezentat la sediul agenției, am făcut cunoștință și ne-am așezat. Până să începem discuția propriu-zisă, directoarei i-a sunat telefonul de câteva ori, și de fiecare dată convorbirea, care nu a durat mai mult de câteva secunde, s-a încheiat cu *Vă sună Silviu și vă spune mai multe.*

– Și? Cam ce știi să faci? mă întreabă sec.

Era primul interviu din viața mea. Deci block total! Ce aș fi putut să răspund? Adică știam să respir singură, să trag apa la toaletă, să mă enervez pentru lucruri mărunte, să înjur în engleză, să evit oamenii. Nu mă puteam decide cu ce să încep.

– Păi cam ce ar presupune postul? întreb cu jumătate de glas. După care, instantaneu, îmi apare în minte mama bombănind ceva despre folosirea excesivă a acestui „păi".

– PĂI, a accentuat ea, va trebui să răspunzi la telefon, să programezi întâlniri pentru cei interesați să cumpere sau să vândă, să le faci cafea și să socializezi cu ei până se întorc băieții de pe teren, să vorbești frumos, să zâmbești, să le completezi contractele, să îi faci să plece mulțumiți de serviciile noastre și să ne recomande mai departe. Ți se pare greu?

Al dracului de greu, mi-am zis în minte.

– Nu, este în regulă! Mă gândesc că voi învăța din mers. Câți agenți aveți pe teren?

– Doi. Dar de unul dintre ei vreau să scap. E foarte nepregătit pentru meseria asta. Numai că nu îl pot da afară acum că o are pe nevastă-sa bolnavă.

– Am înțeles... Pentru câte proprietăți aveți în momentul de față anunț în ziar?

– Nu știu. Îți spune Silviu.

– Am înțeles... Dar cam câte persoane se prezintă, în medie, interesate să vândă sau să cumpere?

– Nu știu. Îți spune Silviu.

– Care este programul de lucru?

– Nu știu. Îți spune Silviu. El hotărăște la ce oră să vii în funcție de întâlnirile pe care le stabilești cu potențialii clienți. Iar programul este de opt ore începând cu ora la care te prezinți aici.

– Și care ar fi salariul pentru acest post?

– Nu poate fi vorba despre un salariu deocamdată. Întâi vedem cum te descurci și, la final de lună, stabilim cât meriți. Nu o să-ți fac un contract, că n-are rost să ne încurcăm în hârtii și apoi să nu mai vii după prima săptămână. Iar dacă vine cineva de la vreun control și te găsește aici, le spui că ești o verișoară de-a mea și te-am rugat să stai în locul meu la birou până îmi termin comisioanele prin oraș.

Nicicând nu m-am simțit mai umilită! Și da, de data asta poți să o iei de bună. Adică, pe lângă faptul că ar fi trebuit să muncesc fără să am măcar un vag reper financiar care să mă motiveze, ar fi trebuit să mă și prefac mulțumită de osul pe care mi-l arunca ea cu atâta aroganță.

– Da, oferta nu este una ideală, a continuat, dar gândește-te că oricum nu ai pic de experiență, așa că eu îmi asum un risc primindu-te. Tu n-ai nimic de pierdut.

– Și-atunci? De ce ați vrea să lucrez pentru dumneavoastră?

– Ești frumușică.

Și atât. Ăsta a fost criteriul în baza căruia mi-am obținut primul job.

Am mers acasă, am plâns o oră cu capul în pernă, după care m-am prezentat la serviciu ziua următoare. Ai mei nu m-au întrebat nimic. Erau mulțumiți că ies din casă.

De unde eram sigură că nu voi rezista nici măcar o săptămână, ajunsesem după câteva luni să fiu chiar mulțumită de job. Îmi ținea mintea ocupată, începeam să descopăr tot felul de noțiuni noi, iar plata era mulțumitoare. În plus, mă înțelegeam bine cu Silviu, cel care ducea, de fapt, agenția în spate.

– Sunt curioasă cum mai arată marea, îi zic într-o zi la o pauză de țigară. A lui. Eu nu fumam.

– Cum adică?

– Păi am văzut-o o singură dată. Acum mulți ani.

– Și crezi că acum ar fi diferită?

– Sunt sigură. Atunci am văzut-o prin ochii unui copil. Timpul schimbă modul în care trăim natura, nu?

– Probabil ai dreptate. Nu m-am gândit niciodată la asta.

Au mai trecut câteva luni. A venit vara. În luna iunie, în ziua de salariu, Silviu mi-a pus pe birou un borcan în care erau îngrămădite bancnote de toate culorile.

– Ce-i asta?! am întrebat uitându-mă la borcan ca la un documentar despre gândaci.

– Fondul prietenia.

– Poftim?

– Fondul prietenia! Nu e cine-știe-ce, doar un mic ajutor pentru când vei merge la mare. Ti-ajunge de câteva beri.

– Nu-mi place berea. Are un miros ciudat. Și-am auzit că îngrașă. Dar…ce?! Nu mă duc la mare!

– Atunci îți cumperi vederi mai noi cu marea. Puțin îmi pasă.

– De unde sunt banii aștia?

– De la mine. M-am lăsat de fumat și-am pus deoparte banii pe care îi cheltuiam pe țigări.

– Și de ce mi-i dai mie?

– Pentru că vreau să-mi spui cum ai văzut marea prin ochii de acum. Mă rog, înțelegi tu…

– Mă, tu vrei ceva de la mine!

– Nu, comunisto, nu vreau nimic! Nu mă interesezi câtuși de puțin. Eşti prea scundă, prea slabă și ai prea multe păreri pentru gustul meu!

Ei, bine, cu donația din partea lui Silviu, cu ce mai primisem eu la salariu, am plecat din nou la mare. Pentru a doua oară în viață. Cu cine am plecat? Funny story: unul dintre prietenii tatei, coleg de serviciu totodată, avea și el o fată la fel de sociabilă ca mine. A fost un fel de blind date, dacă vrei. Tot el ne-a făcut rost de cazare la un hotel low cost din Mamaia. Am plecat cu trenul, am avut

timp să ne cunoaștem cât de cât, am ajuns, ne-am cazat și-apoi ne-am petrecut toată seara pe plajă. Doar noi două și marea. A doua zi, am conștientizat tot felul de emoții noi. Emoția revederii cu marea după mulți ani, emoția că mă aflam la sute de kilometri de casă și singura persoană pe care mă puteam baza era una pe care nu o cunoșteam mai deloc, emoția că a trebuit să dorm cu cineva în cameră, lucru cu care nu eram obișnuită și-mi crea o puternică senzație de disconfort, emoția că timpul meu nu mai era numai al meu, ci mai degrabă obiectul unui partaj. Bine, în loc de emoție aș fi vrut să scriu panică, dar m-am gândit că sună prea dramatic. Pe parcurs, însă, s-a dovedit a fi o vacanță plăcută. Ne-am petrecut zilele prăjindu-ne la soare, încercând să găsim pe cineva cu țâțe mai mici decât ale mele, ne-am petrecut serile uitându-ne la grupuri care se distrau cu muzică, alcool, tutun și iubiri de-o vară. Noi nu practicam nimic din toate astea pe vremea aia.

*

– Ana, trezește-te!

– Mmm… Pleacă…

– Trezește-te, mă, că tre' să te-ntreb ceva!

– Ce… În… Pleacă…

– Dacă nu te trezești, o chem pe bunică-ta să ne povestească iar cum a scăpat de pe Titanic.

În cele din urmă, deschide ochii.

– Cum căcat intrași?

– Îmi deschise bunică-ta. Mă-ntrebă dacă mă trimiseră ăia de la termoficare să vă verific caloriferele. Și îi zisei că da.

– Săraca… Deschide ușa oricui.

– Adică?! Poate vrei să te las fără căldură!

– Cât e ceasul?

– Nu știu. Șapte jumate…

– Și ce dracu' vrei la ora asta?

– Să știu cum a fost când ți-ai tras-o prima dată.

– Ce…

– Bine, scuză-mă, când ai făcut dragoste, bla, bla!

– Cea mai proastă decizie din viața mea… Când am acceptat să merg cu tine la mare!

– Taci, mă! Dacă nu eram eu, cine te mai trezea la șapte dimineața să vorbiți despre sex?!

– E așa urgent să vorbim despre asta acum?

– Of course! Într-o juma' de oră trebuie să ajung la serviciu și, dacă nu vorbim despre asta acum, eu la ce mă gândesc toată ziua?

– Dumnezeule! Get a life, please!

– Hm, asta încerc să fac dacă cineva n-ar mai bombăni atât și mi-ar răspunde la întrebări!

Între timp, zgomote ciudate se aud în hol. Bunică-sa intră în cameră, ținând pe brat o găleată.

– Maie, ce faci cu aia? întreabă Ana frecându-și ochii și încercând să se convingă că nu e într-un vis.

– Veni fata asta să se uite la calorifere…și să nu facă apă pe jos.

– Nu e nevoie, du aia la loc!

– Și aduc un lighean atunci?

– Nu aduci nimic. O iei și pe ea de-aici și mă lăsați să dorm.

– Rușine, Ana! zice bunică-sa supărată. Fata asta veni să ne facă un bine și tu te porți așa urât! Să știi, mamă, că

mă-sa n-a educat-o așa - îmi zice apoi pe un ton cald - a stricat-o societatea.

– Stați liniștită, nu mă supăr. Dacă ați ști peste câți nesuferiți ca ea dau în fiecare zi! Nimeni nu mai știe să aprecieze binele. Lumea nu mai e ce-a fost odată!

Oftăm amândouă, adică eu și bunică-sa, și ne uităm la Ana ca la un caz pierdut.

– Lăsați-mi mie găleata, îi zic, că știu eu ce am de făcut.

– Bine, mamă. Atunci mă duc să pun gogoșile în tigaie. O să vină Elizabeta mai târziu în vizită.

Apoi iese și închide încet ușa în urma ei.

– Cine e Elizabeta? întreb curioasă.

– O prietenă de-a ei din al doilea război mondial.

– Ha?!

– E prietena ei imaginară. Cum o să ai și tu după ce mă mut eu pe altă planetă!

– Și se înțeleg bine? Mă inviți și pe mine când vine în vizită?

– Jur că, dintre tine și bunică-mea, nu știu care e mai senilă!

Întorc găleata cu gura-n jos și iau loc ca pe scaun.

– Deci, îmi spui?

– Ce vrei să știi?

– Păi nu știu. Adică cum e? Există un plan de acțiune? Trebuie să ai niște regii, niște strategii?

– Tu vrei să-l omori sau să i-o tragi?

– Aș vrea să mi-o tragă el, dar, na... Eventual să fiu pregătită pentru orice situație.

– Îl iubești?

– Holy shit! You are such a girl!

– Bre, îl urăsc pe bărbatul din tine!

– Păi nu e niciunul încă! Ha-ha!

– Nici de femeia din tine nu sunt prea atașată, apropo! Face niște glume de căcat!

– Nu știu, mă... Adică, dacă te referi la insecte în stomac și alte alea, n-aș putea să-ți răspund, că mi-e ușor să confund căcaturile astea cu atacuri de anxietate. Dar eu zic că-mi place de el. E un băiat cuminte, muncitor și mă iubește. Nu e suficient?

– E suficient? Nu zic că înțeleg de ce căcat ai așteptat până la vârsta asta, dar dacă tot ai făcut-o, mă simt datoare să te întreb. E suficient?

– Să fac ceva pe psihologia ta matinală!

– Mă, hai să fim serioase! Tu vrei ca eu să-ți dau ok-ul, ca să ai pe cine da vina în caz că nu va fi cum te-ai așteptat să fie. Cum am pățit și când te-ai tuns. Eu am zis DOAR că ți-ar sta bine tunsă bob! Mai ții minte?! Mai știi ce mi-a pățit sufletul?!

– Eh, ne-apucăm acum să dezgropăm morții...

– Care morți, mă?! Că și ieri mi-ai reproșat că, dacă nu te tundeai din cauza mea, acum ai fi avut părul până la cur și n-ar fi observat nimeni că ți-a ieșit un coș pe nas! Știi ce? Îmi retrag cuvintele! Ești mai senilă decât bunică-mea!

– Știi ceva? Ești complet inutilă dimineața! Și... Nici pe la prânz nu ești vreo captură!

M-am ridicat, mi-am luat geanta de pe pat și găleata de pe jos și am dat să plec. Apoi m-am oprit cu mâna pe mânerul ușii.

– Auzi?

– Ce mai vrei?! întreabă mai mult mârâind.

– Da', până la urmă, cum s-au cunoscut bunică-ta și Elizabeta?

– Of! A privit cu mama, acum ceva timp, un documentar despre al doilea război mondial și i s-a părut că una dintre infirmierele de pe front semăna cu o prietenă de-a ei. Și de-atunci, mai avem puțin și o trecem și pe Elizabeta la întreținere.

– Bunică-ta e genială!

– Desigur. Toți nebunii sunt așa. Du-te unde ai treabă!

Înainte să ies din cameră, m-am îndreptat spre noptieră, am luat paharul cu apă și l-am vărsat în găleată. Am lăsat-o pe Ana în pat dându-și ochii peste cap și cufundându-se înapoi în pilotă. Am mers apoi în bucătărie și i-am dus găleata bunică-sii. Am asigurat-o că totul este în regulă cu caloriferele, iar ea mi-a întins o gogoașă caldă.

– Săru' mâna! Miroase extraordinar de bine! Elizabeta va fi foarte mulțumită, i-am zis încurajator.

– Nu cred. E o nenorocită căreia nu-i convine niciodată nimic. Dar eu tot încerc, mi-a răspuns ea în vreme ce pudra în continuare un castron plin ochi.

Am plecat zâmbind. Nici prietenii imaginari nu mai sunt ce-au fost.

*

Probabil te întrebi cu cine eram așa nerăbdătoare să descopăr magia sexului. Sau probabil nu te întrebi. Dar eu o să-ți spun oricum.

Silviu devenise un fel de fratele meu mai mare. Vitreg. Așa că, după ce m-a ajutat cu aerosolii, s-a gândit să se asigure că nu mor și virgină și nemăritată. Și mi-a făcut

cunoştinţă cu un prieten al lui, Arthur. Bine, ca o paranteză, la început n-a ştiut că eram încă virgină, nu aveam chiar o relaţie care implica astfel de confesiuni. Cum mi-am dat seama că a aflat? Simplu. După vreo două săptămâni, timp în care eu începusem să comunic des cu prietenul lui, într-o dimineaţă a venit la firmă, mi-a aşezat pe birou o cafea, o revistă porno şi mi-a zis sec: *Aha, acum îmi explic multe!* După care a plecat clătinând din cap. Concluzia lui era că mă comportam ca o frustrată nefututâ. Dar n-am putut să mă supăr pe el. Că-mi dăduse bani de mare. Cum urma să fac câteva comisioane în dimineaţa aia, dar nu voiam să ratez nici materialul didactic pe care îl primisem, am luat revista cu mine şi am dat să plec. După ce am încuiat uşa, mi-am dat seama că uitasem un anunţ pe care îl redactasem să îl duc la redacţia ziarului pentru a fi publicat. Am lăsat revista pe caloriferul din scara blocului - care era lângă uşă - ca să pot descuia mai uşor. Am intrat şi am închis uşa după mine, că nu prea aveai curaj să stai cu uşa deschisă, mai ales la parterul blocului. Am cotrobăit după anunţ, l-am recitit, mi-am dat seama că greşisem un cuvânt, aşa că a trebuit să completez din nou formularul. Deja eram în întârziere, deja eram nervoasă, voiam să ies repede şi să plec. Şi cum mă pregăteam eu să fac asta, am auzit forfotă în faţa uşii. Mi-am oprit bătăile inimii, mi-am muţit paşii şi m-am furişat să văd prin vizor ce era. În faţa uşii se proptiseră două femei mai în vârstă, că e urât să zici babe, care păreau că citeau ceva şi se-nchinau. *O fi sărbătoare şi-or citi vreun acatist*, mi-am zis. Numai că, după strâmbături, păreau să-i dea de turbare şi să-i moară la intrare. Îşi făceau tot felul de semne speriate, se uitau peste umăr în stânga şi-n dreapta cum fac dealer-ii când apare

unu' în costum și cere *o doză de fericire* și se îndemnau reciproc să citească în continuare. Una era cu spatele la ușă, deci nu o vedeam prea bine, însă cealaltă căsca niște ochi cât vulva vacii când se apropie fătarea, se închina și părea a se șterge de sudori. La un moment dat, cea care era cu spatele și-a schimbat unghiul și am reușit să văd ce citeau. Și ce crezi că era? Revista mea porno. Și cum dădeau pagină cu pagină, așa se uitau mai cu zor peste umăr să nu le vadă cineva, se închinau și priveau în tavan. Căutau probabil să afle dacă vor mai fi primite în Rai, altfel nu văd ce răspunsuri ar fi primit de sus. Cert e că, așa oripilate cum se arătau, au răsfoit-o din copertă-n copertă. Mie-mi amorțiseră picioarele că mă străduiam să văd și eu mai bine ce era acolo, și nu mă gândeam decât să plece cât mai repede, dar să lase revista. Mă făcuseră curioasă. Au mai stat câteva momente, s-au aolit de supliciul cu ilustrații pe care îl îndураseră cu închinăciuni și rugăciuni, după care au pornit spre ieșire șușotind și ținându-se de cot, ca două doamne ce erau. M-am furișat până la fereastră și le-am urmărit îndepărtându-se. Apoi am dat fuga să-mi recuperez revista. O lăsaseră la locul ei - pe calorifer. Ce mai pot să-ți spun este că n-am mai ajuns să duc anunțul la ziar. Că-mi zvâcneau niște părți care mă cam incomodau la mers. Concluzia: prima mea revistă porno a fost ca primul meu sărut - n-am înțeles nimic din ea și mi s-a părut și scârboasă. Ăsta era creierul. Vaginul, însă, avea cu totul alt discurs.

– Ești foarte frumoasă! Încă nu-mi vine să cred că ești cu mine.

Nu știu de ce, dar nu m-am simțit niciodată măgulită când mi s-a spus că sunt frumoasă. Nu e meritul meu. Dacă mi s-ar fi spus că sunt o mignonă interesantă cu simpatice apucături obsesiv-compulsive și tendințe paranoice, mi s-ar fi deschis singuri nasturii la blugi și babele la sutien.

– Îți vine să crezi că aniversăm două luni de când suntem împreună?

Acum înțelegeam de ce ne aflam într-un restaurant unde friptura era mai scumpă decât pantofii mei. Dar eu îmi comandasem dovlecei pané și salată de varză.

– Hm, ce repede a trecut timpul, răspund mecanic.

– Da. Trece prea repede, mai ales când sunt cu tine. Aș vrea să petrecem mai mult timp împreună.

– Păi ne vedem aproape săptămânal.

– Nu e suficient. Vreau să adorm cu tine și să mă trezesc cu tine.

Eh, căcat! mi-am zis în gând. Dintr-o dată, mi-aminteam cum râdea bunicu' de mine că trag pârțuri în somn, cum mă trezesc cu balele pe pernă când visez urât, cum seara îmi prind părul în vârful capului ca să aibă mai mult volum dimineața - părul, nu capul, cum nu pot să fac nicio treabă la toaletă dacă știu că cineva e în imediata vecinătate. Dacă pentru unele dintre scăpările astea aveam justificare, fiind involuntare, totuși, cam cât poți locui cu cineva fără să te caci? Ne-am fi putut muta aproape de ai mei și i-aș fi vizitat în fiecare dimineață la șase jumate. Părea o soluție viabilă.

Arthur era un tip foarte frumos. Și înalt. Și relativ bogat. Dar nu era interesant. Era un tip de modă veche. Nu vorbea urât, nu înjura, nu era ironic. Lua viața foarte în serios. Și începuse să mă iubească. El ar fi pus poza mea

în dicționar în dreptul cuvântului viitor, eu l-aș fi pus să o șteargă că nu-mi stătea bine firul de păr cu numărul 37. Începuse să mă asocieze cu sentimentul de speranță pe care ți-l dă perspectiva unui viitor, întemeierii unei familii, intrării în rândul lumii. Iar pe mine, toate astea mă speriau. Mi se părea că mă lua mult prea în serios după un timp mult prea scurt. Dar nici eu nu eram rațiunea întruchipată.

Am încheiat seara împreună. A fost prima dată când am făcut dragoste. Mint. În realitate, a fost prima dată când mi-am tras-o. Mult mai târziu am aflat ce înseamnă să faci dragoste. În fine, nu mi s-a părut a fi cine-știe-ce, dar, neavând un precedent pentru comparație, de unde era să știu eu cum ar fi trebuit să fie? Nu simțeam o mare atracție față el (story of my life), dar, la naiba, până la urmă tot trebuia să o fac. Așa că de ce să nu o fac cu cineva care mă iubea?

Ce am uitat să-ți spun este că Arthur era născut și crescut în alt oraș. Departe de casa mea. Foarte departe de casa mea. Cam la o lună după eveniment, mi-a propus să merg cu el și să locuim împreună. O decizie extrem de grea pentru mine. În afară de săptămâna în care fusesem la mare, nu stătusem niciodată fără ai mei. Îmi iubeam părinții, îmi iubeam orașul, îmi iubeam casa, îmi iubeam patul. E greu de descris modul în care mă atașez de lucruri sau de locuri. O să spui c-am uitat să-mi iau pastilele, dar, la un moment dat, mă gândisem chiar să-mi iau patul cu mine. Patul îmi fusese cel mai bun prieten în nopțile în care mă luptasem cu mine, în zilele în care nu voiam să văd pe nimeni. Mă primise fără să mă judece, fără întrebări, îmi ascultase dramele, îmi păstrase secretele. Cel mai greu lucru este să te rupi de tot ce înseamnă acasă pentru tine, de senzația că

aparții locului și locul îți aparține, de tot ce te face să te simți tu. Dar simțeam că era momentul pentru un nou eu.

Mi-am dat demisia de la agenție. Oricum, lucrurile nu mai erau ca înainte. Între timp, Silviu plecase în Anglia, șefa mea se panicase și-mi oferise un contract pe perioadă nedeterminată, moment în care m-am panicat și eu dându-mi seama că astfel de angajamente nu sunt pentru mine.

A fost pentru prima dată când tata nu a fost de acord cu o decizie a mea. *Roma n-a fost construită într-o zi*, mi-a zis când l-am anunțat că voi da o șansă acestei relații și mă voi muta în alt oraș. *Dar o casă din chirpici?* l-am întrebat eu. *Nu ești făcută pentru o casă din chirpici; vei trânti ușa la plecare și va pica peste cei rămași înăuntru.* Părerea lui era că mă grăbeam. A fost pentru prima dată când n-am ținut cont de ea.

*

Arthur provenea dintr-o familie înstărită. Cu toate astea, era un tip care-și câștiga singur existența, avea o funcție importantă într-o firmă de construcții, așa ajunsese să se împrietenească cu Silviu, când firma lor scosese la vânzare un complex de apartamente în orașul nostru, trăia decent și făcea totul ca la carte. Apartamentul în care urma să locuim împreună era cam cât un etaj din blocul în care crescusem eu. Ușa avea trei încuietori și videointerfon, iar interiorul arăta fix ca ceva care ar trebui să aibă trei încuietori și videointerfon. Era pentru prima dată când vedeam bucătărie open space cu mobilă din pal lucios și plită electrică, frigider cu dozator, șifonierul era un spațiu

de sine-stătător, patul era imens, cu ramă din lemn și saltea mai înaltă decât țeava de gaze de care mă împiedicam eu în fiecare seară când ajungeam acasă pe întuneric. Când m-am așezat cu fundul pe salteaua tare și am văzut că nu mă-nghite, brusc mi s-a făcut dor de dormeza bunică-mii. Exista, totuși, ceva care îmi aducea aminte de acasă. Podeaua era strălucitoare, geamurile impecabile, perdelele nu aveau nicio cută, nu găseai niciun obiect nelalocul lui, niciun fir de praf. Am avut la un moment dat intenția de a-l întreba dacă nu cumva mama trecuse pe acolo înainte să ne mutăm. Numai ea avea obsesia de a face casa să arate de parcă nu locuia nimeni în ea; era strict interzis să lași geaca pe spătarul vreunui scaun, iar în cuier era permis doar dacă urma să ieși încă o dată, altfel trebuia pusă pe umeraș, nu aveai voie să lași cheile pe masă atâta vreme cât lângă ușă exista suport pentru chei, nu aveai voie să lași canapeaua răvășită dacă nu urma să te așezi din nou, nu aveai voie să strici faldurile perdelei ca să te uiți pe fereastră. Cum asta din urmă nu-mi reușea niciodată, stabiliserăm că nu aveam voie să mă uit pe fereastră.

– Cum ți se pare?

– Drăguță… Dar cam cât timp îți ia să faci curat?

A lăsat pe podea geanta cu lucrurile mele și a zâmbit.

– Avem menajeră. Vine de două ori pe săptămână.

– Avem adică cine?

– Adică eu și tu. Noi.

– Ăă…

M-a sărutat, s-a descălțat și și-a așezat pantofii în dulapul imens din holul de la intrare. Atunci am avut o revelație: cât de repede ajunsesem să fac parte dintr-un *noi*, când *eu* și *tu* încă nu se cunoșteau bine. Panică.

În primele două zile, fiind sfârșit de săptămână și petrecându-le împreună, nu am făcut altceva decât să îi analizez gesturile și ritualurile. După ce termina de mâncat, mergea la chiuvetă și spăla farfuria și tacâmurile, după ce termina de citit ziarul, îl ducea în suportul pentru ziare, după ce se ridica de la masă, punea scaunul la locul lui aliniat perfect cu celelalte. Mă simțeam ca un cățel care învață unde să facă pipi, unde să mănânce, cum să coabiteze cu noul prieten.

– Auzi? Dar tu ai făcut armata?

– Nu. Am intrat la facultate și, până am terminat studiile, nu a mai fost obligatorie. De ce întrebi?

– Așa. Din curiozitate.

– Ți se pare ciudat că sunt atât de organizat?

– Un pic. Dar, hey, nimeni nu-i perfect, am răspuns zâmbind.

– Tu ești. Pentru mine, tu ești.

Ceva era în neregulă cu mine, căci, în momentul ăla, am simțit efectiv cum pancreasul mi-a secretat supradoză de insulină.

Lunea a mers la job. Am rămas singură în apartamentul imens și rece. Nu tu o cană în chiuvetă, nu tu un prosop pe cadă, nu tu un ziar sau un ambalaj de ciocolată pe masă. Mi-era dor de tata, deși plecasem de acasă doar de trei zile. Mi-am impus să nu mă mai gândesc. Până la urmă, făcusem un pas firesc pentru existența oricărui adult. Mi-am impus să fiu mai deschisă acestei noi experiențe, să nu mai stau cu un picior pe pragul de la ieșire.

Un țârâit infernal mi-a întrerupt discursul auto-motivațional. Era soneria de la videointerfon. M-am furișat ca un infractor să mă uit pe ecran să văd cine e.

Era o doamnă în vârstă, slăbuță, îmbrăcată într-un halat albastru, cu părul aproape alb prins strâns într-un coc în vârful capului. Ținea pe braț un coș, o găleată și un mop.

Habar n-aveam cum să răspund, dar, folosind logica, am apăsat butonul care avea pe el un microfon.

– Da?

– Bună ziua. Sunt Mariana. Am venit pentru curățenie.

– Ok.

I-am deschis ușa de la intrarea în bloc și, până a urcat, am deschis și cele trei zăvoare cu care mă încuiase Arthur.

– Oh, dumneavoastră sunteți iubita domnului Arthur! Mi-a spus că vă veți muta împreună.

– Bună ziua. Da, se pare că eu sunt. Dați-mi voie să vă ajut și nu-mi vorbiți cu dumneavoastră, vă rog.

– Nu, mamă, nu e nevoie să mă ajuți. Pentru asta sunt plătită. Tu ia loc pe scăunel, iar eu o să mă apuc imediat de treabă.

– Dar pot să vă ajut și astfel terminați mai repede.

– Nu se poate așa ceva. Stai acolo pe scăunel și, când ajung eu cu curățenia aici, te duci și privești la televizor.

Am ascultat-o, m-am așezat pe *scăunel* și-am început să mă uit pe pereți. Ea a mers în dormitor, a început să schimbe lenjeria de pat, să bată pernele, să refacă patul. Toate astea mă făceau să mă simt stânjenită. Am încercat să nu mă gândesc că în noul meu dormitor, o femeie - de vârsta pe care ar fi avut-o bunica mea dacă ar mai fi trăit - făcea curat, iar eu stăteam cu curul pe scaun. N-am reușit. M-am ridicat și am mers la ea.

– Auziți?

– Da, mamă.

– Eu aș mânca o mâncare de cartofi, ceva. Dar nu-mi place să gătesc sau să stau în bucătărie. Așa că facem o afacere. Eu vă ajut să faceți curățenie mai repede și dumneavoastră îmi faceți de mâncare. E bine?

– Nu e bine, mamă. Termin curățenia și după aia îți fac și de mâncare. Că, dacă află domnul Arthur că m-ai ajutat la curățenie, se supără și nu vreau să-mi pierd locul de muncă.

– Păi de unde să afle? Eu nu spun. E afacerea noastră.

Dacă n-ar fi să am din naștere o fire dramatică, aș putea spune că s-a emoționat până la lacrimi și poate n-aș minți.

– Bine, mamă, mulțumesc. Ce vrei să faci?

– Păi, uite, deja ați băgat aspiratorul aici, îl iau eu și dau prin sufragerie până spălați dumneavoastră pe jos. Și tot așa. Apoi ștergem împreună praful, geamurile, și facem și de mâncare. Hai, la treabă, că mi-e foame!

Am luat aspiratorul și am lăsat-o zâmbind.

Cam într-o o oră jumate, era gata și curățenia și mâncarea.

– Gata, mamă, de aici te descurci.

– Păi cum așa? Nu rămâneți să mâncați cu mine?

– Nu se poate, mamă. Că dacă află domnul Arthur…

– Știți ceva? De-aia nu mai pot eu de domnul Arthur! Eu vă invitai la masă.

– Ah, ești olteancă?! Mânca-te-ar mama! Și eu tot acolo mă născui.

– Păi vedeți? Luați loc pe scăunel să stăm de vorbă.

S-a așezat. Nu înainte de pune un șervețel curat pe scaun.

– …să nu îl pătez cumva. Că am halatul umed.

– Păi dați-l jos.

– Nu se poate, mamă, că eu știu care mi-e locul.

Stătea cu mâinile în poală, cum făceam la grădiniță. Deși mâinile îi erau ridate, și pe alocuri zăream câteva zgârieturi, erau foarte îngrijite.

– Și cum făcuși, mamă, de te mutași aici?

– Păi, deh, mă-ndrăgostii.

– Boală grea asta, fetiță. Așa am făcut și eu.

– Și?

– Și a fost bine. Am avut o viață frumoasă. Am fost educatoare, să știi. Mi-au plăcut copiii. Și lui Cornel al meu i-au plăcut. Dar n-a fost să fie.

– De ce?

– Nu știu. Pe vremea mea nu era tehnologia asta de acum. Atunci nu rămâneai, te consolai cu gândul că n-a vrut Dumnezeu și mergeai mai departe.

– Măcar v-ați avut unul pe celălalt.

– Ne-am avut. Dar prea puțin.

– Cum așa?

– Cornel al meu s-a culcat într-o noapte și nu s-a mai trezit. Așa a vrut Dumnezeu.

A scos un șervețel din buzunar și și-a șters o lacrimă care-i aluneca pe obraz.

– Îmi pare rău! N-am vrut să vă trezesc amintiri dureroase.

– Nu e vina ta. Îmi face bine să vorbesc. Nu mai am pe nimeni de mult timp. De-asta îmi place să fac curat la oameni în casă. Mă simt ca și când aș face parte din familiile lor.

– Păi de astăzi faceți parte și din familia mea. Bine ați venit!

– Mulțumesc, fetiță! Ești un copil bun.

– Eh, n-aș zice…

– Zic eu.

– Haideți să mâncăm, da?

– Nu pot. Nu mai am timp. Acum vine mașina să mă ia să mă ducă în altă parte.

– Deci… Mă păcălirăți?!

– Ne păcălirăm reciproc, fetiță. Să nu fie cu supărare. Hai că-ți pun eu mâncarea în farfurie și te las să mănânci liniștită.

– Bine, fie. Dar data viitoare nu mai aveți nicio scuză. Mâncăm împreună.

– Așa facem.

Mi-a aranjat masa cât eu mi-am tăiat câteva felii de pâine și-apoi și-a așezat lucrurile în coș. Am condus-o la ușă și-am urmărit-o prin videointerfon. S-a oprit în fața blocului și, din nou, a scos un șervețel și și-a șters lacrimile. N-am mai avut poftă de mâncare.

În seara aia, Arthur a ținut să ieșim în oraș și să mă prezinte prietenilor lui. Seara următoare - colegilor lui. Contrar așteptărilor mele, reușisem să mă port frumos cu toată lumea. Poate nu eram chiar un caz pierdut.

*

E toamnă. E frig. Afară vântul întinde zări. În cameră totul e întunecat. Au început din nou să mă bântuie vise de care mă credeam eliberată. Am început din nou să vorbesc prea mult cu mine. Știi când ajungi să te cunoști cel mai bine? Când te rupi de tot ce ai fost. Când te muți într-un oraș străin. Când ziua are o sută de ore, căci tu nu ai încă

o ocupație, și când singura ființă cu care poți vorbi deschis ești tu. Atunci te poți îndrăgi sau te poți doborî. Eu nu m-am îndrăgit niciodată. „This place, this skull between my ears, that's a bad neighbourhood, I should not be in there alone, I can't be in there by myself." Sigur, uneori sunt amuzantă, în sinea mea vorbesc cu o mulțime de personaje, se întâmplă să râd singură la glumele mele și să-mi zic *Asta a fost epică! Păcat că n-a fost nimeni prin preajmă s-o audă!* Însă, de cele mai multe ori, „I don't say nice things to myself."

– Ce faci, curajoasa secolului? Cum e departe de casă?

– Mai ții minte cât eram de speriată când am fost la mare?

– Aha.

– Înmulțește cu un bilion.

– Romanic sau internațional?

– Ce căc… Poți fi mai puțin nesuferită?!

– Pot. Dar nu meriți. Știi că nu era o regulă să te muți cu primul cu care ți-ai tras-o, da?

– Știu, dar asta ar trebui să ne consolideze relația, nu?

– Aha. La fel de tare ca o boală cu transmitere sexuală. Dar, de fapt, ce spun? Bunică-mea ar fi mândră de tine. Și pe vremea ei se proceda la fel.

Jur că, uneori, Ana era versiunea umană a durerilor menstruale. De fapt, nu uneori. De cele mai multe ori.

– De ce m-ai sunat?

– Să-mi spui că ești fericită la capătul pământului.

– Sunt fericită la capătul pământului.

– Bine, pa!

Și a închis. Ăsta era modul ei de a-mi spune că îi era dor de mine. Ah, și că era supărată pentru faptul că plecasem. Dar n-o lăsasem singură. Îl avea pe Păcală. Câinele. Care o ajutase să-l cunoască pe Matei. Iubitul. Cum? Îți povestesc imediat.

– S-a întâmplat ceva cumplit: m-am îndrăgostit!

– E om?

– Of course! Ce altceva ar putea fi?

– Android, extraterestru, supererou, demon cu penis mare și creier mic, înger cu penis mic și inimă mare.

– Pf! Vorbește asta care e îndrăgostită de unul care țipă și-și plânge de milă!

– Măcar io-s constantă! Și, hey, ăsta se presupune a fi un secret!

– Dar nu e nimeni prin preajmă…

– Aa, bine… Continuați, vă rog.

– Și nu înțelegi nimic din ce spune, că ba e fericit, ba e trist, ba are demoni, ba e flower power, ba a încercat, ba e în zadar…

– Am vrut să zic continuă cu povestea ta, you idiot!

– Cum poți asculta zgomotul ăla, n-am să pot înțelege… Dar hai să revenim la oile noastre! De fapt, la câinii noștri.

– S-a întâmplat ceva cu Păcală?!

– S-a întâmplat. Blegul a făcut limbrici și am fost cu el la veterinar. Și a fost cam așa:

– *Ce s-a întâmplat?*

– *Cum stăteam în pat de dimineață, a început să strănute fără oprire și să scoată apă pe nas. Și pare că își pierde și simțul direcției.*

– Ce vârstă are?

– Două luni. Dar, stai, că nu am terminat.

– Ascult.

– Cum spuneam, strănuta încontinuu. L-am luat și l-am pus lângă mine pe pilotă să îl liniștesc. Numai că nu se oprea din strănutat. La un moment dat, cum ștergeam eu pilota de apă sau muci sau ce-o fi fost, văd ceva alb. Ca o ață.

– Și?

– Și i-am dat un bobârnac.

– La câine?

– Ce... Nu! La ață!

– Și?

– Și nu era o ață! Pentru că mișca!

– Aha.... O ață care mișca.

– Păi, tocmai, că nu era o ață! Era un vierme!

– Un vierme?!

– Da. Un vierme!

– Ce fel de vierme?

– Ca o ață albă!

– Un vierme ca o ață albă? Ce vierme să fie ăla?

– Tu sigur ești doctor?! Și dacă răspunsul e afirmativ, să știi că nu ești unul foarte simpatic!

– Nu încerc să câștig un concurs de popularitate. Și da, sunt doctor. Dar nu știu ce fel de vierme ar putea fi. Cum ziceai ca arăta?

– Subțire și lung! Ca. O. Ață. Albă!

– Ca ăștia de-aici?

– Dumnezeule! Ce scârbos! Ce naiba e în borcanul ăsta?!

– Niște limbrici amărâți!

– Și ce caută în câinele meu?!

– Cel mai probabil, cei care ți l-au adus nu i-au făcut deparazitarea obligatorie după ce a fost înțărcat. Unele animale se nasc cu viermii ăștia sau îi primesc ulterior prin laptele maternal, le populează intestinele și duc la reacțiile pe care mi le-ai povestit. Trebuie să îi dai pastila asta.

– Stai un pic! Adică ai știut de la început despre ce e vorba?!

– Bineînțeles.

– Și m-ai lăsat, așa, să mă dau în spectacol?!

– Bineînțeles. Am vrut să-ți pedepsesc ignoranța.

– Poftim?!

– Ți-ai asumat responsabilitatea de a avea un animal de companie, dar nu ți-ai făcut un minim de cultură în ceea ce privește un tratament și o îngrijire elementară.

– Dacă le-aș ști eu pe toate, tu cum ai mai mânca o pâine?!

– Nu ți-am zis să îmi povestești despre dirofilarioză, ci un minim de cunoștințe, cât să nu faci un atac de panică la prima bășină zgomotoasă sau la prima vomitare. Iar deparatizarea e primul lucru pe care trebuie să îl știi dacă vrei să ai un cățel sănătos, cu atât mai mult cu cât îl ții cu tine în pat.

– Diroce?!.. În fine! Și pastila asta ce face?

– Îl face să-i elimine. Vei vedea, pe măsură ce îl vei duce să-și facă nevoile, că prin fecalele lui vor mișuna acești viermișori.

– Viermișori? Zici? Monștrii ăștia?!

– Pe tine te oripilează acum faptul că va trebui să cureți după el și că vei ști că în rahatul lui sunt și viermi?

– Evident! Nu mi-e frică de căcat. Dar de viermi... Scârbos!

– Te vei descurca. Și mă poți suna pentru orice.

– Chiar și pentru a veni să-i ridici tu căcatul până scapă de limbrici?

– E o invitație?

– Cât de disperat ești?

– Destul de. Am făcut facultatea la Cluj. Toți prietenii mei sunt din alte orașe. Aici îi mai am doar pe ai mei și pe Mili.

– Bunica?

– Pisica.

– Ce nume e ăsta? Mili? Ca Milli Vanilli?

– Serios? Păcală?!

– Mda, bine. Bunică-mea l-a botezat. E senilă. Nu puteam să-i refuz bucuria asta.

– Dar stai, mă, că bunică-ta îl strigă Victor!

– Acum, da. De când se uită cu mama la *Tânăr și neliniștit*. Chiar trebuie să-ți fac schițe? Nu mai ai răbdare câțiva ani până ajungi acolo?

– Pe bune? Nu știu care dintre noi va ajunge prima!

– Ce bei acolo?

– Vin roșu. De țară.

– Aha. Și cât e ceasul?

– Unșpe'.

– Dimineața. Unșpe' dimineața! Ești deja acolo.

– În fine, iubitul tău pare o încântare!

– Mda, cel puțin o are mare.

– Well, somebody's putting out! Ăă... Adică mărimea nu contează!

– Aha! Așa spun toți ăia care o au mică și toate alea care sunt cu ăia care o au mică.

– Omg! Ești… Ești…

– A fucking ray of sunshine?!

– Dap. În solstițiul de iarnă. În cercul polar.

Ana și Matei erau făcuți unul pentru celălalt. Nu cred să fi întâlnit vreodată alte două persoane care să se completeze atât de bine. L-am îndrăgit din prima clipă.

– Bună, știi…

– Da, știu, tu ești Matei, ești doctor și o să te căsătorești cu Ana, l-am întrerupt în timp ce-mi întindea protocolar mâna.

– Ăăă…mă pregăteam să spun că ai nasturele deschis la cămașă și pot să-ți văd buricul…

Revenind în noua mea casă, entuziasmul noului început se spulberase repede. Pentru mine. Arthur, în schimb, era în al nouălea cer. Fericit că iubire, fericit că cineva îl aștepta seara acasă, fericit că viitor. Eu, în schimb, aveam mult prea mult timp liber și îl foloseam în cel mai stupid mod: gândind. Gândeam că luxul e supraevaluat când nu e luxul tău, gândeam că, dacă așa se simte iubirea, de ce naiba aleargă toată lumea după ea, gândeam că, deși el nu era prea încântat de idee, va trebui să îmi găsesc un job și să reîncep să mă simt utilă. Uram ideea de a fi o femeie întreținută. Și asta eram acum. Ce-i drept, eram ușor de întreținut, căci nu ceream mai nimic în afară de strictul necesar. Îmi făcuse un card pe numele meu să pot ieși să-mi cumpăr orice îmi doream. Dar nu ieșeam. Și nu-mi doream nimic. Te-ai fi gândit că, fiind un copil dintr-o familie relativ săracă, aș fi știut să devin o femeie relativ inteligentă. Well, ai fi gândit greșit!

Mi-era dor de ai mei. De Ana. De Sorin. Erau genul de oameni în preajma cărora mă cunoșteam și puteam, cât de cât, să fiu eu. Ana era încă supărată, Sorin ura să vorbească la telefon, ai mei refuzaseră ideea de telefon mobil. Hm, poate ar fi trebuit să-mi aleg oameni mai simpatici după care să tânjesc. Singura cu care mai socializam era tanti Mariana. Cele două zile în care mă vizita făceau casa să pară acasă. Ne făcuserăm micul nostru obicei secret: eu o ajutam la curățenie, ea mă ajuta să gătesc. Arthur se arătase foarte încântat să găsească mâncare caldă când ajungea acasă. Norocul meu că nu se întreba de ce numai de două ori pe săptămână. Sau poate își dăduse seama și era o acceptare tacită. Era, totuși, un tip inteligent.

– Să nu uiți că deseară mergem în vizită la ai mei, mi-a zis zâmbind înainte să iasă pe ușă.

De parcă aș fi putut să uit! De două zile nu făceam altceva decât să mă gândesc în ce căcat mă voi îmbrăca și cum naiba mă voi controla să nu zic la un moment dat „căcat". Părinții lui, deși încă nu-i cunoscusem fiind plecați într-o croazieră în perioada în care mă mutasem aici, erau genul care, din povestirile lui Arthur, ar fi intimidat și căcatul din mine. See what I did there? În fine, taică-său era avocat, maică-sa era profesoară de sociologie. Mai lipsea să fie soră-sa psiholog și puteam foarte ușor să-mi dau venele jos de frustrare. Dar nu. Soră-sa era casnică și se ocupa de cei doi copii pe care îi avea.

Ziua a trecut repede, mi-am făcut manichiura, mi-am aranjat părul, mi-am aplicat un pic de blush, un pic de ruj, mi-am pus o pereche de blugi pe care mi-i cumpărasem special pentru ocazie și o bluză neagră care aducea cu o cămașă, doar că avea o fundiță drăguță la baza gâtului.

Mă simțeam gata pentru marea întâlnire. Eram oarecum mândră de mine. Nu sunt genul dress to impress și voiam să fie evident.

Când Arthur a venit acasă, am sărit în întâmpinarea lui cu un *Ta-da!* și o piruetă, iar el a rămas mască. De dezamăgire.

– Nu-mi spune că asta o să porți în seara asta!

– Bine, nu-ți spun.

– Știi, ai mei sunt oameni care țin la etichetă…

– Păi și-acum spui? Le-am tăiat pe toate, dar le caut repede în coșul de gunoi și le ambalez frumos.

– …și care nu sunt foarte atașați de ironii, a rostit ușor nervos.

– Aaa, e trăsătură de familie. Am înțeles.

– Stai, nu te supăra. Mie îmi place cum te-ai îmbrăcat, dar pentru ei poate părea o sfidare.

– Am o idee: ce-ar fi să porți și tu ceva asemănător și vom fi amândoi la modul fuck the system? În plus, e o cină în familie, nu? Adică mergem să ne simțim bine, nu să facem paradă.

– Da, dar vor fi prezente mai multe persoane… Rude, prieteni de famile… Va fi o seară specială.

– Specială în ce fel?

– Adică… Te vor vedea pentru prima dată și vreau să te placă.

Rostise ultimele cuvinte într-un ritm mult prea alert pentru modul în care se exprima de obicei, făcând să pară un pretext pe care îl inventase pe moment.

– Vrei să mă placă pentru cum sunt sau pentru cum ar vrea ei să fiu?

– Te rog, hai să încheiem discuția asta infantilă. Mergi și pune-ți o rochie, prinde-ți părul într-un mod mai elegant, și aș vrea să porți brățara din aur alb pe care ți-am făcut-o cadou când te-am luat de la ai tăi.

Modul în care îmi vorbea era cu totul nou pentru mine. Deși aproape șoptite, era totuși ceva incomod în cuvintele pe care le articulase furios.

– Păi să vedem: nu am nicio rochie, nu-mi place să-mi prind părul pentru că mi se pare că par bătrână, brățara nici nu știu pe unde e, și nu m-ai luat de la ai mei, că doar nu-s sac de ceapă. Aa... și tocmai mi-am dat seama că nu mai vreau să merg!

Era pentru prima dată, de când mă mutasem aici, când îmi venea să plâng și nu era din cauza unuia dintre visele mele. Deși discuția asta începuse să-mi pară un coșmar. Mi-am dat jos blugii și i-am aruncat pe canapea, mi-am dat jos cămașa și am aruncat-o pe masă. Apoi mi-am pus pe mine un tricou în care obișnuiam să dorm, m-am dus în dormitor, m-am pus în pat și-am dat drumul la televizor. Arthur rămăsese în hol. Nu putea intra după mine, căci era încălțat și asta contravenea regulilor casei. Mi-am dat seama că se descălțase între timp, judecând după zgomotul pe care l-a făcut ușa dulapului. În câteva clipe, apărea în pragul ușii cu hainele mele în brațe.

– De ce trebuie să te comporți ca un copil prost-crescut?

S-a așezat pe pat, cu spatele la mine, și a oftat. În clipa aia, mi-am dat seama că-mi făceam părinții de râs. Ei nu mă educaseră așa. Dar discuția mă enervase prea tare, așa că fuck it, ai mei erau oameni în toată firea, n-aveau nevoie să le fac eu cinste.

Era liniște între noi. El rămăsese holbându-se la televizor, eu stăteam încruntată, cu brațele încrucișate la piept, privind pe perdea un păianjen pe care îl salvasem când tanti Mariana încercase să-l omoare. Și cum mă uitam eu așa, mai mult prin păianjen, mi-a venit în minte o scenă dintr-un film în care, după o ceartă aprigă, el se apropie de ea, îi trece mâna prin păr, îi coboară sutienul pe talie, îi rupe chiloții, o întoarce cu spatele și se întâmplă cel mai tare hate sex ever.

– Îmbracă-te în ce vrei, dar hai să mergem! Dacă nu vom ajunge ultimii, poate nu vor face caz, s-a auzit în timp ce eu aproape aveam un mini-orgasm.

Ne-am îmbrăcat, ne-am prefăcut că nimic nu se întâmplase acasă, iar seara a decurs bine până la urmă. Ai lui au stâmbat de câteva ori din nas când am zis eu *shit*, mi s-a părut mai undercover așa - de unde era să știu eu că s-au apucat să studieze „Engleza pentru toți", au râs de mine când s-a adus la masă un preparat cu scoici și i-am șoptit lui Arthur că *Nu pot să mănânc chestiile astea că au gust de nămol*, la fel s-a întâmplat când au adus nu-știu-ce vin scump, dar sec, și după ce am luat o înghițitură, m-a lovit o tuse aproape măgărească. În afară de astea, nu s-a întâmplat nimic senzațional. Oh, wait! M-a cerut în căsătorie. Scenă în genunchi, cu inel, suspine și lacrimi în jurul mesei. Am acceptat. Mi s-a părut de prost-gust să-l fac de râs cu toți cei apropiați de față.

*

Îmi pierdeam mințile. Și simțeam cum se întâmpla totul. Pas cu pas. Moment cu moment. Mă trezeam din vis

și rămâneam minute bune holbându-mă la spațiul gol din dormitor unde odată fusese televizorul. Renunțasem de ceva timp la el. Mă întristau știrile. De parcă ar fi fost vina televizorului și nu a mea. Dar mă simțeam ca un alcoolic în recuperare care știe că are în casă o sticlă cu vin, deși își repetă că e pentru musafiri. Era ceva în neregulă cu mine și nu știam cum să mă repar. Tata începuse să se simtă rău. Mama începuse să devină sensibilă. Arthur era fericit la gândul că urma să ne căsătorim. Eu voiam să mă întorc acasă.

De fiecare dată când am avut un moment de fericire, am vrut afară. De fiecare dată când am avut un moment de tristețe, am vrut afară. Știam că sunt simțiri efemere și voiam să ies înainte de a mă scoate ele. Aș fi vrut să plutesc undeva deasupra lor.

– Ai de gând să te ridici din pat azi? De zece minute te holbezi la peretele ăla. Parc-ai fi mâța lui Matei, numai că ea are un aer intelectual când face chestia asta!

– Hm… Și uitasem că ești aici.

– Cred și eu…la cât de mare e apartamentul ăsta!

– Mda… Nu-ți recomand să-ți pierzi cumva cheile.

Ana a sărit din pat și a deschis draperiile. Apoi a revenit și a început să sară ca un copil pe trambulină.

– Ce naiba?! Cât de dură e salteaua asta, nasol!

– De ce e nasol?

– Că trebuie să faceți voi toată treaba. Deși arăți de parcă n-ați face nicio treabă.

– Ce, mă?

– Păi arăți de parcă ar avea cu ce, dar n-o face cum trebuie sau ar face-o cum trebuie, dar n-are cu ce.

– Tu ai fost așa tâmpită dintotdeauna?

– 'Nope. Mi se trage de la toate interacțiunile craniene cu tăblia patului.

– Chiar trebuie ca tot ce vorbim să aibă conotații sexuale?

– Draga mea prietenă sexually challenged, când sexul e atât de bun, n-are cum să nu-ți inunde creierul.

– Sexually challenged?! Asta nici măcar nu e o expresie!

– Știu. Am devenit genială.

Da, Ana chiar era o tipă genială. Cum ajunsese să fie prietena mea, n-aș putea să-ți explic. A fost ca atunci când vezi că în paharul tău cu vin tocmai a picat o musculiță, iei repede o scobitoare și încerci să o salvezi de la înec. Ce? Nu mai face nimeni chestia asta?! Oh, well, probabil ar fi trebuit să folosesc o analogie cu un cățel abandonat sau ceva, dar eu nu sunt genială. În concluzie, să zicem că pentru ea am fost un fel de caz social. Dar lucrul pe care îl apreciam cel mai mult era că mă lua ca atare. Nu avea nicio așteptare de la mine. Îmi plac oamenii care nu au așteptări de la mine. Mă scutesc de efortul de a-i dezamăgi.

– Ți-ai cumpărat rochie pentru nunta mea? m-a întrebat zâmbind ironic, știind că nu aveam nici cel mai mic simț al esteticului în materie de rochii pentru că le uram cu desăvârșire.

– Daa! Vrei să ți-o arăt?

– Nu știu. Vreau?

Am avut un mic moment de entuziasm, am sărit din pat, m-am dus în dressing, mi-am dat jos tricoul, mi-am pus repede rochia și m-am întors.

– Ta-da! Cum ți se pare?

– Wow! E... Superbă! It brings out the blue in your eyes!

– Dar... Io am ochii căprui...

– My point exactly.

După-amiază, am plecat împreună să-mi cumpăr o rochie. Ana m-a târât prin toate magazinele pe care le-am găsit prin centrul oraşului. În final, am acceptat să şi probez câteva alese de ea. Proastă decizie! De fiecare dată când ieşeam din cabina de probă, aveam privirea copilului care tânjeşte după îngheţată şi, când într-un final o primeşte, îi pică din cornet.

– Dumnezeule! Există ceva negativ în viaţa ta care să nu te fi afectat până la punctul de a-ţi reseta complet personalitatea? Da, ok, directorul şcolii ţi-a zis în clasa a cincea să-i spui mamei tale să nu-ţi mai dea fustiţă scurtă de blugi şi cizmuliţe la şcoală, bla-bla. Mama ta era o femeie modernă care a încercat să facă din tine un copil modern. Lumea nu era pregătită încă pentru schimbări, iar mama ta credea că erai un copil puternic. Nu te cunoştea prea bine. Dar de ce împingi totul la extreme?!

– Punctul unu: mama încerca să mă transforme în copia fetei nemţoaiceiăleia cu care se împrietenise şi care îmi dădea de pomană toate hainele lu' fie-sa. Punctul doi: nu e vorba despre faptul că ăla mi-a zis asta, cât despre modul în care m-a privit când mi-a zis. De parcă eram o tentaţie pentru băieţi, un fel de...devoratoare de puţulici! N-aveam nici măcar ţâţe, înţelegi?!

– Da, înţeleg. Nu multe s-au schimbat de-atunci. Dar fă-mi o favoare şi nu te mai uita după rochii de babe! Adică nu se întâmplă nicio tragedie dacă laşi la vedere un umăr sau o gleznă.

– Ana, rochia asta abia îmi acoperă bucile! Puțin îmi pasă că e pe gât și are mânecile lungi!

– Știu. Pe-asta te pusei s-o probezi ca să mă distrez și eu puțin. Ar trebui să-ți vezi fața prin ochii mei. Hilarious!

Mi-am controlat impulsul de a o strânge de gât, deja eram expertă în asta, mi-am pus hainele mele comode și i-am spus că pentru nunta ei voi alege cei mai frumoși pantaloni de trening și un hanorac cu paiete. Apoi am mers să mâncăm ceva. Cumpărăturile nu erau activitatea mea preferată.

– Mi se pare mie sau îți arunci priviri cu tipul din spatele meu?

– Ce… Nu! Mă uitam și eu. Mi se pare că seamănă cu tipul ăla din *Mission Impossible*.

– E prea bătrân pentru tine.

– Cine, ăsta? De unde știi?

– Nu, mă! Tom Cruise. E mai mare cu vreo douăzeci de ani decât tine.

– Da' tu când te întorci acasă? Deja mi-a trecut dorul de tine.

– Când vine Arthur din delegație?

– El zice că peste trei zile.

– Cum adică „el zice"?

– Păi, în realitate, mereu vine acasă cu o zi mai devreme.

– Asta înseamnă ce cred eu că înseamnă?

– Cred că da. Deși el o numește „surpriză". Numai că, atunci când se întâmplă mai mult de două ori, devine obicei.

– Deci, mi se pare mie sau îți arunci priviri cu tipul din spatele meu?

– Un pic.

Ana s-a întors acasă. Am rămas din nou singură. M-am așezat în fotoliu și-am încercat să scriu ce visasem cu o noapte în urmă.

O pasăre moartă mă privește de pe podea.
Primele gânduri: e ceva trist în ieri, e ceva bolnav în mâine, dar azi o pasăre moartă zace pe podea.

M-am trezit privind un punct imaginar pe covor. Am închis agenda. Scrisul nu era pentru mine, cum bine îmi spusese profesoara de literatură în facultate. *Nimeni nu ar vrea să citească poveștile deprimante pe care le scrii.*

Nu știam ce să fac cu timpul meu. Simțeam nevoia să fumez, deși nu o făcusem niciodată, că nu cred că se ia în calcul când aveam cam treișpe ani și mai mulți copii de la bloc ne-am furișat în scara altui bloc după ce unu' a furat o țigară din pachet de la taică-său și ne-a chemat pe toți să tragem un fum. Inutil să-ți spun că mi-a venit amețeală și am căzut. Nu mi-a plăcut, dar mi-am zis că, dacă voi mai încerca vreodată, mă voi așeza înainte. Aveam nevoie de o activitate. Arthur nu fusese de acord să mă angajez, sub pretextul că încă nu cunoșteam bine orașul. De parcă-i propusesem să devin ghid turistic.

*

A venit iarna. Au venit sărbătorile. Le-am petrecut la ai mei, spre iritarea părinților lui Arthur care își făcuseră planul că ne vor târî pe toți undeva la munte, la schi. Era planul lor, nu al meu. Nu i-am invitat la ai mei. Încă o bilă

neagră pentru mine. Adunasem destul de multe, dar se pare că bolul era încăpător. Încă nu înțelegeam de ce.

Seara de Crăciun am petrecut-o în familie - ai mei, cu și Arthur, Ana și Matei, Sorin și maică-sa. Am privit la tv programul de Crăciun, am mâncat sarmale, salată de boeuf, friptură cu cartofi la cuptor, pâine de casă făcută de mama. Nu neapărat în ordinea asta, dar am mâncat toate astea. Tata a pus pe masă un vin de Drăgășani și, undeva spre miezul nopții, ne-ar fi fost util un cric să ne putem ridica dacă aveam nevoie la toaletă.

S-a vorbit mult. S-a râs mult. Printre glume și amintiri, la un moment dat, Sorin a luat o furculiță și a bătut ușor în gura paharului anunțând un discurs, cum văzuse el într-un film. Am tăcut cu toții așteptând curioși monologul.

– Oameni buni, acum că ne găsim cu toții în jurul acestei mese sfinte, trebuie să vă mărturisesc ceva.

Nu numărasem paharele cu vin pe care le golise, dar clar fuseseră multe dacă ajunsese la punctul confesiunilor.

– Ei, bine… Aș vrea să știți cu toții că eu… Această minunată creație a lui Dumnezeu… Fiu de dac înflăcărat… Visul oricărei femei… Sunt femeie! zice plecându-și privirea și legănându-și capul în semn de resemnare.

– Păi cum, mă, Sorin? întreabă tata, nici el prea lucid.

– Da, nene… Mi-am dat seama astă-vară.

– Adică tu ești femeie de aproape șase luni și noi aflăm de-abia acum?

– Da… E o veste tristă pentru toate admiratoarele mele, dar trebuie să accept schimbarea asta în viața mea. Mai toarnă un pahar, nene, dacă vrei să-ți spun. E o poveste dureroasă și nu pot să-i fac față pe uscat.

Tata i-a turnat în pahar, i-am făcut semn să mai pună câte un rând pentru toată lumea, mai puțin pentru Arthur care nu consuma niciodată alcool. Asta îl făcea să suporte ușor nedumerit discuția.

– Ce te-apasă, prințesă? l-am întrebat eu bătându-l ușor pe umăr.

– M-apasă gândul că urmează să mă păgubești de două palme!

– Xena, tu ești?! întreabă Ana râzând.

– Aș vrea io! Ați văzut ce înaltă e aia? Și cine nu și-ar dori picioarele alea lungi?!

Pauză lungă.

– Vedeți?! Vedeți?! Sunt femeie! zice Sorin și-și trage o palmă peste frunte.

– Ce-ai, mă? Mâncași ciuperci năroade? intervine maică-sa râzând.

Sorin o ignoră și se-ntoarce din nou către tata.

– Fii atent, nene! Astă-vară, de nu-știu-ce sărbătoare, m-a luat asta, semn spre maică-sa, la o mănăstire. Că cică să scoată ăia dracii din mine, că fac numai prostii, că nu se lipește nicio fată de mine, știi matale, idei d-astea de femei nebune. Da' știi că te iubesc, îi zice într-o suflare maică-sii. Așa, și m-a luat pe sus în hainele în care fusesem eu să beau un suc la terasă cu una. Aoleu, mi-adusei aminte! Ce țâțe avea aia, nene! Mamă-mamă! Da' era cam proastă. Stai să vezi! O invit la suc, da' îi zic că plătim ca nemții, că știi că asta - din nou semn spre maică-sa - nu prea-mi mai dă bani de buzunar și io dau pe haine tot ce câștig, că s-au făcut toate snoabe și a dracu' dacă se mai uită vreuna la tine dacă n-ai semne cunoscute pe tricou. Și bem noi sucul, a dracu' cere și o porție de alune, vorbim

chestii pe care nu pot să le spun aci la masă că unii sunt mai prețioși - semn spre Arthur - și când să achităm nota, scoate din portofel mărci. Mărci, nene! *N-ai zis, dragă, că plătim ca nemții?* îmi zice când o întreb *Ce dracu' faci, fată? Vrei să ne bată ăștia?!* Și rămăsei, nene, și cu banii luați și ne...

– ...fericit, intervine tata. Și ajunseși la mănăstire.

– Aha, da, chiar așa! Și ajunsei la mănăstire. În tricou, pantaloni scurți și șlapi. Și cum dădeam eu să intru pe poarta mănăstirii, un mocofan bărbos mă trage de tricou, că cică n-am voie așa în casa Domnului. *Care domn*? întreb uitându-mă în stânga și-n dreapta cu chef de scandal că-mi lărgise mâneca. Asta - semn spre maică-sa - îmi trage o palmă după cap, se-nchină și îi cere iertare ăluia.

– I-am cerut iertare lui Dumnezeu, tâmpitule! Doamne, iartă-mă, ce copil am putut să cresc!

– Aha!!! Acum înțeleg eu de ce te uitai în sus! M-am gândit că și ție ți-era scârbă să te uiți la bărbosu' ăla că avea fir'mituri în barbă. Ai văzut c-avea fir'mituri în barbă?!

– Lua-te-ar naiba să te ia! zice maică-sa și-i trage una după cap. Ții minte că avea ăla fir'mituri în barbă, da' alalt'eri n-ai ținut minte să te duci să plătești curentu' și-au venit ăștia și l-au tăiat!

– Și ajunseși la mănăstire, zice din nou tata râzând.

– Așa, nene, că mă-ntrerupse asta! Că numai de-asta sunt bune femeile, să te facă să pari nebun! Și ajunsei la mănăstire și ăla îmi zice că dacă vreau să intru trebuie să mă-mbrac în fustă. Și-mi dă o fustă. *Nu vreau să intru*, zic. *Ba vrei*, zice asta. *Ba nu vreau! Ba vrei!* și-mi pune fusta în brațe și mă-mpinge mai într-o parte ca să poată să intre lumea care se uita la noi ca la circ. Dac-am văzut așa, m-am îmbrăcat în fustă, că ce dracu', Doamne iartă-mă, era să fac!

– Și?

– Și-am început să mă plimb prin curtea mănăstirii.

– Și-atunci ți-ai dat seama că ești femeie?

– Nu! Că după ce m-am îmbrăcat în fustă, mi-a venit ideea să mă răzbun și s-o fac pe-asta de râs. Și-am început să dansez ca o balerină, să fac piruete, să zâmbesc la oameni, să le fac cu mâna… Ba chiar începuse să-mi placă.

– Aha! Atunci ți-ai dat seama că ești femeie!

– Nici măcar! Dar m-a mâncat în cur să mă uit în jos, la fustă. Și-atunci am înțeles de ce eram supărat!

– Că erai în fustă.

– Nu, nene. Eram supărat că nu-mi plăcea culoarea.

– Vezi?! Vezi?! Ți-am spus eu că trebuia să îi facem cadou puloverul ăla ciclamen, a exclamat Ana și-am izbucnit cu toții în hohote de râs.

Ziua următoare, m-am trezit foarte de dimineață. Arthur încă dormea. Am mers în bucătărie să-mi fac o cană de cacao cu lapte. Am găsit-o gata-făcută. Tata citea ziarul și-și bea cafeaua. Mi-a zâmbit.

– De unde știai că mă voi trezi la ora asta?

– Ai băut cam mult azi-noapte. Eram sigur că o să mergi la toaletă și n-o să mai ai somn.

M-am apropiat și i-am dat un pupic pe obraz. Am tras un scaun, din cele trei pe care le aveam în bucătărie, și m-am așezat lângă el.

– Ești fericită?

– Există fericire?

– Există, tată. E sclipirea aia pe care ai avut-o aseară în privire. O vezi dimineața în oglindă?

– Eh, știi că nu sunt o persoană matinală. Dar am stabilit data nunții. În august. Deja au vorbit pentru restaurant. Și formație.

– Mă bucur. Mă-ta va fi foarte fericită. Îi era teamă că n-o să găsești pe cineva să te iubească. Sau măcar să te suporte, mi-a zis râzând.

– Mda, tipic ei!

– Ți-ai căutat rochie?

– Nu. E destul timp.

– Da. E destul timp, a zis cu tristețe.

– Tu cum te mai simți? Îți iei medicamentele, da?

– Da. Sunt bine. Nu-ți face griji pentru mine. Dar vreau să-mi promiți ceva.

– Ce?

– Că vei face întotdeauna ce te face fericită. Eu te voi susține mereu. Indiferent ce ai hotărî. Vreau să fii fericită.

– Te referi la ceva anume?

– La tot și la nimic. Promite-mi.

– Promit.

Ne-am îmbrățișat și am plâns. Amândoi. A fost ultima dată când l-am strâns în brațe.

*

Ne-am întors la Arthur. Era seară. Eram obosită. Eram la masă.

– De ce ești tristă?

– Tata nu se simte prea bine.

– Da. Am văzut că era cam palid.

– Da?! Zici că era palid?

– Tu n-ai observat? Înseamnă că mi s-a părut.

Inima îmi bătea în rafale. Eram pe punctul de a avea un atac de panică, dacă n-aș fi fost atât de pricepută în a mi le controla.

– Poate mi s-a părut, repetă calm punându-şi salată în farfurie. Dar, dacă vrei, pot vorbi cu ai mei să grăbim nunta. Vorbim cu cei de la restaurant, dacă nu mai sunt date libere, găsim în altă parte, mergem şi-ți cauți rochie că ai cam tras de timp, şi…

– De ce aş vrea asta?! l-am întrerupt furioasă.

– Nu… Ziceam pentru tine… Să fii mai liniştită.

Ți s-a întâmplat vreodată să ai un acces de furie pe care să încerci să-l înăbuşi, deşi în mintea ta rulează o scenă în care pui mâna pe furculiță, o strângi în palmă cu atâta putere încât propriile-ți unghii îți secționează linia vieții, priveşti cum picături de sânge-ți cad în farfurie, corpul începe să-ți tremure şi, deşi durerea ar trebui să te sperie, nu face altceva decât să-ți alimenteze furia care creşte, şi creşte, apoi îl priveşti cu ochi posedați pe cel care a îndrăznit să-ți tulbure echilibrul fragil cu care reuşisei să te împrieteneşti, îți dai seama că n-a încercat câtuşi de puțin să te cunoască, îi găseşti vină pentru tot ce e urât în lume, pentru tot ce e urât în tine, pentru tot ce s-ar putea întâmpla rău de acum înainte, te ridici de pe scaun, scoți un țipăt de fiară rănită, urli în sinea ta *Nu ai voie să-mi pui în minte ideea că tatăl meu nu mai are mult de trăit!* şi-i înfigi furculița în ochi o dată, şi înc-o dată, şi înc-o dată? Căci nu vrei să te mai privească. Nu vrei să mai vorbească. Vrei liniște.

Arthur a tăcut. Cu mâna sprijinită pe picior, mi-am descleştat degetele. Patru şanțuri sângerii m-au făcut să tresar. Furculița era pe masă.

– Mă duc să fac o baie. Nu mai am poftă de mâncare.

Nu ai voie să-mi pui în minte ideea că tatăl meu nu mai are mult de trăit! Nu ai voie să faci din durerea mea un instrument prin care să-ți atingi un scop! Nu ți-am spus

că aștept cu nerăbdare să ne căsătorim. Nu m-ai întrebat niciodată ce cred despre căsătorie. Nu-i plac pe părinții tăi. Părinții tăi nu mă plac. Prea multe negații pentru un final fericit. Prea mare graba. De ce? De ce atâta grabă? Trecuseră aproape două ore de când stăteam în cadă. Aveam pielea mai încrețită decât un Shar Pei. Dar nu voiam să ies. Nu voiam să îl văd. Nu voiam să îl aud. Speram doar să nu adorm în apa fierbinte. Nici măcar trează nu știam să înot.

Simțeam că ceva era în neregulă. Cu mine, cu Arthur, cu povestea în care mă complăceam. Eram paranoică. Fusesem dintotdeauna, numai că o parte din mine sperase atât de mult la o viață normală, de dragul părinților mei, de dragul lui, uneori chiar de dragul meu, încât alesesem să cred că ăsta era basmul meu. Fusese mai ușor când crezusem că îl iubeam. Dar nu îl iubeam. Vălul odată ridicat, nu mai reușeam să stau lângă el. În plus, simțeam că-mi ascundea ceva. Nu reușeam încă să aflu ce. Când, într-un final, am ales să ies din baie, el deja dormea. Nu pierdea niciodată nopțile, nici măcar atunci când mergeam la evenimente importante care se anunțau a se întinde dincolo de miezul nopții. Spunea că nu poate tolera oboseala. Avea 27 de ani, cu doi mai mulți decât mine. Am adormit pe canapea.

A doua zi, nu m-am ridicat să-l conduc înainte să plece, cum făceam de obicei. Am așteptat să aud ușa închinzându-se în urma lui și-am zăbovit câteva minute privind aiurea în tavan. *Ce nu știi, nu-ți poate face rău.* Un căcat! Voiam să știu. Binele nu fusese niciodată prietenul meu cel mai bun. În plus, întotdeauna am avut înclinație mai degrabă către Agatha Christie decât către Petre Ispirescu (bine, și către Sandra Brown, dar asta rămâne între noi). Am sărit de pe canapea și-am început să mă învârt aiurea

prin casă. *Nici măcar nu știi de unde să-ncepi!* Am dat fuga în dressing și am început să caut prin buzunarele sacourilor, prin buzunarele pantalonilor, printre cămăși, șosete, chiloți. Căutam răspunsuri. Era un presentiment care nu-mi dădea pace. De ce prietenii lui fuseseră atât de încântați să mă cunoască? Nu sunt o tipă ușor de plăcut. De ce ai lui îmi tolerau toate capriciile, când era mai mult decât evident că-mi înghițeau prezența cu aceeași plăcere cu care bei zeama de varză dimineața de după beție? Trebuia! Trebuia să găsesc ceva! În timp ce dădeam ture prin fața bibliotecii pe care tanti Mariana o ștergea de praf cu mare grijă, mi-a venit în minte o frază pe care o citisem undeva și care se lipise de mine ca alunițele de la soare: *Nu poți spune niciodată clipei: oprește-te, sunt fericit!* Tanti Mariana! Tanti Mariana nu mă lăsase niciodată să șterg de praf cărțile din bibliotecă! Ba chiar sărise ca arsă într-o zi când am luat pământuful și-am încercat să fac asta. Întotdeauna lua un scaun pentru a ajunge la raftul cel mai înalt și spunea că-i era teamă ca nu cumva să alunec și să mă rănesc. Poate ar fi trebuit să mă simt jignită, dar nu. Chiar sunt bleagă. Există șanse să-mi sucesc o mână doar stând în pat și încercând să-mi așez mai bine perna. Am dat fuga în bucătărie și-am luat un scaun. În timp ce mă străduiam să-mi țin echilibrul încercând să ajung la raftul cel mai înalt, am zâmbit gândind: *Adevărul chiar e dincolo de noi.* Pentru o clipă, uitasem de ce făceam asta. Transformasem paranoia într-o vânătoare de comori.

Niciun titlu interesant, numai cărți imense despre arhitectură, materiale de construcții, schițe, machete. Am aplecat spre mine una dintre cărți. Coperta era un vișiniu închis, iar pe muchie avea un castel imprimat în

relief. În spatele ei, am zărit ceva care nu avea a face nici cu materialul, nici cu culoarea lemnului din care era făcută biblioteca. Am dat la o parte toate cărțile de pe raft și-am zărit o agendă roz. Când am simțit din nou parchetul sub tălpi, mi-am dat seama că-mi tremurau picioarele, deodorantul de subraț părea depășit de situație, inima-mi bătea în urechi, mi se făcuse sete. Era un jurnal. Natalia.

21 Februarie

Alarma deșteptătoare a lui Arthur m-a speriat din somn dimineață. L-am rugat de nenumărate ori să-i seteze volumul mai mic. M-am ridicat și-am mers să-i fac cafeaua. Am așezat o ceașcă pentru mine și una pentru el. I-am făcut două felii de pâine prăjită și o omletă nepretențioasă, cum o numește el. Am luat ziarul din fața ușii și i l-am așezat cu drag în dreapta farfuriuței. Lucrurile astea mărunte îmi umplu sufletul cu bucurie. Când ne bem cafeaua împreună dimineața, când stau lângă el în tăcere și îl privesc în timp ce mănâncă și citește ziarul, chiar și când, după ce mă sărută și pleacă, rămân în urma lui în bucătărie să strâng masa. Asta mi-am dorit dintotdeauna: stabilitate, echilibru, familie. Îi ascultam pașii pe parchet. A ieșit din baie și-a mers să se îmbrace. Apoi a venit la masă. Cafeaua se răcise suficient încât să o bea liniștit. M-am așezat pe un scaun lângă el.

N-a vorbit mult, m-a anunțat că părinții lui ne așteaptă la cină. Vrea să port rochie și să-mi prind părul, cum îi place mamei lui. Îmi place mama lui. Mi-a plăcut din prima clipă în care am întâlnit-o. Mi se pare că ne

asemănăm foarte mult. Este o femeie frumoasă, elegantă, serioasă.

M-a sărutat și a plecat. Am rămas din nou singură.

Sunt tristă. Din nou, ne-am certat. Am uitat să port brățara pe care mi-a făcut-o cadou de ziua mea. Dar aveam emoții. Am vrut ca totul să fie perfect, am vrut să fiu impecabilă, și mi-a scăpat acest detaliu. Am uitat cât de mult suferă când nu apreciez lucrurile pe care mi le oferă. Tocmai de-asta nu mă pot supăra pe el. Cum bine zice mama lui, într-o relație, nu pot iubi amândoi în aceeași măsură. Întotdeauna unul va investi mai mult. Ea crede că Arthur mă iubește mai mult decât îl iubesc eu. Voi încerca să fiu mai atentă.

5 Martie

Mă gândesc să-i propun lui Arthur să mă angajez, dar mi-e teamă de reacția lui. Îmi amintesc perioada de început, cum l-am convins cu greu să merg la câteva interviuri și cum niciun job nu a fost pe placul lui. Fie într-o parte erau prea mulți bărbați, fie în altă parte era ciudat cum de aveau mereu anunț de angajare, asta însemnând că prea multă lume nu se adapta, fie într-o parte începeam programul prea devreme, fie în alta terminam prea târziu. Ca un compromis, am acceptat ideea lui de a rămâne liniștită acasă, de a-mi acorda un timp doar pentru mine și pasiunile mele, deși nu-mi doream ca cei patru ani de ASE să rămână doar tuș pe o diplomă. Au trecut doi ani de-atunci. M-am săturat de shopping, de reviste, de

televizor, de spa. Aș vrea să mă angajez, să-mi fac un scop. Toate prietenele mele au job. M-am săturat să stau în casă întreaga zi. Mă bucur că azi e ziua în care va veni doamna Mariana, deși nu prea am ce vorbi cu ea.

28 Martie

Îi pregătisem lui Arthur o rețetă nouă pentru cină. Totul era gata, deși era trecut de ora 21, iar el încă nu ajunsese. Speram să nu întârzie prea mult. Mâncarea reîncălzită n-ar fi avut același gust. Mi-am pus rochia roșie pe care mi-a dăruit-o de Valentine's Day: lungă, strâmtă, cu mâneci lungi, cu crăpătură generoasă pe picior. Îmi vine ca turnată acum, după ce am scăpat de câteva kilograme pe care le-am pus din cauza dulciurilor. Arthur nu mi-a spus deschis că-l deranjează faptul că m-am îngrășat, deși îmi dădeam seama din privirea lui. Nu știu ce-mi venise azi. Îmi părea chiar că aveam emoții. Îmi imaginam că mă va purta în pat și vom retrăi momentele de la început, când nu ne puteam dezlipi unul de celălalt, când mă făcea să mă simt femeie, când adormeam la pieptul lui. E ceva timp de când nu m-am mai simțit așa. Acum o facem târziu, rapid, fără momente de tandrețe, uneori pare un antrenament la sală, dar fără încălzire sau stretching. Ajunge mai mereu acasă nervos și obosit. L-am rugat să meargă să-și facă un set de analize. Mi-a promis că așa va face.

În seara asta voiam să fie altfel. Voiam să dau frâu liber fanteziilor, să fiu din nou femeia care îl înnebunea. Speram să ajungă acasă înainte să adorm împopoțonată ca o actriță de telenovele.

Am desfăcut sticla de Bottega, mi-am pus în pahar și m-am așezat pe canapea. Ascultam în surdină Eric Clapton și trăgeam cu urechea la zgomotele care se auzeau afară. Am tresărit de câteva ori, mi se părea că aud sunetul cheii în yală. Alarmă falsă, însă. Era aproape ora 22. Am încercat să îl sun, dar avea telefonul închis. Urăsc iPhone-ul ăla și bateria aia de... Ce ciudat! Nici în propriul meu jurnal nu pot scrie prostii. Lui Arthur nu-i place când vorbesc prostii. Spune că vorbele urâte sunt spuse doar de femeile ușoare.

M-am descălțat de pantofii cu toc și m-am tolănit pe pernele de pe canapea. Oare de câte ori ajunge atât de târziu acasă? Ce-i drept, sunt seri în care nici nu îl văd, îi las mâncarea pregătită pe masă și adorm. Acum îmi dau seama că ne întâlnim mai mult dimineața în bucătărie când îi pregătesc micul dejun. Nu mi-a mai povestit nimic legat de serviciu, de colegii lui, de întâmplările de peste zi. Nu mai știu ce mai face. Dar, ce e mai trist, nu mai știu nimic despre el. Când oare am încetat să mai comunicăm? De vorbit, vorbim zilnic, dar de când nu ne mai spunem nimic?

Am pus paharul pe masă, vinul nu prea are gust când îl bei singură. Am dat să mă ridic, să merg să mă schimb în pijamale, dar am auzit cheia în yală. Primul instinct a fost să-mi iau rochia la subraț să nu mă împiedic în ea și să mă îndrept spre dormitor. Totul era deja lipsit de farmec. Cina era rece, vinul era cald, sufletul mi-era dezamăgit, mintea mi-era plină de gânduri stranii. Dar am ales să mai dau o șansă serii. Am sărit în pantofii cu toc și m-am grăbit să-l întâmpin.

Mă privea de parcă mă vedea pentru prima dată, dar nu cu privirea plină de încântare, ci ca și când nu m-ar fi recunoscut.

– Ce-i cu tine îmbrăcată aşa?

– Bună seara şi ţie, iubitule! Te aşteptam.

– Este vreo ocazie specială de care am uitat?

– Dacă ai uitat, asta ar însemna că nu era specială pentru tine. Dar nu. E o zi oarecare pe care o putem face specială.

– Încă îţi vine bine rochia asta. Nici nu mi-am dat seama cât de mult ai slăbit.

– Dacă vrei, scap repede de ea şi îţi vei putea da seama şi mai bine.

– Ce-i cu tine? Te comporţi ciudat.

- Ce vrei să spui? Mi-era dor de tine! Hai să mergem în dormitory!

– Cum să-ţi fie dor de mine? Sunt aici. Aş vrea să fac un duş şi să mănânc ceva. Arată bine ce-i acolo pe masă. Poţi încălzi până ies din baie, te rog?

– ...desigur...

Nici măcar nu m-a sărutat, nici măcar un compliment. Am petrecut o oră aranjându-mă pentru el şi tot ce am primit a fost „încă îţi vine bine rochia asta" şi „nici nu mi-am dat seama cât de mult ai slăbit"! Oare am devenit invizibilă pentru el?! I-am încălzit mâncarea şi-am încercat să îmi stăpânesc lacrimile de nervi. Eram furioasă, tristă, dezamăgită. Îmi venea să arunc totul la gunoi. Nici măcar nu a observat că purtam parfumul pe care mi l-a făcut cadou la aniversarea noastră, că îmi lăsasem părul buclat pe spate aşa cum îi place lui, că încălţasem pantofii din piele care îi plăceau şi pe care îmi reproşa că nu-i mai purtasem de mult timp.

I-am aranjat mâncarea din nou în farfurie şi m-am aşezat pe un scaun în faţa lui. Îmbrăcată în rochie roşie

de gală, aranjată ca o vedetă de televiziune, mirosind a parfum scump, luam acum cina cu iubitul meu care era în halat de baie și mirosea a gel de duș Malizia. Dar încercam să nu mă dau bătută.

– Cum ți-a mers azi?

– Bine. Am întârziat din cauza ședinței lunare. Ne-am adunat cu toții și, din una în alta, am uitat să mai plecăm. S-ar fi întins și mai târziu dacă nu le-aș fi promis că în weekend mergem la cabană. Așa am reușit să scap.

– Dar ai promis că în weekend mergem pe lac, noi doi.

– Știu, îmi pare rău, dar am fost nevoit să fac asta. În plus, îmi este benefică mutarea asta. Va veni și domnul Stere, directorul, și voi folosi prilejul să-mi întăresc poziția de atac pentru avansare.

Între furia că își încălca promisiunea pentru weekend și surpriza că mintea mea dădea aproape fiecărui cuvânt o tentă sexuală, mă simțeam ametită.

– Dar mi-ai proomiiisss... De ce nu poți sări peste întâlnirea aia?

– Pentru că trebuie să muncesc pentru noi, pentru apartament, pentru mașină, pentru viața pe care ți-ai dorit-o și pe care ți-o ofer. Și nu e nevoie să te pisicești așa. Ce naiba ți-a venit azi?

– Nu mi-a venit nimic, iartă-mă, nu vreau să ne certăm! Aș fi vrut să avem o seară altfel, cum era la început.

– Dar nu mai suntem cum eram la început. Am crescut, ne-am maturizat. Nu mai ești femeia de care m-am îndrăgostit, acum ești mult mai mult de-atât. Ești femeia cu care mă voi căsători, ești femeia pe care mă pot baza să îmi încălzească cina când ajung acasă obosit, ești femeia care se trezește dimineața și îmi face cafeaua, deși ar fi putut să

mai doarmă încă o jumătate de oră, eşti femeia pe care o iubesc.

– Dar nu mai sunt femeia cu care faci dragoste.

– Poftim?

– De când nu am mai făcut dragoste, Arthur?

– Ce spui? Am făcut-o acum...trei zile.

– Nu! Acum trei zile m-ai futut! Eu te întreb de când nu am mai făcut dragoste?!

– Acum chiar nu te mai recunosc! Tu nu vorbeai aşa!

– Aşa cum? Direct? Deschis? Fără perdea?

– Ai citit DEX-ul azi sau ce s-a întâmplat? Natalia, te comporţi ca o femeie nebună. Tu nu erai aşa. Hai să mergem la culcare şi poate mâine vom vedea altfel lucrurile.

– Nu vreau să merg la culcare! Vreau să faci dragoste cu mine în noaptea asta, vreau să mă săruţi ca înainte, vreau să mă iubeşti ca înainte, vreau să mă simţi şi să te simt ca înainte.

– Ca înainte de ce?! Nu te înţeleg şi sunt mult prea obosit să mai pot continua discuţia asta.

Ca înainte de a simţi cum totul ne scapă printre degete, mi-am zis în gând, în timp ce el era deja în dormitor.

Am tresărit la sunetul videointerfonului. Uitasem că urma să vină tanti Mariana pentru curăţenie. M-am ridicat de pe podea, am sărit într-un suflet pe scaun şi-am aşezat cărţile în bibliotecă aşa cum fuseseră, nu înainte de a pune jurnalul în spatele lor. Am dus scaunul la loc în bucătărie şi-am mers să-i deschid. Abia când stăteam cu braţul rezemat de tocul uşii, mi-am dat seama că miroseam urât. Am întâmpinat-o şi i-am spus să-şi adune cele necesare din baie, căci vreau să fac un duş. Nu aveam chef să vorbesc

cu ea. O vedeam ca pe o trădătoare. Oare la fel de frumos se purtase și cu cea dinaintea mea? Bineînțeles! Doar era plătită pentru asta.

M-am încuiat în baie. Am lăsat apa să curgă și m-am așezat pe marginea căzii. Atac de panică incoming. Încercam să-mi controlez respirația, încercam să ignor frisonul care nu-mi dădea pace de când deschisesem jurnalul, încercam să nu dramatizez. Înaintea mea existase Natalia. Nu-mi vorbise niciodată despre ea. Dar înțelegeam că Arthur avea un tipar. Trist. Întotdeauna am crezut că-s unică, întotdeauna m-am crezut specială. Introvert style, of course, căci nu-mi place să fac paradă. Nu se îndrăgostise de mine pentru mine, altfel n-ar fi încercat să mă transforme în altcineva. Mă simțeam o clonă. Obsesia lui pentru rochii, pentru păr aranjat în coafuri elegante, pentru bijuterii scumpe. Îmi vine în minte Oedip... Dar nu, nu poate fi asta! Maică-sa îmi dădea fiori. Mi-am scuturat imaginea din minte.

Am intrat în apa fierbinte care se strânsese suficient cât să-mi învăluie gândurile. *Malizia*. Nu-mi puteam scoate din minte rândurile pe care le citisem. Am închis ochii și-am mers în povestea Nataliei. Îi văd așezați la masă. Ea - în rochia roșie, el - în halatul de baie care miroase întotdeauna senzațional. Mi-o închipui frumoasă. Le stă bine împreună. Privindu-l în gând, abia acum îmi dau seama că Arthur chiar e un tip frumos, un tip pe care oricine și l-ar dori la braț. Lângă el, și o maimuță ar părea o prințesă. Mă ating ușor. Tresar.

– Fetiță, mai trăiești?

– Ies imediat!

Tanti Mariana a curățat în grabă baia. Nu am schimbat prea multe vorbe. A plecat îndată.

Aşadar, Arthur şi Natalia avuseseră la început o relaţie pasională, lucru cu care nu puteam relaţiona. Singura variabilă din poveste eram eu. Eu eram alta decât cea din jurnal. Deci, clar, eu aveam o problemă. Între noi, sexul a fost, de la început, lipsit de chimie, de nuanţă, de substanţă. Îmi era familiară noţiunea de compatibilitate sexuală, dar numai în teorie. În cazul nostrum, nu existase niciodată. Orgasmele încă mi le dădeam singură.

M-am întins pe pat şi-am reluat de unde rămăsesem în baie. Ea se aşează picior peste picior lăsând dezgolită coapsa prin crăpătura rochiei. El nu poată nimic pe sub halatul de baie. Îşi zâmbesc, se înţeleg din priviri, el îşi lipeşte spatele de speteaza scaunului. Ea se ridică şi se aşează peste el. Îi desface halatul şi îi sărută pieptul conturat ca în sculptura lui Michelangelo. El o priveşte, o sclipire de satisfacţie îi accentuează trăsăturile fine, îi trece mâna prin păr. Ea îi zâmbeşte înapoi, se ridică şi, cu mişcări suave care nu o fac să pară câtuşi de puţin vulgară, îşi dă jos chiloţii pe care îi aruncă pe podea. Continuă să o privească zâmbind. Îi întinde mâna şi o invită înapoi. Îi frământă sânii prin rochia strâmtă, coboară spre coapse, o aşează peste el şi o pătrunde. Nicio clipă nu-şi dezlipesc privirile. O pătrunde mai adânc, o face să plutească. Ritmul devine mai alert. Trupul ei se unduie în mişcări circulare, câteva broboane de sudoare apar pe pieptul lui încordat, îi atinge buzele şi... Mi-am scos mâna din locul cald, am luat perna în braţe şi-am plâns.

*

Era seară. Tanti Mariana nu gătise nimic. I-am spus că nu era nevoie. Am comandat ceva de mâncare înainte

să ajungă Arthur acasă. El mânca și-mi zâmbea. Eu mă întrebam dacă farfuria în care stăteau pastele mele fusese aleasă de ea, dacă tabloul de pe perete îl cumpăraseră împreună, dacă prosopul cu care mă-nvăluisem după duș o-nvăluise și pe ea odată. Nu crezusem niciodată în fantome. Dar, până la urmă, oare era atât de grav ceea ce descoperisem? Putea fi mult mai rău. Putea fi un criminal în serie, un violator, un pedofil, putea suferi de o boală neurologică degenerativă. Ar fi fost mult mai grav dacă mi-ar fi ascuns asta, nu?

– Ți-a trecut supărarea?

– Cred că da.

– Canapeaua are puteri magice, nu?

– Wow, ironie maximă pe centimetru pătrat de cuvânt!

– N-are logică ce-ai spus.

– Știu. Atât am putut acum.

Am râs. Erau rare momentele în care râdeam împreună. Și asta pentru că noi doi nu fuseserăm niciodată prieteni.

– La ce te gândești? m-a întrebat curios.

– Știi vreun banc cu blonde?

– Poftim?!

– Știi sau nu știi?

– Și dacă știu, nu-mi amintesc niciunul acum.

– Dar cu nebuni?

– Ce e cu tine? Te simți bine?

– Desigur. De ce întrebi?

– Pentru că discuția asta pare exact începutul unui banc cu nebuni.

– Ești de-a dreptul dezlănțuit azi.

– Știu. Atât am putut acum.

Pentru prima dată de când îl cunoscusem, mă simțeam atrasă de el. Aș fi vrut să trântesc la pământ tot ce era pe masă și să fiu eu cina.

– Am un raport de terminat în seara asta. Te superi dacă strângi tu masa?

Fantasy interrupted.

– Nu vrei să mergem în dormitor și termini apoi?

– E urgent. Încă am cifrele proaspete în minte. O să vin mai târziu în pat.

Și-a luat o sticlă cu apă și a plecat. După ce am strâns masa și am făcut ordine în bucătărie, am mers în pat. Și eu aveam un raport de terminat.

Cum se numește oare când bărbatul cu care locuiești devine obiectul fanteziilor tale, dar nu și obiectul împlinirii lor? Cum se numește oare când, în loc să te întrebi ce dracu' caută jurnalul fostei iubite în casa în care el locuiește acum cu tine, tu te transpui în poveste și începi să-ți închipui scene cu personajul în jurul căruia e țesută povestea? Cunoscându-l pe Arthur prin ochii Nataliei, începea să-mi pară un tip interesant. Începeam să aduc și celălalt picior în casă. Ușa o lăsam încă deschisă. Până la urmă, ar fi putut păstra jurnalul ca pe un trofeu. Sau ca pe o amintire. Din nou, n-ar fi fost atât de grav. Alții colecționează chiloți. Grav era că se treziseră în mine instincte trupești de care nu fusesem conștientă că existau. Îmi dădeam seama că îmi plăcea să fac sex. Frustrarea venea din faptul că nu se întâmpla în realitate ca în mintea mea.

A doua zi, m-am trezit înainte ca Arthur să plece. L-am sărutat și l-am condus la ușă. Am închis cele trei zăvoare în urma lui și-am așteptat câteva minute. Apoi am luat din nou jurnalul.

14 Aprilie

Mi-am privit reflexia în paharul de cristal, mi-am văzut părul neîngrijit și m-am simțit urâtă. Trecuseră multe zile de când nu mai avusesem chef să mă aranjez. Arthur era în birou lucrând la un raport. Aș fi putut să merg la el, dar mi s-a părut nervos când a ajuns acasă, așa că i-am lăsat răgazul să se liniștească. Mi-era ciudă că nu mă anunțase că va ajunge din călătorie cu o zi mai devreme, m-aș fi aranjat, aș fi pregătit ceva pentru noi. Dar, gândind mai bine, încă nu era timpul pierdut! M-am ridicat în grabă și m-am oprit în fața oglinzii. Mi-am desfăcut părul și l-am lăsat să cadă rebel pe umeri, nu arăta chiar rău după ce l-am răvășit puțin. Sunt mândră de părul meu negru și des pe care l-am moștenit de la mama. Of, dacă m-ar fi văzut așa neîngrijită, sigur mi-ar fi dat o mamă de bătaie! Gândul ăsta m-a făcut să dau repede fuga în dressing. Am ales un négligé bleu pe care l-am îmbrăcat în grabă. Încă îmi venea bine, sânii mei mari arătau surpinzător de frumoși acoperiți de dantela fină, deși talia mai păstează vreo două-trei kilograme de care nu am avut voința de a scăpa. Am stropit câteva picături de J'adore la încheieturi și-am ales un ruj roșu care să îmi pună în evidență buzele împlinite, tot moștenire de la mama. În grabă, am revenit în living și m-am învârtit prin cameră. Eram nervoasă, nu aveam stare. Parcă aș fi fost din nou la prima întâlnire. Cu ce aș fi putut să îl surprind? Ce aș fi putut face să mai ieșim din rutină? Aș fi putut să iau cravata lui, să mi-o pun la gât și să apar așa în pragul ușii, dar nu. Nu cred că i-ar fi plăcut să mă comport așa...ca o desfrânată. Nici acum două săptămâni nu i-a picat prea bine inițiativa mea. Nu

am înțeles ce a fost rău în a schimba puțin ritmul vieții noastre sexuale care, în ultima vreme, e destul de sacadat; ce-i rău în a fi o femeie cu imaginație care vrea să își suprindă iubitul? Câteodată, Arthur îmi pare un pensionar care s-a obișnuit cu poziția misionarului. Iar eu aș vrea și altceva, altfel. Să fi mers la el în dormitor îmbrăcată așa mi se părea acum deplasat, deși îmi păruse o idee bună la început.

– Ce e cu tine?

– M-ai speriat! Veneam să-ți fac o surpriză, dar nu știam dacă ai terminat raportul și nu voiam să te întrerup.

Nici nu auzisem când ieșise din dormitor. Stătea rezemat de barul din sticlă în vreme ce eu mă învârteam ca o bezmetică prin cameră.

– Și? Asta e surpriza sau plec și te las să mai dai câteva ture în jurul canapelei?

– Mă scuzați, domnule pretențios! Vi se pare lucru puțin?

– Nu neapărat, dar nu e ceva ce n-am mai văzut până acum.

– Atunci așteaptă pe canapea, te rog.

Am mers în dressing, am lăsat neglijéul să alunece pe podea și mi-am pus un sutien negru, o pereche de chiloți negri din dantelă, la care am asortat o cratavă roșie în ton cu rujul și o pereche de sandale stiletto. Am revenit în living și m-am îndreptat spre el cu atitudine de amazoană neînfricată.

– Acum e mai bine?

– Acum nu te recunosc, parcă nu ești tu, parcă ești deghizată. Și cu buzele țuguiate. Ți-am zis că nu îți stă bine când te comporți ca o...

– Poftim?!

– Nu înțeleg de ce te străduiești atât.

– Eu nu înțeleg de ce tu nu te mai străduiești deloc.

M-a jignit din nou prin atitudinea lui.

– Nu am energie să fac role-play-urile care, din nu-știu-ce cauză, îți trec prin minte în ultima vreme. Mi-e suficient să te am aproape, fără costume, goală, așa cum te-am iubit și până acum. De ce toate astea?! De unde ideile astea, Natalia?!

– La ce te referi? Mai aveam seri ca asta și în trecut.

– Desigur. Acum câteva luni, dar apoi au încetat și au început migrenele, geloziile închipuite, isteriile aproape zilnice.

– Din nou, exagerezi. În plus, au încetat pentru că tu ai devenit din ce în ce mai obosit și mai puțin receptiv. Mă simțeam ca un clovn la o petrecere pentru copii nevăzători. Așa cum mă simt și acum.

– Îmi pare rău, nu a fost intenția mea să te fac să te simți așa. Vreau doar să înțelegi că deja te iubesc, nu mai este nevoie să încerci atât.

– Cum aș putea să înțeleg asta?

– Ce vrei să spui?

– Când a fost ultima dată când m-ai făcut să înțeleg că mă iubești?

– Natalia, îți ofer totul! Tot ce ți-ai dorit vreodată. Ce vrei mai mult?

– Când am avut în ultimele luni un moment de afecțiune în doi? O noapte de dragoste ca-n povești sau una de sex ca-n filme?

– Cred că hainele astea nu te ajută să gândești prea bine.

– Pe orice alt bărbat care și-ar vedea iubita așa, hainele astea l-ar fi făcut să nu mai gândească. La tine se pare că au cu totul alt efect.

– Poate pentru că eu nu sunt orice alt bărbat. Sau asta ți-ai dori?

– Poftim?!

– Ah, ai uitat de Sebi?

– Cine e Sebi?

– Colegul meu cu care zâmbeai acum trei săptămâni când am ieșit în oaș.

– Despre ce naiba vorbești?

– Nu te mai preface, Natalia! Era evident că încercai să-i intri sub piele.

– Arthur, ce naiba spui?! Nici măcar nu țin minte care dintre colegii tăi e Sebi.

– Cum nu? Cel căruia-i zâmbeai pe sub genele de lebădă.

– Lebăda are gene?

– Ti-am spus că detest ironiile!

A țipat și-a trântit paharul cu vin pe parchet. Am tresărit. Începusem să tremur.

– Arthur, te rog, e doar în mintea ta. Eu te doresc pe tine, pentru tine m-am îmbrăcat așa, pe tine vreau să te fac să detașezi de toate măcar seara, pe tine vreau să te fac să înțelegi că mai există și altceva într-un cuplu în afară de lucrurile pe care le pot cumpăra banii.

– Serios?! Tu spui asta?! Tu care ai făcut o criză de isterie când ți-au zgâriat portiera la Audi, tu care ai plâns o zi întreagă atunci când ai venit într-un suflet acasă să-ți schimbi pantofii care nu mergeau cu nu-știu-ce pantaloni pe care i-ai probat și care s-au vândut până să te

întorci să îi cumperi, tu care băteai din picior ca un copil prost-crescut când îți spuneam că o vacanță iarna în Maldive este doar un moft al snobilor? Tu îmi spui acum că mai există și altceva pe lume în afară de lucrurile materiale?! Bine ai venit printre noi, iubito!

– Nu pot să cred că îmi reproșezi așa ceva!

– Sunt atât de multe lucruri pe care nu poți să le crezi. Dar asta nu înseamnă că nu există. Știi de câte ori îmi răspunzi în ultima vreme cu „nu pot să cred" la ceea ce spun, dar nu te întrebi niciodată de ce spun ceea ce spun?

– De ce spui...

– Nu are rost acum să intrăm în detalii. E târziu.

– Dar e de-abia nouă jumate.

– Din nou, nu ai înțeles nimic.

Mi-a zâmbit ironic și a plecat spre dormitor. Am înțeles. Am înțeles multe lucruri, dar nu vreau să le accept. Cum stăteam în fața lui îmbrăcată așa și nu zăream nici cea mai mică dorință în privirea lui, înțelegeam că se săturase de mine. Dar de când oare? Cum nu mi-am dat seama până acum? Am fost atât de prinsă de confortul meu, de zilele în care nu făceam altceva decât shopping și sală și spa, încât nu mi-am dat seama că îmi pierdeam bărbatul pe drum. Am fost atât de sigură pe mine, încât nicicând nu m-am gândit că îl poate găsi altcineva. Dar nu! Nu cred că s-a întâmplat asta!

M-am întors în dressing, am aruncat de pe mine hainele alea ridicole, mi-am pus în grabă capotul și-am intrat în dormitor.

– Vreau să vorbim, Arthur. Amândoi avem multe de spus și, cu cât lăsăm să treacă timpul peste noi, cu atât va fi mai greu să le spunem.

A închis laptopul și mi-a făcut semn să iau loc lângă el pe pat.

– Te ascult, Natalia.

– Dar nu am pregătit un monolog... Vreau să vorbim despre noi.

– Ok. Mă poți întreba orice, iar eu îți voi răspunde sincer. Te asigur de asta.

– De ce vrei să ne căsătorim?

– Pentru că dintotdeauna mi-am dorit o familie.

- Dar nu neapărat cu mine!

– Nu neapărat cu tine, dar nici neapărat cu altcineva. Pe tine te iubesc acum, deci e firesc să mi-o doresc cu tine.

– Ai pe altcineva?

– Nu. Am avut șansa, dar nu am profitat de ea din respect pentru relația noastră și pentru iubirea pe care încă ți-o port.

– Pe care încă mi-o porți! Ce s-a întâmplat?

– Nu cred că s-a întâmplat ceva anume, pur și simplu am crescut amândoi, dar nu împreună.

Când naiba a devenit așa profund? A fost dintotdeauna un tip inteligent, nu pot contesta asta, însă la modul pragmatic, nicidecum filosofic.

– Ce înseamnă asta pentru tine?

– Nu îți pot explica în cuvinte ceea ce simt. Poate am o perioadă mai proastă, poate sunt obosit, poate am anumite frustrări personale ce mă fac acum să-ți exagerez defecte peste care altădată aș fi trecut mai ușor. Îți cer doar să îmi acorzi un răgaz, să nu mă agasezi, să încerci să mă înțelegi. Încă te iubesc, dar lasă-mă să mă regăsesc.

– Și cu mine cum rămâne? Eu ce ar trebui să fac? Spune-mi cum să te ajut să redevii cel de dinainte.

– Tocmai ți-am spus, Natalia. Te rog, nu plânge, nu vreau să plângi din cauza mea! Sunt tot aici, dar am nevoie de un pic de timp pentru mine.

Simțeam cum mi se împreună lacrimile în barbă și nu le puteam controla șiroiul. Erau lacrimi de nervi, de frustrare, de mândrie rănită.

– Atunci ar fi mai bine să plec!

–Ești irațională. Îmi închipui că e destul de greu pentru tine să auzi adevăruri pe care poate ar fi trebuit să ți le fi spus acum mult timp. Știu că te-am lăsat să crezi că soarele răsărea de pe partea pe care te trezeai tu dimineața, iar acum ai înțeles că eu deschideam draperiile doar atunci când fața ta drăgălașă dormea spre est. Nu vei pleca nicăieri, nu te-ai putea descurca singură și știi prea bine. Îmi vei rămâne aproape și vei aștepta.

– Dar nu știu cum să îți fiu aproape fără să îți fiu aproape.

– Vom învăța împreună. Vom lua fiecare zi ca atare. Ne vom preface că în loc de o plimbare în mall unde știi exact unde vrei să mergi, vom face o plimbare prin grădina botanică și vom urma fiecare cărare ce ne apare în cale, deși nu vom ști exact unde ne duce.

– Dar...

M-a sărutat și nu m-a lăsat să-mi continui întrebarea. Oare știa că nu înțelesesem nimic? Oare știa că nu știam cum să mă mai port cu el? M-a luat în brațe și m-am cuibărit la pieptul lui întrebându-mă dacă l-au înduioșat măcar un pic lacrimile mele; asta funcționa atunci când era supărat pe mine. Mă simțeam umilită, jignită, nesigură pe mine. Dacă aș fi avut un dram de demnitate, m-aș fi

ridicat din pat și aș fi dormit pe canapea. Așa poate l-aș fi făcut pe el să vină după mine să mă împace. Dar nu am făcut-o. Din tot ce mi-a spus, am înțeles că nu îi mai păsa ca altădată și probabil ar fi interpretat scena tot ca pe un moft de copil prost-crescut, cum îmi spunea de obicei. Așa că am ales să rămân lângă el.

Nu spunea nimic, nu spuneam nimic. Mi-era atât de greu să tac, aș fi vrut să-l întreb la ce se gândea, aș fi vrut să-mi spună cum să îl fac să mă iubească din nou, aș fi vrut să știu unde am greșit. Amândoi am greșit undeva. Dar unde oare? Mă supăraseră atât de mult vorbele lui, încât nu eram în stare să îmi dau seama unde îmi greșise el. Unde greșisem eu în trecut, asta știam. Nu știusem să apreciez tot ce făcuse pentru mine.

Am rămas inertă lângă el, nu voiam să fac vreo mișcare din teama de a nu-mi spune că era obosit și că ar vrea să doarmă. Nu voiam să mă dea afară din camera pe care de doi ani o împărțeam. În camera asta erau amintirile mele, fericirile și frământările mele, aici era bărbatul pe care îl iubeam și care încă mă iubea. Ar fi fost așa greșit dacă am fi făcut dragoste? Deși mi-aș fi știrbit și mai mult demnitatea, îmi doream să mă dezbrace și să mă facă din nou a lui.

Mi-am dat jos capotul și m-am întins goală lângă el. M-a privit doar un moment. Altădată nu-și putea dezlipi privirea de pe mine, acum a întors capul ca și cum ar fi fost sătul după cină și i se oferea o porție de clătite din partea casei. Dar nu m-am dat bătută. Simțeam că, dacă aș fi plecat de lângă el, totul ar fi fost pierdut, toate căile de comunicare dintre noi s-ar fi închis și nu aș mai fi putut salva nimic din tot ce-a fost. Nicicând nu l-am simțit atât

de înverșunat. Cu o mângâiere delicată, l-am întors spre mine și l-am sărutat ușor, ca și când mi-ar fi fost teamă să nu îl sperii, să nu mă refuze. Nu mi-a răspuns, dar nici nu s-a retras. Am luat asta ca pe un semn bun și-am continuat în același ritm, încercând să trezesc în el amintiri și sentimente adormite. Acum când știam că încă mai existau, când știam că încă erau acolo, acum era momentul meu. Voiam să-l fac să-și aducă aminte cum era și să uite cum este, să uite ceea ce-mi spusese mai devreme, de răgazul cerut, de reproșurile fără rost. Mi-am lipit de el trupul gol și cald. I-am luat mâna și-am pus-o pe sânul meu în vreme ce îl sărutam pe gât. Îmi simțeam inima bătând mai tare, mâna lui îmi frământa ușor sânul, dar trupul lui rămânea nemișcat. I-am ridicat tricoul și l-am sărutat pe piept. Deși nu reacționa așa cum mi-aș fi dorit, mă străduiam să îl port cu mine în moment. Dar oare eu eram în moment? Încercam să-mi fac mintea să tacă și continuam să-l sărut coborând ușor spre talia pantalonilor. Am simțit o mică tresărire, iar asta mi-a dat de înțeles că încă mai aveam efect asupra lui. M-am ridicat și mi-am lipit cu putere sânii de pieptul lui. S-a schimbat din nou, a încearcat să mă îndepărteze, dar nu m-am oprit. Doar nu se aștepta să-i fac un sex oral! Doar nu credea că mă voi înjosi în asemenea hal! Drept cine mă lua?! Eu voiam să facem dragoste, nu să fiu o descărcare de moment a frustrărilor lui inventate! Am devenit brutală, i-am mușcat lobul urechii, știam că nu putea rezista când făceam asta. A încercat din nou să mă dea la o parte, iar asta m-a făcut să mă înverșunez și mai tare. Mă dorea, de asta eram sigură! Era doar supărat, dar asta urma să-i treacă, urma să mă asigur că avea să-i treacă! Cu toată rezistența lui, l-am simțit tare și eram încântată că eforturile mele

nu fuseseră o risipă de timp și de orgoliu. Era tot al meu; oricât ar fi încercat să pară indiferent, încă îl mai puteam aduce acolo unde voiam. Eram dezlănțuită, îl mușcam, îmi plimbam ca o fiară unghiile pe spatele lui, îl sărutam fără să îmi pese că aveam gesturi de câine bălos! Voiam să-l fac să mă iubească, să-mi simt trupul viu, voiam să mă doară carnea când mă strângea! În sfârșit a reacționat așa cum așteptam! M-a trântit pe spate și s-a așezat deasupra mea. Mi-aș fi dorit să mă sărute măcar, să-mi mângâie sânii, să ne jucăm. Dar nu. M-a pătruns rapid, mecanic, fără nici măcar o privire, ca și când ar fi încercat să scape cât mai repede de mine. Și-a lăsat capul în părul meu răvășit și, după câteva mișcări, a terminat. Deși l-am simțit în mine, nu l-am simțit al meu.

N-am mai zăbovit lângă el, l-am sărutat, mi-am luat capotul și-am plecat la duș. Acum nu mai credeam că are pe altcineva. Până la urmă, de asta am încercat să mă conving în seara asta, deși m-am comportat sub demnitatea mea. De mâine, voi vedea cum îl voi face să uite toate prostiile care-i trec prin minte!

30 Aprilie

Mama lui Arthur m-a invitat azi la o cafea. Aș fi vrut să mergem la o cafenea în oraș, dar mi-a spus că preferă să vin la ea, să vorbim liniștite.

– Cum te mai simți, Natalia?

– La ce vă referiți?

– I-am transmis lui Arthur să veniți la cină zilele trecute, dar mi-a spus că nu te simțeai în apele tale. Eram sigură că m-a mințit.

– Nu... Nu m-am simțit bine zilele astea.

– Minți la fel de prost ca și el.

A zâmbit. Mama lui e o femeie care zâmbește rar. Era o surpriză că o făcea acum.

– Știți, Arthur se comportă ciudat, devine din ce în ce mai distant... Uneori, nu știu cum să mă comport cu el.

– Muncește mult, Natalia. Există un post de conducere în joc și vrea să-l obțină. Ar trebui să fii mai îngăduitoare, să-l încurajezi mai mult. Nu-l mai agasa. Niciun bărbat nu-și dorește alături o femeie care să cerșească atenție, ci una pe care să se poată baza când drumul e greu.

– Dar nu...

– Natalia, Arthur e un bărbat complicat. Nu te-ai obișnuit încă?

– Se pare că nu. Nu mă pot obișnui cu schimbările subite de dispoziție. În doar câteva secunde, poate trece de la o stare de euforie la una de furie, doar pentru că afară începe să bată vântul.

– A fost vreodată violent cu tine?

– Doamne-ferește, nu! Nu e vorba despre asta.

– Ți-a vorbit vreodată urât? Te-a lovit?

– Nu, absolut nu. Dar nu despre asta e vorba.

–Atunci despre ce e vorba, Natalia? Ce te nemulțumește la copilul meu?

– Cred că ar trebui meargă la un doctor. Este mereu obosit și poate e din cauza stresului și a orelor peste program...

– Nu va merge la niciun doctor! Toate astea sunt doar în capul tău. Este un bărbat al vremurilor moderne care muncește pentru carieră și pentru a-ți oferi un stil de viață care să te facă fericită. Să nu crezi că nu știu cât de important e confortul pentru tine. Încetează să te mai victimizezi și bucură-te de ceea ce ai! Nu toate am fost așa norocoase ca tine! Zahăr alb sau brun?

– Alb, am reușit cu greu să rostesc.

5 Mai

Azi am căutat pe internet articole despre schimbările subite de comportament. Cred că Arthur e bipolar. Judecând după comportament, cred că și mama lui. Trebuie să studiez în continuare, dar nu mai am timp acum. În seara asta vom pleca la munte.

8 Mai

A fost un weekend minunat. Arthur mi-a făcut o supriză. A obținut promovarea și mi-a făcut cadou ceasul din aur la care visam de câteva luni. A fost nespus de atent cu mine. Îl iubesc din ce în ce mai mult.

20 Mai

Nu a ajuns încă acasă, deși e trecut de ora 22. Muncește atât de mult pentru noi! Nu-mi lipsește nimic material, am

tot ce am visat vreodată. Confortul material este primordial pentru mine. Mi-am dorit mereu comoditatea cu care am crescut de mică, bunăstarea cu care ne-a obișnuit tata, pe mine și pe mama. Plecam împreună cu ea în oraș sâmbăta dimineața și ne întorceam seara cu mai multe plase decât aveau loc pe bancheta din spate a mașinii. Era ziua noastră de răsfăț, cum o numea ea. Luam prânzul la cel mai select local din oraș, mergeam la salon, mergeam la un film, iar apoi luam la talpă toate magazinele din centru. Nici nu știu câți bani se duceau pe răsfățul nostru. Eu aveam o alocație pe care mi-o dădea tata în fiecare duminică să îmi ajungă pentru toată săptămâna. Era mult mai mult decât cheltuiam în mod obișnuit, reușeam lejer să pun deoparte și să îmi cumpăr în două săptămâni vreo geacă de piele de ultimă fiță sau vreo geantă la care prietenele mele îndrăzneau doar să viseze. Dar sentimentul că aveam bani în buzunar și mi-aș fi putut permite orice oricând, asta îmi dădea încredere în mine, mă făcea să mă simt peste cei din jurul meu. Cu atitudinea asta l-am cucerit pe Arthur.

M-am așezat pe pilota pufoasă și-am luat în brațe perna pe care doarme el de obicei. Îi păstra mirosul. Priveam în jur și mă simțeam singură. Mi-am amintit de câte ori mă întorceam seara din oraș și o găseam pe mama singură în vârful patului făcând integrame sau citind vreo carte Danielle Steel. Cu halatul ei albastru din satin, cu părul ei lung, negru, buclat ca pentru revistă și machiajul încă impecabil chiar și la ora aia, îmi zâmbea și îmi spunea senină: „Tot ce ne dorim se plătește cu timp, iar noi ne dorim multe." Avea dreptate. Cu cât aveam mai multe lucruri, cu atât ne doream și mai multe, cu cât aveam mai mulți bani, cu atât ne doream și mai mulți. Mama mi-a

insuflat dragostea pentru bani, dar și pentru familie. A fost și încă este prietena mea cea mai bună, deși în ultima vreme aleg să nu îi povestesc gândurile care mă macină în legătură cu Arthur. Am nevoie de el acasă, să fim o familie, poate chiar să facem un copil după ce ne vom căsători. Mama nu ar putea înțelege asta. M-ar dojeni tot pe mine. Ar spune că sunt o femeie slabă, că nu-mi lipsește nimic.

Am ridicat ceasul de pe noptieră și-am privit lumina albastră. Era trecut de miezul nopții, iar eu devenisem agitată. Aș fi încercat să îl sun pe Arthur, dar ar fi fost din nou în zadar. Mi-ar fi spus că e la birou legat de vreun deadline important, de cifre care nu dau bine pe hârtie și nu înțelege din ce motiv. Aș fi mers să îl caut, dar asta ar fi însemnat că nu mai aveam încredere în el. Dar dacă totuși nu mai aveam încredere în el? Dacă a întâlnit pe altcineva? E mereu înconjurat de femei frumoase, femei de carieră, femei inteligente. Gândul ăsta mă sfâșie pe interior. Dar nu! Arthur nu mi-ar face vreodată așa ceva! Dar atunci de ce nu a ajuns acasă? Oare a pățit ceva? Orașul e o junglă noaptea. Ies din întuneric oamenii străzii cu hainele lor murdare și mirosul insuportabil pe care îl lasă în urmă, prostituatele extravagante, dependenții care ți-ar da în cap ca să-și cumpere o seringă! Dar el nu are drum prin locurile pe unde ar putea întâlni astfel de specimene. În plus, vine cu mașina și n-ar fi atât de prost încât să oprească dacă ar fi abordat. Dar oare ar fi atât de prost încât să mă înșele?!

Scriu rândurile astea și plâng. Îmi părea că aud cuvinte șoptite ca prin vis. Am deschis ochii cu greu, îmi simțeam pleoapele grele și îmi aminteam că am adormit

plângând. Simțeam perna udă sub obraz. Mi-am ridicat privirea și, prin întunericul din cameră, i-am zărit silueta lângă pat. Îmi părea că îmi zâmbește.

– Merg să fac un duș și vin lângă tine.

M-a sărutat și s-a pierdut prin lumina de veghe din hol. Ceasul de pe noptieră era întors spre ușă și nu puteam vedea ce oră era. Mă simțeam slăbită, nu m-am putut întinde să-l întorc. De ce se comporta Arthur așa drăgăstos? Oare înțelesese că mi-era dor de el, că mi-era dor să îl simt, să mă strângă în brațe, să mă sărute, să mă atingă? Sau se simțea vinovat pentru ceva? Ce ciudat! Nu mai știam cum să mă comport în preajma lui. Când oare s-a declanșat asta? Aveam emoții la gândul că va veni lângă mine în pat și nu știam ce va spune sau cum se va purta. Oare urma să fie nervos că l-am sunat de câteva ori? Aș fi putut să mă prefac că am adormit la loc, dar inima îmi bătea prea tare. Nu a reacționat nicicând violent. Și-atunci de ce mi-era teamă de el?

Am auzit ușa de la baie închizându-se și pașii lui Arthur pe parchet, deși încerca să nu facă prea mult zgomot. A intrat în cameră, și-a așezat pe măsuța de la oglindă ceasul, portofelul și telefonul, și a venit în pat. A intrat sub pilotă și m-a luat în brațe. Încă nu m-am întors cu fața către el. Inima îmi bătea din ce în ce mai tare, zeci de gânduri îmi zburau prin minte. Nu era nervos, ba dimpotrivă, m-a îmbrățișat cum n-o mai făcuse demult. Cât de proastă am fost să îl bănuiesc de ceva necurat! Asta înseamnă să ai prea mult timp liber la dispoziție.

M-a strâns cu putere în brațe și m-a tras spre el. Trupurile noastre s-au contopit, i-am simțit pieptul pe umerii mei, răsuflarea caldă pe gât, l-am simțit tare pe

coapsă. Îmi mângâia părul, mi-a dezvelit ușor umărul și m-a sărutat.

– Pentru asta m-ai sunat de atâtea ori, nu?

Am avut o tresărire și am încercat să mă retrag, dar mă strângea și mai tare. Nu știam dacă era doar sarcastic sau vorbea serios, dar știam că nu îmi plăcea ce auzeam. M-a ținut strâns cu o mână încolăcită în jurul taliei, iar cu cealaltă îmi cauta trupul pe sub cămașa de noapte. În mine se ducea o bătălie a lacrimilor, căci mâinile alea care îmi știau trupul mai bine ca oricine erau atașate unui bărbat pe care nu îl recunoșteam. Îl simțeam din ce în ce mai tare în spate, îi simțeam în ureche respirația accelarată, îi simțeam mâna cum îmi strângea cu putere sânul. Îmi dădeam seama că nici mâinile nu mai erau cele pe care le știam: delicate, atente, fine în atingeri. Mă simțeam imobilizată, nu eram în stare să scot un cuvânt, nu puteam respira din cauza strânsorii în care mă ținea, sânul mă durea. Mi-a ridicat cămașa de noapte spre coapse. Nu voiam să se întâmple așa, nu mă simțeam în largul meu, dar nu reușeam să ripostez verbal. Am încercat încă o dată să mă îndepărtez de trupul lui, dar rezistența mea l-a excitat și mai tare. L-am simțit în mine brutal, mă durea, mă copleșea cu greutatea trupului. Și-a continuat în liniște mișcările adânci, m-a ridicat și m-a tras tot mai aproape de el, m-a pătruns mecanic, cum n-a mai făcut-o vreodată. Cu o mână mă strângea în continuare de sân, cu cealaltă îmi ținea bazinul ridicat. Mă simțeam umilită, neputincioasă, posedată de un oarecare. Nu a fost pic de iubire în actul ăla, ca și când mi-ar fi dat-o pentru că am cerut-o! Nu m-am excitat deloc, dar nu îi păsa. M-a transformat într-un raport pentru care avea deadline și trebuia să îl ducă

până la final. Eram atât de lucidă în momentul ăla de parcă mi-am ieșit din piele și priveam scena de undeva de lângă pat, parcă îi vedeam prin întuneric privirea lipsită de orice sentiment, ca și când mi-ar fi făcut o favoare. N-a mai durat mult. A terminat. Și m-a terminat.

Cotrobăiam cu disperare prin toate sertarele mobilei din bucătărie. Îmi tremurau picioarele, mâinile nu mă ascultau când le ordonam să se coordoneze, inima îmi bătea haotic. Nu îmi păsa că tacâmurile făceau zgomot, că borcanele alea grase mă sfidau când încercam să le mut dintr-o parte în alta, că toate revistele de home deco din sertar îmi râdeau în nas. Aveam nevoie de o țigară! Aveam nevoie să fumez și să uit. Să uit ce s-a întâmplat în dormitor, să uit că dincolo dormea un bărbat care nu mai era al meu. Nicicând nu m-am simțit mai neînsemnată. Nicicând nu m-am simțit mai murdară, deși mi-am făcut răni cu buretele de duș încercând să îl dau jos de pe mine. Într-un final am găsit. Am ieșit pe terasă și-am aprins o țigară. De-abia reușeam să o țin între degetele care îmi tremurau necontenit. Voiam să plâng, să plâng și să uit. Dar nu puteam. Nu puteam să uit că m-a avut ca pe o oarecare. A făcut-o pentru că eu am cerut-o. Îmi părea că trăiesc un coșmar, dar totul era real de dureros ca să fie doar un vis urât. Încă mă durea sânul, încă îl simțeam cum intră cu forța, încă simțeam cum mă umilea! Mi-era scârbă de mine. Prin ce mi-a făcut, m-a făcut să mă urăsc, să mă desconsider, să mă simt inferioară lui. De ce nu m-am ridicat? De ce nu am avut măcar un dram de demnitate? Dumnezeule, zilele astea sunt la ovulație! Dimineață voi merge la farmacie. Simt că nu sunt gene pe care aș vrea să mi le asum acum. Apoi, nu știu ce voi face!

Era ultima însemnare. Am închis jurnalul. Regretam că-l găsisem. Nu pentru că mi-ar fi fost teamă de Arthur, nu pentru că ar fi fost îngrozitor ceea ce făcuse, ci pentru că avusesem dintotdeauna presentimentul că ceva nu se lega între noi doi. Iar acum aveam confirmarea. Locul meu nu era lângă el. El și Natalia erau făcuți unul pentru celălalt. Erau din aceeași lume. Povestea lor de dragoste ar fi putut fi basmul contemporan perfect. Mie-mi plăceau comediile negre.

Seara, i-am spus lui Arthur că vreau să merg să-i vizitez pe ai mei câteva zile.

– Nu pot merge acum cu tine. Știi că trebuie să plec pentru câteva zile în străinătate. Nu vrei să mergem după ce mă întorc?

– Păi tocmai! Nu are rost să rămân aici fără tine. Și nu trebuie neapărat să mergi cu mine. Mă pot duce și singură.

– Nu sunt de acord.

– Ce?

– Nu te vei descurca singură.

– Parcă am citit asta undeva…

– Poftim?

– Nimic. De ce nu m-aș descurca?

– Pentru că va trebui să mergi cu trenul.

– Și?

– Și știi că nu ai rută directă, da?

– Nu am?

– Nu ai. Va trebui să schimbi la Brașov.

– Eh, mă voi lua și eu după oameni!

– În speranța că toți vor merge la ai tăi?

– Ha ha!

– Lasă-mă să văd dacă voi putea muta mâine câteva lucruri să pot merge cu tine.

– Dar nu e nevoie, serios! Nu vreau să-ți dai programul peste cap pentru mine.

– Nu înțeleg, de ce nu vrei să merg cu tine?

– Pentru că nu e nevoie să facem totul împreună. Merg doar să-mi vizitez părinții, să fim câteva zile noi trei.

– Voi trei și Ana și Sorin, adică.

– Te deranjează prietenii mei?

– Nu. Îmi sunt indiferenți.

Strike one.

– Ce?

– Ce nu ai înțeles?

– Dacă-ți sunt indiferenți, atunci de ce te-ai legat de ei?

– Pentru că sunt oameni pe care nu-mi place să-i ai des prin preajmă. Nu sunt oameni de la care ai ce învăța.

Strike two.

– Și care ar fi oamenii de la care aș avea ce învăța? Părinții tăi? Soră-ta? Prietenii tăi?

– Stai, nu…

– Adevărul e că îți trebuie cursuri serioase să fii mereu cu nasul pe sus, să te lauzi cu câți bani câștigi și să-ți etalezi bijuteriile și hainele de firmă chiar și când mergi în piață să cumperi un kilogram de fasole sau o bucată de brânză de la țărani. Dar, stai! Voi nu faceți asta! Ar fi sub demnitatea voastră. De-asta există oameni pe care îi plătiți pentru căcaturile astea! Așa vă pavați drumul spre Rai, nu?

– Ce-ți…

– Dacă o sun pe mama ta acum, ar ști să-mi spună cât costă un kilogram de roșii sau o pâine? Ar ști?!

Arthur a început să râdă.

– Știi că te iubesc?

Nu știam cum să reacționez.

– Ha?!

– Da. Te iubesc. Și nu vreau să pleci singură.

– Ai uitat să-ți iei pastilele azi?

Dintr-o dată, fața i s-a roșit, au început să-i tremure mâinile, telefonul i-a alunecat pe parchet.

– De unde știi?! Mi-ai căutat prin lucruri?!

– Ce? Nu… De ce… Iei pastile?

– Tocmai m-ai întrebat…

– Era o glumă! E o întrebare pe care o folosesc des cu prietenii mei. Ah, stai! Noi nu suntem prieteni. Dar iei pastile?

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Nu cred că mai ai de ales. De ce nu mi-ai spus până acum?

– Ți-am spus că nu vreau să vorbesc despre asta.

– Dar eu vreau. Pentru ce sunt?

– …tulburări de comportament.

– Ar trebui să-mi fie teamă?! Le iei de mult timp?

– Nu. Și am luat o perioadă anul trecut. M-am simțit mai bine. Apoi le-am întrerupt. M-am simțit din nou rău. Așa că am reînceput să le iau de câteva luni.

– Adică din cauza mea?!

– Nu! Am o perioadă mai agitată la job.

– Pfiu! Mă simt mult mai bine acum!

S-a lăsat liniștea între noi. I-am luat mâna și am închis-o în mâinile mele. Era caldă, transpirată, încă tremura.

– Cum ți-ai dat seama că-ți era rău la început?

– Nu mi-am dat seama. Fosta mea iubită m-a acuzat de viol.

– Ce?!

– A notat totul într-un jurnal. Mi l-a dat să-l citesc. Nu-mi aduceam aminte nimic din ce se întâmplase. Fusesem într-o transă. Nu mai eram stăpân pe mine, pe reacțiile mele, pe deciziile mele.

– Ce s-a întâmplat cu jurnalul?

– L-am păstrat.

– Ea a plecat?

– Nu. O țin legată sub pat. Îi mai dau drumul pe-afară după ce adormi tu.

– Da, ştiu, a fost o întrebare stupidă. Numai că… Nu știu cum să reacționez.

– Așa cum simți.

– Azi ești chiar simpatic. Te-aș putea iubi.

– Adică până acum nu m-ai iubit?

– Nu știu.

– Și-atunci de ce ai rămas cu mine?

– Pentru că tu mă iubești.

– Știi că e periculos să spui asta cuiva care ia pastile pentru tulburări de comportament?

– Eh, ce-ar putea să se întâmple? Îți vor mări doza.

Am zâmbit amândoi.

– Avem ceva timp de când suntem împreună, nu?

– Cam da.

– E pentru prima dată când stăm de vorbă, a murmurat cu tristețe.

– Arthur ia pastile.

– E răcit?

– Nu. E…rătăcit.

– Ha! Ai reuşit să-l înnebuneşti şi p-ăsta! Sunt tare mândră de tine!

– Ana, eu vorbesc serios!

– Şi? Ce vrei? Să-ți spun că ar fi cazul să iei şi tu? Nu e nevoie. Te descurci minunat fără, deocamdată.

– Nu ți se pare grav?

– Nu. Unul dintre voi urma să clacheze. Nu vă potriviți. Mă bucur că a fost el. Ție-ți place să bei.

– Dar nu le ia din cauza mea.

– N-am zis asta. Şi, chiar dacă ar fi fost aşa, nu ai avea de ce să te simți vinovată. Știu că busola ta morală funcționează bine, dar are acul strâmb.

– Eşti conştientă că tocmai ai spus un căcat lipsit de logică?

– Ştiu, bre. Dar a sunat al naiba de bine, nu?

– Mda, doar că… Eu voiam să mă despart de el înainte să aflu. Vreau să mă întorc acasă. Nu-mi văd viitorul alături de el.

– Acum devine delicată treaba. Aveți nunta în august, nu?

– Dap…

– Încă un căcat în care te-ai băgat fără să gândeşti.

– Ce…

– Ce? Vrei să te menajez acum? Vrei să nu-ți arunc în față „Ți-am spus eu”?! Şi? Dacă te întorci acasă, ce rezolvi? Îi vei îngrijora pe ai tăi, vor crede că cine-ştie-ce ți-a făcut. Tatăl tău nu are nevoie de asta acum. Mergi înainte cu nunta. De-aia s-a inventat divorțul.

– Eşti rea!

– Sunt sinceră. Ştiu că ți-e străin conceptul, dar ar fi cazul să te maturizezi.

După ce am vorbit cu Ana la telefon, am hotărât să amân vizita la ai mei. Și ea, și Arthur aveau dreptate. Viața, însă, a vrut altfel.

Capitolul 3

Ieri m-am întrebat care-i cel mai liniștit loc din lume.
Și n-am știut ce să-mi răspund.
Dar astăzi știu. Un cimitir. Cu tăcerea mormintelor,
cu ochii curioși ai crucilor care te urmăresc oriunde
ai păși, cu forfota viermilor plictisiți de suspinul
unei mame îndoliate. Atâtea jurnale de viață tipărite
pe câte o piatră rece de mormânt.
Ce ironie! Eternitatea ne primește doar prin
câteva câteva cuvinte scurte dictate de lacrimi
în miros de brazi fragezi. Zâmbesc și continui
să mă plimb printre ele.
Mă întreb dacă cei plecați tresar atunci când le
rostesc numele în gând. Nu le reține, dar le citesc de
fiecare dată. Mă opresc. Mi-am văzut numele pe una
dintre pietrele ce poartă coroană din frunze. Nu știu cine
e, dar ar fi de-o vârstă cu mine.
Mă așez lângă ea și depănăm amintiri.
Apoi, în calmul nopții, ecoul unui clopot obosit
ne tulbură povestea.

– Taică-tău se simte rău, vino acasă!

– Mi-l dai la telefon?

– Nu. Nu știe că te sun. Nu vrea să-ți spun.

– Atunci îl sun eu și mă prefac că nu știu nimic.

– Nu, vino acasă!

Am luat trenul spre casă. Arthur era deja în delegație în străinătate. Nu l-am putut aștepta. Simțeam că fiecare moment era vital. Întreg drumul nu mi l-am scos pe tata din minte, ca și când ar fi călătorit alături de mine. Mi-am făcut zeci de scenarii despre cum urma să-l încurajez, despre cum urma să-și revină miraculos în momentul în care m-ar fi revăzut, despre cum urma să râdem amândoi de mama care super-dramatiza întotdeauna. Zâmbeam amintindu-mi cum, în fiecare lună, în ziua în care venea factura la curent, mama dădea un adevărat spectacol. *Doamne, cât avem de plată! Doamne, ce-o să ne facem?! Gata, atât ne-a fost, ce să mai! Vom plăti curentul și vom muri de foame! V-am spus eu! V-am spus eu că sunteți risipitori! Ia uite! Ce e cu toate luminile astea aprinse?! Se filmează sau ce?!* Apoi alerga prin casă și stingea toate becurile, lăsându-ne în beznă. Prin jocul de lumini al televizorului, îl vedeam făcându-mi cu ochiul. Chicoteam amândoi ascultând-o cum bombănea cotrobăind prin întuneric. Cu timpul, tata n-a mai lăsat-o să vadă factura la curent. Se împrietenise cu poștașul care stătea la noi în cartier și, o dată pe lună, tata îi făcea cinste cu o bere, iar el îi aducea factura. Nu știu exact câți bani câștiga. Dar știu că găsea mereu soluții. Mai ales când era vorba despre liniștea casei.

Amândoi ne doream liniște. Puteam privi ore în șir la televizor, fără să ne vorbim. Puteam sta ore în șir, el pe canapea, eu pe fotoliu, fiecare cu walkman-ul lui în urechi.

Pentru noi era tot family time. Ne certam crâncen doar pe fotbal și geografie. Se enerva că nu reușeam să reținem capitalele europene la fel de bine ca numele fotbaliștilor. Nu am amintiri cu jucării, nu am amintiri cu plimbări prin parc, dar am amintiri de pe stadion. În fiecare sfârșit de săptămână, când echipa avea meci acasă, noi eram nelipsiți. Fie ploaie, fie vânt. Eram mică. Nu eram încă la școală. Cu timpul, am crescut. S-a instaurat democrația. Oamenii s-au schimbat. *Băga-mi-aș pula-n mă-ta!* e penultima amintire pe care o am din ritualul nostru. Ultima e privirea lui tristă când, ținându-l de mână în drum spre casă, l-am întrebat ce-a vrut să zică nenea ăla. *Că de mâine vom vedea meciul la televizor.*

Ai mei au fost tipica familie de români cu un singur televizor. Seara, după serviciu, el voia fotbal, ea voia filme. El voia știri, ea voia filme. El voia emisiune de folclor, ea voia filme. Mi-amintesc cum ne-a făcut o surpriză și a cumpărat primul nostru televizor color. Mama nu l-a primit bine. Avea să vină apocalipsa din cauza televizorului, că cine știe cc nu plătise tata ca să-l cumpere și urma să rămânem și fără curent, și fără căldură, și fără cureaua de la mașina de cusut și fără brelocul de la cheie. Până la urmă, a fost fericită. A început s-o iubească mai mult pe Sue Ellen că avea castaniul ăla roșcat pe care și-l dorise ea dintotdeauna, și a-nțeles de ce n-o suporta pe Pamela - că-i semăna în tinerețe, cu excepția banilor și alte detalii neimportante. Noi doi am fost fericiți că puteam privi în liniște meciuri și Tezaur folcloric. Mutasem vechiul televizor în camera mea.

Când m-am operat de apendicită, tata s-a speriat foarte tare. Eu, obișnuită cu durerea și cu auto-medicația,

n-am acordat prea mare importanță simptomelor. De când mă știam, nu existase zi în care să nu mă fi durut câte ceva. Dacă mergeam pe stradă și vedeam pe cineva șchiopătând, brusc mă durea și pe mine un picior, dacă se plângea careva că are arsuri la stomac, brusc îmi venea și mie să vomit, dacă auzeam că cineva are dureri de cap, brusc migrenă incoming.

– Cred că nu mi-e prea bine, i-am zis într-o dimineață.

– Cum așa? Ce ai?

– Păi mă doare cam rău în partea stângă și mi-a amorțit piciorul.

– De cât timp?

– Cam de câteva săptămâni durerea. Faza cu piciorul e nouă.

Ne-am dus de urgență la spital. M-au internat. M-au operat. Fusesem la un pas de peritonită. Atac de panică în timpul operației pentru că nu-mi mai simțeam picioarele, hiperventilație, cădere de calciu pe fond nervos, revenire greoaie după anestezie. După patru zile, mi-au dat drumul acasă. Am zăcut cam două săptămâni. Ziceai că-s pe moarte.

– Hai să mănânci, îmi zicea mama.

– Nu pot să mă ridic din pat. O să-mi crape operația.

– Dar trebuie să mănânci și să-ți revii, îmi răspundea furioasă.

Tata venea într-o suflare să afle de ce ne certam.

– Ce mai aveți de împărțit acum?!

– Fie-ta nu vrea să mănânce, iar a slăbit ca o mârțoagă!

– Tati, te rog, spune-i să nu mai țipe că mă supără și-mi crapă operația.

Tata râdea.

– Hai să-i aducem tava să mănânce în pat.

– Și când o fi să se cace?

– Îi aducem și o oliță.

Cum ți-am spus, întotdeauna găsea soluții. Chiar și la câțiva ani după întâmplarea asta, când eu și mama eram în toiul vreunei discuții mai aprinse, el intervenea pe un ton cald și împăciuitor: *Nu mai țipa, mă, la fată, că-i crapă operația*. Și cearta se termina. N-aveai cum să nu râzi.

Pe înserat, taxiul a oprit în fața blocului. Câțiva oameni îmbrăcați în negru șușoteau așezați pe bancă. Nu le-am acordat importanță. Am urcat primul etaj. Deja de la al doilea, coroane din flori stăteau sprijinite pe trepte, ca o spirală a noului univers în care pășeam prin fum de lumânare. Am urcat fără să gândesc. Eram sigură că se vor sfârși până voi ajunge la destinație. Dar nu. Când mi-am ridicat privirea de pe ultima treaptă, mama era o siluetă. Neagră.

S-a întâmplat. Dar tu știai că se va întâmpla. Te-am prevenit pe parcurs. Eu n-am avut confortul ăsta.

Când un erou moare, când eroul TĂU moare, te simți trădat. Nu-ți pasă că n-a fost alegerea lui. Ești lovit. Ești furios. Ești în bucăți. Ești la pământ. Eroul tău n-avea voie să moară. Eroul tău trebuia să trăiască pentru tine, eroul tău trebuia să lupte pentru tine și, atunci când rămânea fără puteri, eroul tău trebuia să te aștepte să-l ajuți. Sau să-și ia rămas-bun. Eroul nu iese niciodată din scenă fără un rămas-bun. În afară de al meu.

Mama m-a îmbrățișat cum n-o mai făcuse vreodată. *Să îl ierți, trebuie să îl ierți! Știu că în clipa asta ești supărată pe el, dar nu ai dreptul!* Apoi mi-a dat un calmant. L-am luat. Cred că dintotdeauna i-a fost teamă că voi înnebuni.

Pentru prima dată, și mie. Era multă lume în fața ușii. Era multă lume în casă. Am intrat. M-am lăsat în genunchi. Și am plâns. Aș fi vrut să-i fi dat pe toți afară, să fi putut urla, să-i fi putut spune cât îl uram pentru că mă părăsise, că nu mă așteptase pentru un ultim cuvânt, pentru o ultimă strângere în brațe, pentru un ultim sărut pe frunte, să fi putut lovi cu pumnii în sicriul care urma să-i fie casă pe vecie. Căci casa lui nu era acolo. Casa lui eram eu.

Dar n-am făcut-o. N-ar fi fost mândru de mine.

În ziua înmormântării a plouat mult. *Îi pare rău că s-a dus!*, mi-a șoptit o mătușă din partea unui văr al cuscrului surorii bunică-mii. Adică habar n-aveam cine era. A fost atâta lume pe care nu o cunoșteam, atâta lume de care nu aveam nevoie în preajmă! Dar mama a fost mai liniștită. Cică dacă vine multă lume, înseamnă că a fost un om iubit. De parcă mai contează toate astea la final. Abia așteptam să se termine ceremonia pentru a rămâne singură. Nu voiam pe nimeni prin preajmă. Arthur nu reușise să găsească zbor pentru a fi prezent la înmormântare. Mi-a părut bine. Nimeni nu îndrăznise să mă întrebe despre lipsa lui. Mi-a părut bine. N-am vorbit nici cu Ana, nici cu Sorin. Nu îi puteam ierta pentru trădare. Știuseră că tata se stinsese și nu-mi spuseseră nimic. Voiam doar să ajung acasă și să vorbesc cu tata. Toată lumea știe că spiritul rămâne patruzeci de zile în casa în care a locuit.

– Când vii acasă?

– Sunt acasă, Arthur.

– Au trecut două săptămâni. Mi-e greu fără tine.

– Nu o pot lăsa pe mama. Are nevoie de mine. E un dezastru. Încă nu știu cum să dăm înainte.

– Folosește cardul. Merg chiar azi și-ți mai pun cât vrei.

– Ce căcat spui?! Nu e vorba despre bani. E vorba despre ea. Îmi spune în fiecare zi că nu mai vrea să trăiască. Plânge încontinuu. Mi-e teamă că nu-și va reveni.

– Și cu mine cum rămâne? Înainte de toate astea, mă alesesei pe mine!

Am aruncat telefonul în perete. S-a făcut bucăți. Mama a intrat speriată în cameră.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic.

– Cum nimic?! Și telefonul?

– Mi-a căzut. Nu vrei să-ți fac ceva de mâncare?

– Nu mi-e foame.

– Trebuie să mănânci.

– Nu-mi da tu mie lecții!

– Cum vrei! Dar sunt două săptămâni de când nu prea ți-e foame.

– Vreau să mor, nu pot trăi fără el!

– Dacă ai de gând să mori, măcar fă-o acum cât încă îmi mai amintesc unele persoane care mă vor putea ajuta cu înmormântarea și pomana.

– Cum îndrăznești să-mi vorbești așa?

– Nu știu cum să-ți vorbesc altfel. Nu pot să-ți spun că știu prin ce treci. Dacă vrei să mori, fă-o. Te voi înțelege. Dar dacă vei alege să trăiești, va trebui să învățăm să ne vorbim. El nu ne mai poate ajuta.

În primele câteva zile, eu și mama nu prea vorbiserăm. Ea plângea pe canapea. Eu plângeam în camera mea. Tata fusese mereu puntea dintre noi două. Iar acum ne găseam fiecare pe câte un mal și niciuna dintre noi nu știa să înoate.

– Eu zic că ți-ar face bine să revii la serviciu.

– Dar mai am zile de concediu.

– Știu. Dar nu te ajută să stai în casă. Du-te, socializează cu colegii tăi, ocupă-ți mintea.

– Încă nu pot!

– Încearcă. Dacă nu te simți în stare să reziști toată ziua, vii acasă.

– Și tu?

– Eu nu merg la tine la serviciu. Ce să fac acolo?

– Glume proaste. Ca ale lu' tac-tu!

Am zâmbit amândouă. Apoi am plâns. Seara am mâncat cartofi prăjiți și salată de roșii. Pentru că era mâncarea mea de confort. Și pentru că mă oferisem să gătesc şi nu știam să fac altceva.

– Voi pleca pentru câteva zile. Te simți în stare să rămâi singură?

– Da, nu sunt un copil, du-te la bărbatul tău!

– O s-o sun, totuși, pe soră-ta. Să vină să stea cu tine.

– Nu! Lasă-mă! Sunt sătulă de mătușă-ta. Mă sună de zece ori pe zi! I-ai spus că am zis că vreau să mor?

– Eu nu. Te-o fi luat după față.

*

Am plecat din nou cu trenul. Ultima dată când mersesem cu trenul, tata încă trăia. În mintea mea.

Arthur m-a așteptat la gară. Era fericit. M-a îmbrățișat și nu am simțit nimic. Când am ajuns la apartament, nu mai recunoșteam nimic în jur, de parcă nu locuisem niciodată acolo. Mi-am lăsat geanta la ușă şi am mers în living. M-am

așezat pe canapea. I-am făcut semn să ia loc lângă mine. Bandajul trebuia smuls.

– Ești obosită?

– Un pic... Am citit jurnalul.

– Ce jurnal?

– Al Nataliei.

– Deci chiar mi-ai căutat prin lucruri!

– Da.

– Devine greu să mai am încredere în tine.

– Nici nu mai e nevoie!

Am tras aer în piept. Îmi era greu să mai respir. Îmi tremura corpul, îmi tremura vocea.

– Nu mai putem continua, Arthur.

– Cu ce?

– Cu nimic. E mai bine pentru amândoi să punem punct aici.

– Ce dracu' spui?! Avem nunta în câteva luni.

– Uită-te la mine. Privește-mă bine. Arăt ca cineva care are nunta în câteva luni?

– Acum suferi. E normal. Ai pierdut pe cineva drag.

– Te înșeli. Am pierdut mult mai mult de-atât. Nu mai am echilibru, speranță...

– O ai pe mama ta, mă ai pe mine.

Am zâmbit.

– Greșit. Mama mă are pe mine. Iar cu tine... Cu tine sunt un actor într-un decor împrumutat.

– Ești irațională. Ești obosită. Cu timpul, va fi mai ușor. Nu ești nici prima, nici ultima care trece prin așa ceva. E ciclul vieții. Te vei resemna la un moment dat. Trebuie să ai răbdare. Nu da cu piciorul la tot ce am construit împreună.

Minimizarea suferinței mele prin evocări universale mă scotea din minți. Era ca și când mi-ar fi cerut să nu mai dramatizez că patru din zece români suferă de sindromul vezicii dureroase. Nu-i cunosc pe ceilalți trei români. Eu mă cunosc PE MINE. Durerea mă afectează PE MINE. Nu mă interesează dacă există un club vindecător și nu mă interesează să fac parte din el.

– Noi doi nu am construit nimic împreună, Arthur. Tu ai construit cu altcineva. Eu i-am luat locul.

– Ce spui?

– Știi prea bine că eu am fost relația de revenire. Îmi poți spune sincer că nu o mai iubești?

– Parcă spuneai că ai citit jurnalul. N-ai înțeles ce s-a întâmplat?

– Tocmai, că am înțeles. Ați avut o conviețuire ciudată. Nimic senzațional aici. Să fim serioși, n-a fost niciun viol la mijloc. Amândoi ați avut câte un episod de sex de răzbunare. Numai că, atunci când ea și-a trăit fantezia în care te-a făcut să o fuți cu forța, a acceptat-o ca fiind încercarea femeii îndrăgostite de a-și recupera bărbatul, când ai făcut-o tu, a fost viol și a plecat la maică-sa. Sunt sigură că și azi stă în vârful patului aranjată ca o vedetă așteptând momentul în care o vei suna. Iar tu ai păstrat jurnalul pentru că te elogia. Erai un zeu pentru ea. Sunteți făcuți unul pentru celălalt.

– Vorbești vulgar, iar discuția asta nu are nicio logică!

– Nimic în relația noastră n-are logică. Ne-am grăbit. Am încercat să construim Roma într-o zi.

S-a ridicat de pe canapea și-a început să se învârtă haotic prin cameră.

– Nu... Spui numai aberații. Nu poți face asta. Este... Ilogic! Nu mă poți părăsi. Ce vor spune ai mei? Ce vom spune rudelor, prietenilor, tuturor? Avem totul pregătit. Nu poți face asta. Nu poți fi atât de josnică...

Continua să se învârtă prin cameră. Îl priveam, dar nu mai auzeam nimic din ce spunea. *Înainte de toate astea, mă alesesei pe mine,* îmi răsuna în minte. Da, îl alesesem pe el. Îmi irosisem ultimele luni lângă el. Ultimele luni din viața tatălui meu care se prăpădise fără mine. Dacă aș fi fost acasă, dacă aș fi fost lângă el, nu s-ar fi întâmplat. Totul se întâmplase din cauza mea. Ar fi trebuit să îl ascult, ar fi trebuit să îl vizitez mai des, ar fi trebuit să îl sun mai des. N-ar fi trebuit nicicând să plec! Era numai vina mea!

– ...nu, nu poate fi din cauza tatălui tău. Asta e o scuză. Sigur ai pe altcineva. Altfel nu văd de ce...acum... dintr-o dată...

În momentul ăla, în mintea mea, am urlat. Am simțit cum sângele îmi clocotea în tâmple, cum corpul mi-a trecut pe pilot automat, cum a picat peste mine o perdea de negură. Am sărit de pe canapea și l-am lovit cu pumnii în piept. A picat la pământ și l-am strâns de gât. Am simțit cum viața i se scurge din corp și-am început să-l lovesc cu capul de perete. O dată, și înc-o dată, și înc-o dată. Voiam să tacă. Mâinile mele erau încleștate în jurul gâtului lui, fața îi era vânătă, ochii îi erau inundați de spaimă. Dâre de sânge alunecau pe peretele alb. Se făcuse liniște.

L-am privit. Și ăla a fost momentul în care m-am trezit. *Ce dracu' caut eu aici? Ce dracu' caut eu lângă omul ăsta?*

– Nu mai ai nimic de zis acum?

– Nu mai e nimic de zis, Arthur.

– Atunci pleacă! Nu mă meriți! Nu vreau să te mai văd!

Am plecat. Mi-am luat geanta de lângă ușă și am plecat. Acasă.

*

Eram tristă. De veacuri și frici. De pietre și frunze. De fum și lacrimi. Totul în casă era trist. Parcă nicicând lucrurile nu mi s-au părut mai tăcute. Uneori, îmi părea că nici apa la robinet nu mai făcea zgomot. De teamă. Am așezat două farfurii pe masă. Apoi m-am prăbușit plângând pe un scaun.

Există un loc, în mintea ta, unde mergi să te pedepsești. Unde mai dai cu un rând de lanțuri după fiecare decizie cu recul. Nu vrei să ieși ușor. Ți se pare că nu meriți. Nu vrei să intre nimeni. Ți se pare că nu meriți. Stingi lumina și te aduni într-un colț, pe jos. Nu sunt scaune acolo. Redescoperi pe pereții minții poeme absurde pe care le-ai scris când singur te-ai trădat. Ai vrea să plângi, pentru tine, dar ești atât de obișnuit cu asta, încât nici lacrimile nu mai sunt un bandaj. Ai vrea să râzi, chiar și de tine, dar ai uitat până și ultima glumă pe care o mai știai.

Există un loc, în mintea ta, unde mergi să te refaci. Ca într-un sanatoriu unde gândurile se vindecă. Strângi în palmă visuri ce imită speranțe, repeți cuvinte ce îngână bucurii, îți spui că totul e trecător și aștepți să nu te mai doară timpul. Acolo, în liniște, asculți cum crește iarba, îți amintești cum bunica îți spunea că verde e viață, și zâmbești. Acolo nu te întrebi dacă îngerii mor de cancer, dacă destinul tău e o prăjitură cu răvaș, dacă merită să-l

aștepți pe mâine. Acolo miroase a cacao cu lapte, a tort cu ciocolată, a brațe deschise, a cuvinte calde, a iubire. Căci acolo nu ești niciodată singur. E locul unde s-au adunat cei pe care i-ai pierdut.

Există un loc, în mintea ta, unde negi că celelalte două locuri există. E locul în care te prefaci puternic, zâmbești chiar dacă-ți vine să plângi, taci chiar dacă-ți vine să înjuri, mergi cu fruntea sus chiar dacă simți cum te târăști, dai și ultima fărâmă de energie celui care are nevoie de ea mai mult decât tine. Se numește realitate. În realitatea mea, însă, un scaun avea să rămână gol.

E noiembrie. E târziu. Vecinii probabil dorm. Îmi place să știu că e viață în orașul meu mare și liniște în apartamentul nostru mic. Îmi place să fiu singură. Iar atunci când cartierul doarme, mă simt singură. *Iertați-mă. Am încercat.* Împăturesc biletul și îl las pe pernă. Arunc o ultimă privire spre blocul din față. Tipul drăguț de la trei are lumina aprinsă în dormitor. Mă întreb de ce nu doarme. Mă bucur că nu doarme. Am petrecut atâtea nopți privindu-l prin perdeaua sumară, încât simt că mi-e dator măcar o insomnie. De n-ar fi avut draperiile trase tocmai azi!

Răcoarea nopții îmi dă fiori și îmi vine în minte o superstiție care mă face să închid în grabă fereastra. Se spune că, noaptea, sufletele rătăcite intră în casa în care găsesc o fereastră deschisă. Gândul nu mă sperie. Doar că acum vreau să fiu singură. Trag draperiile și aranjez cu precizie de șubler faldurile. Zâmbesc amintindu-mi de mama.

Un fir de lumină se strecoară pe sub ușa de la baie. Depășesc ironia de a merge spre lumină în căutarea

întunericului și o deschid. Cada e aproape plină. Fâșii subțiri de abur unduiesc spre tavan asemenea unor fantome. La naiba! Faianța se va păta iarăși, oglinda la fel, părul mi se va încreți de la umiditate, îmi va fi dor de mama. Va ști oare când îmi va fi dor de ea? Nu, nu mai au nicio importanță toate astea acum.

– Azi e ziua ta.

– Nu-mi pasă.

– Am zis: Azi. E. Ziua. Ta!

– Bine, Ana! Cumpără-mi un ponei și lasă-mă-n pace!

– Deseară ieșim în oraș să te sărbătorim. Ar trebui să fie o petrecere surpriză, dar știu că ești sălbatică. Dacă n-ai chef să vii pentru tine, măcar vino din respect pentru travaliul maică-tii.

Azi e ziua mea. Și am ales să fie ultima. Mi se pare epic ca viața să înceapă și să se încheie în aceeași zi. Bucla se închide perfect. Ca o verighetă pe care timpul ți-o așează pe deget.

Îmi deschid halatul și-l las să-mi alunece de pe corp. Îmi amintesc zeci de scene pe care le-am văzut în filme, numai că al meu nu e din mătase satinată și nu se rânduiește perfect pe gresie. Dimpotrivă, pare un morman de bumbac și decizii proaste. De toate mă dezbrac azi. Mă scufund în apa fierbinte și o las să mă învăluie cum a făcut-o de atâtea ori până acum. Deși azi totul e nou pentru amândouă. Suntem goale, transparente, calde. Încă. Pentru prima dată, nu am presărat nici balsam, nici sare parfumată. Simt că azi nu merit răsfățul. Toate plăcerile pe care ni le oferim zi de zi nu fac altceva decât să ne lege mai mult de viață. Un porumb fiert într-o zi de vară, o plapumă groasă într-o zi de iarnă, un film bun într-o zi tristă, un zâmbet gratuit într-o zi

bună. Nu vreau să mi se facă dor de viață.

A fost o seară frumoasă. Încă îmi răsună în urechi clinchetul paharelor și acel *La mulți ani!* cântat pe tonuri false. Doar tonurile. Oamenii erau veritabili. Mă priveau și zâmbeau. Mi-am măsurat timpul în zâmbetele pe care le-am adus celor din jurul meu și așa mi-i voi aminti. Pe ei vreau să mi-i amintesc. De mine vreau să uit. Apa crește și îmi acoperă sânii. Pulsul îmi devine mai alert. Îmi aud inima bătând în tâmple ca un vizitator insistent, dar nu îi deschid. Îmi văd în continuare de gândurile mele. Va înceta până la urmă.

Sirena unei ambulanțe tulbură liniștea străzii și nu pot gândi decât că cineva își trăiește ultimele clipe în caroseria rece și zgomotoasă. Ce final trist! Era mai simplu când eram copil. Căci nu asociam sirena de ambulanță cu pericolul, ci cu uimirea. Aș vrea să fiu din nou copil. Să mă trezesc în cântul cocoșilor, să ud grădina bunicii, să mă certe bunicul că am pus prea multă apă florilor, să-i văd din nou zâmbetul când îi spun că și acasă mama ține florile în vaza cu apă și ele nu se înecă. Nu mi-e frică de viață! A fost blândă cu mine și cu cei pe care mi i-a dat. Mi-e frică de moarte. Dar nu de a mea. De a celor pe care îi iubesc și îi am. De a celor pe care i-am iubit și mi i-a luat. A mea va fi ca o reîntâlnire cu ei. Mi-e dor de tata.

O pătură moale de iarbă mă-nvăluie și mă ascunde de oricine ar fi venit să mă caute. E liniște. Nu-mi mai e frică. Nu mai sunt tristă. Pe o panseluță, o buburuză se bucură de soare. O așez în palmă și ne șoptim povești. E cald.

– Nu pot să cred că faci asta! Ieși imediat din apă! Acum!!!

Simt o durere cumplită în creștet. Încerc să mă ridic, dar îmi simt corpul plutind, mă stăpânește o senzație ciudată cum că sigur nu așa se simte moartea, nu-mi dau seama dacă sunt deja în iad sau sunt ținta unei glume proaste. Mă agăț cu mâinile de marginea căzii și, cu greu, deschid ochii. Ana mă trage de păr. Încep să tușesc.

– Cum…intrași…

– Asta e întrebarea?!

– Lasă-mă…pleacă…

– Știam! Eram sigură! Eram sigură că asta urma să faci! Dacă nu inventai scuza de căcat pentru ca mama ta să nu vină acasă că vrei să te vezi cu cineva, că doar e ziua ta, poate mă păcăleai și pe mine! Știam! Stiam că mai aveam doar câteva minute până la miezul nopții! Ești… Ești…

Nu reușește să mai articuleze nimic. Tremură. Se așează pe capacul de wc. Eu rămân în cadă neștiind ce să fac mai departe. Asta e faza de căcat: în momentele alea tu îți faci un plan, cam știi ce ai de făcut, dar nu iei în calcul că te-ar putea găsi cineva înainte de a-ți duce la sfârșit planul. Ce ar fi urmat să se întâmple mai departe, nu mai era treaba ta.

O privesc. Plânge cu un ochi.

– Cum naiba plângi cu un ochi? Să-nțeleg că la fel ai fi făcut și dacă aș fi murit? Nu eram demnă de lacrimi din ambii ochi?

– Ești un om de nimic, să știi… Aproape că-mi vine să te înec acum! Și vrei să știi?! Vrei să știi de ce plâng doar cu un ochi?! Pentru că așa fac de când am aflat că varămea avea cancer. Asta mi s-a întâmplat. Atât de mare a fost șocul! Știi câți ani avea când a aflat? 20! Și știi ce a făcut mai departe? A luptat! Nu s-a dat bătută! Pentru că asta faci, lupți chiar dacă viața e de căcat!

– Nu pot, înțelegi? Nu am putere! Nu am chef!

– Nu ai putere, iei vitamine! Nu ai chef, suni un prieten! Ce-ai fi rezolvat dacă ai fi reușit? Te-ai gândit la mama ta? Cum ar fi reacționat dacă te-ar fi găsit? Și, pe bune, să te îneci?!Te-ar fi văzut toată lumea dezbrăcată. S-ar fi holbat la tine toți legiștii, toți gură-cască. Toate pozele din dosar ar fi fost cu tine în pielea goală. Ce moarte demnă ți-ai ales!

– Te urăsc! Ieși afară! Din casa mea, din viața mea! Ai știut că murise! Ai știut și nu mi-ai spus!

– A fost ceva neașteptat, înțelege! Eu n-am lăsat-o pe mama ta să-ți spună. Nu te puteam lăsa să pleci la drum știind că el nu mai era. Ar fi ieșit Anna-Karenina din tine. La Virginia Woolf nu m-am gândit!

Sunt furioasă! Îmi vine să o omor! Ridic o sticlă de șampon și o arunc spre ea. N-o nimeresc. Sticla se lovește de tocul ușii și se sparge împrăștiind lichid peste tot.

– Ha! În locul tău aș ieși din cadă și-aș curăța chestia asta. Dacă vede maică-ta, te omoară.

Apoi pleacă. Știe că sunt prea furioasă să încerc din nou.

Capitolul 4

M-am trezit în același pustiu al gândului în care
mă cufundasem la căderea amurgului.
Era înainte de izbucnirea zorilor și dimineața avea deja
un miros de lumină cernită. Scârțâia ușa întredeschisă
a sufletului și, dominată de un impuls absurd, am pășit
în zona de penumbră. Era liniște.
Și totuși nu mă auzeam pășind, nu mă auzeam gândind,
căci mă asurzea un imperativ obsedant
într-o limbă pe care nu o înțelegeam, dar care acționa
ca o hipnoză. Pășeam prin valuri de așternuturi albe
presărate cu petale de cale încercând să desluşesc
mirosul atât de familiar păstrat dincolo de orice
percepție pe care mi-o puteam explica.
Apoi, dintr-o dată, mi-am amintit.
Era miros de lacrimi.
Am tresărit la scâncetul unei ferestre ce se zbătea în
palma vântului și m-am împiedicat de sâmburele de
lumină ce se strecurase printr-un ochi de perdea. Pe
măsuța stingheră dintr-un colț al camerei se zbăteau între
picuri de ceară câteva ciorne mototolite. Lângă ele se
topise ultima lumânare. Dintr-un alt colț răsuna tângul
unei oglinzi înrămate în peretele muced. Fără a gândi
prea mult, mi-am reflectat chipul în lucirea ei imundă
și am avut revelația unei ființe profane, limitate, supusă
veșnic trăirilor efemere. Acompaniată de vaierul genelor
schilodite de uimire, descopeream sensuri

până atunci latente ale universului îngust în care,
totuși, mă rătăcisem.
Într-o clipă de neatenție, mi-am atins fața și m-am rănit
în solzi de lacrimi uscate. Râdea lumina de întunericul
din mine, iar râsul ei sardonic era povara pe care
aveam să o port pentru închinarea în fața propriei mele
neputințe. Mâna rănită începuse să miroase a pământ.
Sărutul timpului îmi gravase pe pielea de ceară șanțuri
adânci. Același miros care-mi intrase în pori până în
străfundurile ființei mă-nvăluia din nou.
Dintr-o dată, liniștea mormântală s-a transformat
într-un vuiet îngrozitor și totul în jur a intrat pe făgașul
haosului: umbra mi se împleticea în tulpinile de abur
ce se ridicau din petale de cale fumegânde, așternuturile
albe erau smulse spre tavan de un vârtej cumplit
dezvăluind o podea rece care mirosea a jertfă, oglinda
era acum un tablou mucegăit între ale cărui rame se
zvârcoleau câțiva viermi agitați și însuși timpul pierduse
orice simț al ritmului, secundele îmbulzindu-se asemenea
unor vite dezlănțuite. Iar eu eram paralizată în mijlocul
acestei furtuni a sufletului. Cu un ultim efort am reușit
să mă smulg din gheara turbării și am ieșit copleșită de
dezolare din încăperea care aducea atât de mult a criptă.
Ultimul sunet pe care l-am auzit a fost ușa
închizându-se în urma mea.
Abia atunci mi-am adus aminte de ce urăsc diminețile.

Când eram mică, mă gândeam să devin scriitoare. Ca Jessica Fletcher. Blondă eram. Mai rămânea să aștept să îmbătrânesc și să-mi bag nasul în treburile altora. Numai că misterele pe care mi le-a oferit mie viața mi s-au părut mai interesante decât „cine l-a ucis pe unchiul Henry în cele 20 de secunde în care a sărit siguranța și toată lumea era adunată pe verandă așteptând șampania pentru a-l sărbători pe Jack pentru noul post de conducere în firma unchiului Henry". Ce-i drept, Jack părea suspect în vesta lui cu multe buzunare, având în vedere faptul că era o seară fierbinte de vară, iar el nu era nici instalator, nici pescar. Misterele mele au fost întotdeauna iubirea, moartea și cum naiba stau silicoanele alea fără bretele lipite de sâni, iar ordinea varia în funcție de cum mă trezeam dimineața cu premisa la cearșaf. Cert era că nu reușeam să deslușesc nici măcar unul dintre ele. Eram la pământ. Nu-mi mai păsa de nimic. Subconștientul meu nu mai simțea dorința de a se cufunda în simbolism, căci conștientul mi se îmbolnăvise. Pentru prima dată, totul în jur era dramatic, dar nu așa cum fusese dintotdeauna în mintea mea - un dramatism teatral, ci unul crud ca un videoclip Linkin Park.

Mama dăduse de pomană toate hainele tatei. Trecuseră trei luni de când nu le mai putea îmbrăca. Am fost furioasă. Câteva zile n-am vrut să o văd. Nu știa că aveam micul meu ritual în care, când mă trezeam, deschideam șifonierul și strângeam în brațe ceva care încă îi păstra mirosul. Mă lăsam pe podea și plângeam până aproape de leșin, plânsul ăla care-ți taie respirația, îți paralizează corpul, îți deschide o gaură în piept și aștepți să iasă pe acolo toată lava care te mistuie pe interior. Numai că durerea pe care o simțeam eu nu era un vulcan care, după ce erupe, lasă liniște în jur. Durerea mea era o rană infectată.

Mă angajasem. Ana îmi trimisese un mesaj prin care mă anunțase că firma la care lucra ea căuta o persoană care să arhiveze facturi, îmi obținuse un interviu și-mi poruncise să mă prezint. M-am prezentat. Nu știu dacă a fost meritul meu sau dacă jocurile fuseseră făcute dinainte, dar în aceeași zi m-au sunat să mă anunțe că voi începe cât de curând. După vestea asta, am simțit un vag impuls de mulțumire față de mine și-am vrut să-l împărtășesc cu cineva. Am deschis telefonul și-am apelat cu un gest reflex. Nu mi-a răspuns nimeni. Îl sunasem pe tata.

– Ce faci?

– Nu e treaba ta.

Încă o uram pe Ana. Încă îmi era ciudă că mă găsise înainte să-mi duc la sfârșit planul. De fapt, mai degrabă îmi era rușine. Nu spusese nimănui ce se întâmplase, însă, în preajma ei, mă simțeam de parcă aveam păduchi.

– De ce nu mă privești când vorbesc cu tine?

– N-am chef să-ți văd mutra.

– Aha. Da' măcar în oglindă te mai uiți din când în când?

– Ce căcat nu-ți convine acum?!

– Nu-mi place cum te îmbraci. Da, înțeleg, nu vrei să renunți la doliu. Dar hainele ți le cumperi de la raionul pensionari and friends?

– Sunt îmbrăcată decent, așa cum ar trebui să arate un arhivar.

– Arăți ca o bibliotecară care-și urăște jobul.

– Iar tu arăți de parcă ți-ar sta mai bine afară din biroul meu.

– Bine, plec. Aa, am uitat să-ți spun! Mai știi acum câteva zile când eram sigură că am intrat la menopauză precoce?

– Parcă mi-a povestit mama ceva…

– Eh, se pare că nu. Cică sunt gravidă.

– Ce?!

– Mda…Vezi cum faci din asta o dramă tot despre tine. Îți las aici un carnețel și un creion.

Unii oameni fac un pact cu societatea. Du o viața decentă și societatea se va purta bine cu tine. Gândul ăsta m-a însoțit până la ușa Anei. Deși o vedeam zilnic la job, nu prea o mai vizitasem. Cred că mă simțeam oarecum inferioară la capitolul social la care ea excela. Se căsătorise, avea casa ei, urma să aducă pe lume o mini-Ana sau un mini-Matei. Nu-mi găseam locul lângă ei, însă mă simțeam aiurea că nici măcar nu o felicitasem pentru vestea pe care mi-o dăduse dimineață.

– Ce vrei?

– Am venit să te felicit. Și am adus vin.

– N-am voie să beau.

– Cine a zis că e pentru tine?

Am dat să iau loc pe un fotoliu.

– Nu acolo!

– Păi?

– E locul lui Mili.

– Ah, urăsc pisicile!

– Ar fi fost chiar culmea să nu! Tu urăști pe toată lumea.

– Nu e adevărat. Iubesc câinii. Și vacile. Și porcii. Și caii. Apropo, unde e Matei?

– S-a dus să facă ceva cumpărături, a răspuns zâmbind. Așa m-a anunțat. În realitate, însă, e printr-o parcare sunându-și toți prietenii care au copii încercând să afle cât „costă" un copil pe lună. Vrea să calculeze de câți bani vom avea nevoie până îl trimitem la facultate.

– Ce?!

– Nu te mai simți așa specială acum, nu? Vezi? Există alții mai nebuni decât tine.

Am zâmbit.

– Și? Cum mai merge proiectul sinuciderea? Ceva idei noi?

– Ce căcat?! Nu cred că e permis să glumești pe tema asta!

– Aa, nu?! La dracu'! Dar cine interzice?

– Păi bunul-simț, logica, instinctul de ocrotire a debilului de față, teama că s-ar putea să încerc din nou...

– Aa, n-am nimic din ce ziseși.

– Vei fi o mamă minunată!

– Așa cred și eu.

Câteva momente, s-a lăsat liniștea între noi. Ceva se schimbase.

– Auzi?

– Mm?

– Tu, când închizi ochii, vezi speranța? am întrebat-o cu tristețe.

– 'Nope. Doar fosfene.

Ana fusese dintotdeauna ca o alarmă de trezire pentru mine. Pentru prima dată, căutam butonul snooze.

În jurul meu, lumea era pe repede-înainte, iar eu stăteam într-un colț și priveam. Nu înțelegeam nimic.

Umbre, siluete, sunete - toate fără contur. Uneori, îmi deschideam sufletul și-mi mângâiam vânătăile. Nu mai știam care-s noi și care-s vechi, mi se părea că pe toate le purtam de când lumea. E tare amuzant cum ne învinețim singuri sufletul amăgindu-ne că putem jalona destinul. E amuzant pentru cel care ne-a scris destinul, nu pentru noi.

– Fată, ești bine?

– Sunt bine.

– Nu arăți bine.

– Nici tu nu arăți prost. Dar ești. Hai să ne prefacem că amândoi putem păcăli cu ușurință.

– Tu și tâmpeniile tale pe care nu le înțeleg!

– Ce căcat cauți aici?

– Păi nu mă chemași tu?! Mamaie, te lasă memoria!

– Aa, da... Făcu mama sarmale și zise să-ți dau de pomană.

– Bine. Pune câteva în farfurie.

– Păi nu mănânci la tine?

– Nț! Că veniră niște neamuri în vizită și n-am chef să stau pe-acasă.

Sorin s-a îndreptat spre masa din bucătărie și a dat să se așeze pe un scaun.

– Nu pe ăla! m-am trezit țipând dintr-o dată.

– Să-mi bag p... Cre'că mă căcai pe mine! Ești tâmpită?!

– Scuze. Poți sta aici, i-am zis în vreme ce-i așezam farfuria și tacâmul pe unul dintre celelalte două locuri.

– Da' de ce nu pot să stau pe ăla?

– E... Plin de praf.

S-a așezat fără să mai întrebe altceva. Din nou, liniște. În ultima vreme, cu toții erau tăcuți în preajma mea. Chiar

și la job, ori de câte ori intram într-un birou unde era zarvă mare, se lăsa liniștea. Oamenii nu știau cum să se comporte când eram prin preajmă. Îmi erau indiferenți cei de la firmă, însă cei de-acasă găsiseră întotdeauna o cale de deschidere a comunicării cu mine. Nu știam încă dacă mă lăsau să-mi trăiesc suferința sau începuseră să se sature de mine.

– Și? Toate bune? l-am întrebat pe Sorin în vreme ce-i puneam suc într-un pahar.

– Îhî. M-am îndrăgostit.

– Din nou?

– Îhî. Da' de data asta e de-adevăratelea! Cre'că mă și însor.

– Din n... Adică mă bucur pentru tine.

– Păi ai și de ce. E frumoasă. Și deșteaptă. Și are țâțele mari. O cheamă Alina.

Și se duce? mi-am zis în gând și am zâmbit amintindu-mi una dintre glumele răsuflate pe care le făcea tata.

– Să vă țină, zic.

– Vrei să vorbești cu ea?

– Ce?!

– La telefon. Îți formez eu.

– Nu vreau, mă! Ce să vorbesc eu cu ea?!

– Hai, te rog, nu fi rea! Ete, o apelez acum! zice căutând prin telefon.

– Nu vreau, mă! Ești cretin?

– Hai, fată, suni și ceri cu ea.

– Cum adică „cer cu ea"?

– Păi stă cu soru-sa. Și poate răspunde aia.

– I-auzi! Și-ai vrea să vorbesc cu tot neamul ei acum?!

– Nu, fată. Doar ceri cu ea.

– Păi tu de ce nu suni?

– Că nu mă suportă soru-sa.

– Ce i-ai făcut?

– Eee, e poveste lungă.

– Hai că am timp.

– Nu mai ai și tu vin d'ăla bun de care îmi dădea nenea când veneam pe la el?

– Ba cred că mai am.

– Pune un pahar și-ți spun.

Am luat din dulap o sticlă pe care scria *vin dulce*. Tata obișnuia să lipească bilețele pe orice trebuia identificat mai ușor. Pe sticlele cu vin, pe borcanele cu murături, cu zacuscă sau pe cele cu dulceață. Spunea că nimic nu-ți strică setea de un pahar cu vin dulce mai rău decât o înghițitură de vin sec. Îmi aminteam cum, într-o zi, mama a lipit intenționat bilețele greșite pe borcanele cu murături.

– *Sunt ușor nedumerită*, i-am zis tatei ținând în mână un borcan cu castraveți murați pe care scria *morcovi verzi*.

– *Eh, nu te amăgi! E starea ta naturală*, mi-a răspuns el zâmbind. *Dar, în cazul de față, mă-ta se crede profesoară de biologie și a vrut să-ți dea lucrare de control. Eu i-am spus că știi că nu există morcov verde.*

– *Ha... Și eu care venisem să vă felicit că ați știut că ăștia sunt morcovi verzi că prea seamănă cu niște castraveți! Stai! Nu există morcov verde?!*

– Pui odată în pahar, că mi se usucă gâtul așteptând?

– Vrei să-l bei cu neamurile tale?

– Nț. Că n-ai tu vin cât pot să bea neamurile mele!

– Hai, gata. Zi-mi de ce nu te suportă sora Alinei.

– Păi să vezi: când eram io în liceu, mi-am făcut o agendă în care treceam numele ălora cu care mă culcam.

– Ce, mă?

– Bine, hai, un carneţel…

– Aşa da.

– Şi, într-o zi, eram supărat rău. Că aflase tot liceul de carneţel şi nu mai voia niciuna să se culce cu mine.

– Cum aflase tot liceul?

– Păi m-am lăudat io.

– Aa, da, logic!

– Da' nu de asta eram supărat.

– Dar de de?

– Că mai aveam un rând gol pe o pagină şi voiam neapărat să îl umplu. Îmi mai trebuia un nume. Înainte să afle lumea de carneţel, mi se pusese pata pe Cornelia, sora lu' Alina. Mai lipsea cât un purice să o combin, dar după ce s-a aflat, a dracu' dacă mă mai băga în seamă. Am tot încercat cu d'alea că totul fusese înainte să o cunosc pe ea, că de când am întâlnit-o sunt alt om, că ea m-a adus pe drumul cel drept, ştii tu, labe triste. Dar ea, nimic. Şi într-o zi, am pândit-o la o pauză şi m-am dus la ea. Şi i-am zis:

– *Auzi, dacă tot nu-ţi place cu declaraţii, n-ai vrea totuşi să te culci cu mine ca să umplu şi io pagina asta?*

– *Du-te dracu', mă! Tu nu te uiţi la tine, milogule, păduche, prăpăditule?!*

– *Ah, da?! Bineee! Treaba ta! Dar să ştii că io tot te trec aici şi o să arăt la toată lumea, aşa că mai bine ai face-o. Să ştii că sunt bun la pat. Dacă nu mă crezi, poţi să întrebi pe oricine din lista asta.*

– Şi ea ce-a zis?

– *Nenorocitule, mincinosule, te spun la director să te exmatriculeze, te spun lu' maică-ta, şi lu' taică-meu, şi lu' văru-meu şi pune golanii pe tine!* Şi a dat să mă lovească. Zic: *de ce dai, fată, nu ştii să-njuri, că mă-nvineţesc uşor?!*

Până la urmă, am lăsat-o în pace. Că era nebună rău!

– Ea era nebună?!

– Păi nu?

– Păi nu!

Și-a mai pus încă un pahar cu vin.

– Fată, știi ce mă gândeam?

– Mi-e și frică să aflu!

– Mă gândeam cât de ciudată e viața asta. Dintre toate femeile din oraș, a trebuit să mă îndrăgostesc tocmai de sora ăsteia. Ce ironie, nu?

– În primul rând, felicitări pentru noțiunea de ironie! În al doilea rând, tu chiar te-ai îndrăgostit?

– De data asta, da, rău de tot! Aș lua-o acasă și mâine. Dar nu vrea să vină decât cu acte.

– Păi și? De ce nu te însori?

– Nu vrea mama. Că n-avem bani de zugrăvit apartamentul.

– Păi facem rost cumva…

– Lasă. Toate la timpul lor. Le ai și tu pe-ale tale acum.

S-a lăsat liniștea din nou. Nici nu știu cât timp trecuse de când stăteam de vorbă cu Sorin. Nici nu știu câte pahare cu vin se duseseră. Am rămas amândoi în tăcere. Fiecare cu gândurile lui. Eu mă gândeam că tata ar fi fost bucuros să îl vadă căsătorit și la casa lui. Așa cum ar fi vrut să mă vadă și pe mine. *E destul timp.*

– Eh, fată, acum înțelegi de ce nu mă suportă Cornelia?

– Mda, înțeleg… Dar stai un pic! Dacă o sun pe Alina și răspunde Cornelia, cum îmi dau seama care e care?

– Simplu! Cornelia e blondă și poartă ochelari, Alina e brunetă și nu poa…ăăă…

– Știi ce? Pune paharul jos. Și du-te acasă.

*

Ai avut vreodată senzația că trăiești într-un castel de cărți de joc? Că la cea mai mică adiere totul se va prăbuși peste tine? De mai bine de o jumătate de oră, stăteam în vârful patului gândindu-mă dacă să merg la serviciu sau să-mi înscenez moartea. Când, într-un final, m-am hotărât să mă ridic din pat, m-am proptit în fața șifonierului întrebându-mă dacă să mă îmbrac decent sau să plec în pijamale. Aș fi ales a doua variantă, numai că, la firmă, trebuia să mă prezint la o ședință cu participare obligatorie pentru toată lumea. Nu înțelegeam de ce trebuia să fiu și eu prezentă, nu e de parcă de existența mea depindeau decizii importante. Singura dilemă pe care o aveam la job era atunci când eram întrebată dacă vreau meniul zilei sau altceva. Oamenii cu care lucram se purtau bine cu mine. Începuseră să mă tolereze, să-mi accepte zilele în care nu ieșeam deloc din birou sau cele în care ajungeam dimineața cu covrigi pentru toată lumea.

– Ce faci, mâțo?

– Caut pe net ce acte îți trebuie ca să depui un dosar pentru pensie.

– Pentru cine? Pentru mama ta?

– Nu. Pentru mine. Mama e prea tânără pentru pensie.

– Hai în sala de mese! Avem ciocolată caldă pentru tine, a zis Corina și a plecat râzând.

Pff! Nimeni nu mă lua în serios!

Corina era cea mai populară ființă din univers. Dacă am fi fost în liceu, ea ar fi fost genul ăla cu care ar fi vrut

toată lumea să iasă în pauză la o țigară sau în bar la o cafea. Iar la firmă, nimeni nu lua nicio decizie fără să se consulte cu ea în prealabil. Cu atât mai ciudat cu cât nu era nici pe departe genul control freak și se trezea de multe ori în situații bizare în care trebuia să decidă dacă se vor cumpăra dosare cu șină sau fără, bibliorafturi albastre sau roșii, dacă se vor acoperi cablurile de net cu canal cablu alb sau negru, dacă Elisa își va face bucle sau coc la petrecerea de Crăciun. Alături de directorul Ionescu, Corina era cea de-a doua mână de fier a firmei, ei doi fiind cei care puseseră umărul la dezvoltarea afacerii. Se ocupa de toate aspectele economice, de recrutarea personalului, de administrarea fondurilor și de multe alte chestii pe care, la început, nici nu le pricepeam și nici nu mă interesau. Mă luase sub aripa ei ocrotitoare și se purta cu mine așa cum, probabil, ar face-o o soră mai mare. Exista un singur lucru care mă enerva și mă făcea să aleg să stau departe de ea: arăta mereu impecabil. Hainele îi veneau ca turnate, părul îi stătea perfect fără niciun efort, machiajul îi era întotdeauna discret și în ton cu momentul zilei, iar pantofii - pantofii ei puteau să schimbe vremea din furtună în briză. Eu și fustele mele de pensionară nu dădeam deloc bine când era ea prin preajmă.

Am mers în sala de mese. Mi-am luat cana cu ciocolată caldă pe care mi-o pregătise Corina și m-am așezat într-un colț. Începuseră să îmi placă oamenii cu care lucram. Nu mă întrebau de vorbă, dar îmi permiteau să iau parte la poveștile lor, la glumele lor, la dramele lor. Era un grup omogen, non-invaziv, erau oameni buni. După câteva minute, am mers în sala de conferințe. Ședința mi s-a părut plictisitoare. S-au discutat proiecte, cifre, situații generale,

situații particulare. S-a ridicat tonul uneori, s-a glumit uneori, s-au stabilit strategii pentru fiecare departament în parte. Nu știu cât timp a durat ședința, dar mie mi s-a părut cam o săptămână. Într-un final, după ce s-au tras concluziile și părea că va putea merge fiecare la treaba lui, domnul Ionescu le-a făcut semn tuturor că pot pleca. Mai puțin mie. Corina i-a condus afară din sală, apoi a revenit și a luat loc lângă domnul Ionescu.

Mă panicasem. Adică știam că nu eram a social butterfly, dar chiar să mă concedieze pentru că eram o nesuferită introvertită? Aveam nevoie de job, aveam nevoie de bani. Eu și mama ne descurcam cu cele două salarii, dar dacă m-ar fi concediat, mi-ar fi fost greu să merg acasă și să-i confirm că a crescut un eșec.

– Îți place la noi? m-a întrebat domnul Ionescu.

– Da…

– Îți place munca pe care o faci?

– Da…

– Te stimulează?

– Păi… Nu e chiar fizică cuantică, dar e ok.

– Ți-ai dori să fii om de știință?

– Nu. Dar mi s-a părut că sună măreț.

Domnul Ionescu i-a aruncat Corinei o privire scurtă și a zâmbit ironic.

– Ești sigură? a întrebat-o.

– Foarte, a răspuns ea cu hotărâre.

– Bine.

Apoi și-a întors privirea spre mine și a continuat serios.

– După cum știi, Ana a intrat în prenatal. Deși mă bucur pentru fericitul eveniment, nu mă pot abține să nu

simt și o mare dezamăgire. Ana este un foarte bun om de vânzări, este o mare pierdere pentru noi faptul că nu ne mai putem baza pe ea în perioada următoare. Dar, să nu mai pierdem timpul, ne-am gândit să-ți oferim ție postul rămas liber după plecarea ei.

– Mm, nici nu știu ce să zic… Probabil nu am fost prea inspirată mai devreme când nu am ascultat nimic din ce s-a discutat aici, nu?

– Nu prea, a răspuns domnul Ionescu zâmbind. Dar asta nu este o problemă. Te vom instrui pe parcurs. Sincer, nu a fost ideea mea, ci a Anei și a Corinei. Dar sunt dispus să îți acord această șansă. Poți să încerci. Nu ai nimic de pierdut. Te vei muta în birou cu fetele din vânzări pe care deja la cunoști. Sper că vă veți înțelege bine.

– Eu mă înțeleg bine cu toată lumea.

– Desigur. E greu să intri în polemici atunci când nu vorbești cu nimeni.

Recunosc ironia atunci când o întâlnesc. Iar asta, deși subtilă, s-a lăsat cu vârful urechilor mele înroșite.

– Uite, nu trebuie să-mi dai un răspuns acum, a continuat el calm. Ia-ți timpul de care ai nevoie pentru a reflecta, iar când vei lua o decizie, mi-o vei comunica. Sfatul meu prietenesc ar fi să accepți. Ai potențial. Și probabil ar fi momentul să încerci să-ți depășești teama de a face și altceva în afară de ceea ce îți dă o falsă stare de confort. Vorbesc din auzite acum, nu te cunosc prea bine.

I-am mulțumit, m-am ridicat și am ieșit. Ei doi au rămas în urma mea zâmbind ca atunci când vezi un cățel făcând primii pași.

Restul zilei mi-am făcut treaba încercând să nu mă gândesc prea mult la propunerea pe care o primisem. Nu

mi-a reușit.

Aproape de finalul programului, Corina a venit în biroul meu.

– Ce ai de gând să faci?

– De ce presiunea asta?! Parcă nu trebuia să dau un răspuns acum!

– Nu, stai calmă! Era o discuție amicală. Voiam să-ți iau pulsul, atâta tot.

A dat să plece.

– Stai! i-am zis într-o suflare. Îmi cer scuze, nu am vrut să fiu antipatică. Aș avea o întrebare.

– Spune.

– Aș putea să schimb postul, dar să păstrez biroul?

– Cum așa?

– Păi, știi, dincolo sunt cinci femei!

– Da. Și?

– Of, păi asta înseamnă cinci ovulații, cinci pms-uri, cinci menstuații! Drama nu se va sfârși niciodată, nu?

Ea a izbucnit într-un hohot de râs.

– Râzi de mine?

– Nu chiar. Dar ce ai spus acum a sunat exact a ceva ce ar fi spus Ana. Acceptă postul. Te vei descurca minunat.

Am acceptat, deși nu eram sigură că mă voi descurca. Dar, cum nu fusese ideea mea, în cazul unui eșec puteam cu ușurință să dau vina pe Ana și pe Corina, să le fac să se simtă vinovate și să-mi plătească daune morale până la adânci bătrânețe.

După două zile, i-am trimis un mesaj Anei.

– *Te urăsc!*

– *Cu plăcere!*

– Știai că Elisa mănâncă chipsuri în birou și fosnește punga toată ziua?!

– Aha. Și vezi că uneori mestecă gumă cu gura deschisă, alteori să dă cu un parfum scump care miroase a transpirație, iar lunea urlă să facă toată lumea liniște că s-a trezit cu durere de cap pentru că a stat până târziu să se uite la Dr House și nu a dormit suficient.

– Doar atât?!

– 'Nope! Simona poartă toată vara niște papuci care, atunci când merge, fac un zgomot de zici că o plesnește cineva peste buci la fiecare pas; Monica își face un tratament cu cremă anticelulitică și aproape zilnic își va ridica fusta să te întrebe cam pe unde ar trebui să mai insiste - spoiler: de multe ori nu-și epilează părțile poetice, așa că încearcă să te abții să nu vomiți; Florina e convinsă că intră la menopauză și va porni de la prima oră aerul condiționat că e prea cald, după care va deschide geamul că i se pare că miroase urât de la același aer condiționat. Singura care pare cât de cât pe creanga ei e Steluța.

– Adică ar fi bine să mă împrietenesc cu ea?

– În niciun caz! O să vrea să te combine cu frate-său care e obsedat de fingering. Dacă nu mă crezi, întreab-o pe Alice de la casierie.

– Fingering zici, ha?!

– Nici să nu te gândești!

– Singurul lucru la care mă gândesc acum este că, din cauza ta și a colegelor tale, oameni normali devin Dexter Morgan.

– Tu te-ai născut Dexter Morgan. Pa.

Trecuseră câteva zile. Greu, dar trecuseră. Începusem să mă obișnuiesc cu noua funcție, cu zarva din birou, cu noile responsabilități. Mama era mândră că deveneam un

adult responsabil capabil să păstreze un job de la 8 lan17 (în realitate era de la 8 jumate, niciodată nu reușeam să ajung la timp, spre nemulțumirea domnului Ionescu), noile mele colege se dovedeau a fi foarte de treabă, ajutându-mă cu toate lucrurile pe care încă nu le înțelegeam. Pentru prima dată, mă străduiam să nu dau greș. Nu știu dacă din teama de a nu dezamăgi sau din teama de a nu-mi pierde locul de muncă. Dintotdeauna am fost daltonistă emoțional și n-am reușit să-mi identific prea bine propriile motive. Cu toate astea, existența mea mi se părea anostă și lipsită de sens. În fiecare seară, ajungeam acasă, mama pregătea ceva de-ale gurii, mâncam împreună și apoi mă închideam în camera mea unde priveam seriale sau plângeam până noaptea târziu. Probabil, dacă n-aș fi iubit-o pe maică-mea și serialele, m-aș fi dus să trăiesc la o mănăstire. „Pathetic" was my middle name.

Într-o dimineață, mă îndreptam agale ca un somnambul spre intrarea în firmă. Am deschis ușa, când o pală de vânt a făcut ca mânerul ușii să-mi alunece din mână și s-o trântească la perete. Părul mi s-a făcut vâlvoi și, concentrată fiind să nu-mi strice cele câteva bucle aproape reușite prin care încercasem să o copiez pe Ana, am început să pipăi pe nevăzute după mânerul ușii. Atunci am atins ceva care aducea cu o umflătură în repaos în șlițul unor pantaloni. În spatele meu, ca din neant, apăruse un tip înalt, la costum și cravată, cu un aer serios și o privire care lăsa să se înțeleagă că nu venise pentru pipăieli matinale. Am încercat să depășesc momentul prefăcându-mă că nu s-a petrecut. Și cum dădeam să intru cât mai repede în birou, m-a atins ușor pe umăr și m-a întrebat pe un ton aproape șoptit:

– Îmi cer scuze că, după momentul intim de mai devreme, îmi permit să te deranjez cu o banalitate, dar îmi poți spune, te rog, unde este biroul domnului Ionescu?

Nu știu dacă „penibil" are un superlativ care să descrie corect starea care mă cuprinsese.

– Ăă... De ce? Vrei să-i spui și lui?

– Nu, asta rămâne între noi, mi-a răspuns și mi-a făcut cu ochiul în cel mai arogant mod posibil.

– Atunci mergi la etaj și a doua ușa pe stânga, am zis arătând direcția spre dreapta.

– Adică cealaltă stânga, a răspuns el dându-și ochii peste cap.

– Aa, da! Exact!

I-am întors spatele și am plecat. Mai ții minte când îți spusesem că „Pathetic" was my middle name? Scratch that! „Pathetic" was my name.

Nu reușeam să uit întâmplarea de dimineață. Sau pe tipul de dimineață. Mă simțeam penibilă, și nu m-am priceput niciodată să fac ca un mic moment penibil să nu devină o dramă care să-mi strice întreaga zi.

La prânz, am mers prima în sala de mese. În urma mea, a venit Corina. Eram sigură că ea trebuia să știe cine era tipul.

– Auzi?

– Spune.

– Cine e arogantul care a venit azi pe-aici?

– Un tip care avea interviu cu Ionescu.

– Aha... Sper să nu-l angajeze!

– Cum așa?

– Nu-mi place de el.

– Îl cunoști? Ți-a făcut ceva?

Aș fi putut răspunde că îl cunoscusem mai bine decât mi-aș fi dorit și că, în realitate, îi făcusem eu lui. Sau ceva de genul ăsta.

– Nu, doar că am încurcat stânga cu dreapta și s-a uitat strâmb la mine.

– Și?

– Și m-a enervat. Noi, blondele, mai facem d-astea! Adică, dacă nu ești la volan sau la altar, care-i supărarea?!

– Atunci am o veste proastă pentru tine: i-a plăcut de el și deja au bătut palma. Ah, și-mi este foarte bun prieten. Eu l-am recomandat.

– Hm... Nu te pricepi deloc să-ți alegi prietenii.

– Fetelor, geamurile la perete că Monica mănâncă azi pește! a răsunat vocea Simonei care tocmai intrase pe ușă.

Corina mi-a zâmbit părintește și mi-a făcut semn să terminăm cât mai repede de mâncat.

Seara, am mers acasă și, pentru prima dată după mult timp, orgasmul meu avea o față care nu era dintr-o trupă rock.

*

Ai avut vreodată fantezii erotice cu un tip pe care îl vezi în fiecare zi la job? Dacă n-ai avut, îmi pare un pic rău pentru tine. Dacă ai avut, atunci știi cât de penibile sunt momentele în care el vorbește despre lucruri serioase ca, de pildă, încălzirea globală sau suprapopularea planetei, iar tu trebuie să te prefaci că nu l-ai văzut deja dezbrăcat în mintea ta și nu ți-a făcut toate chestiile alea pe care ți-ar fi aiurea să le povestești celei mai bune prietene. Cam asta a trebuit să fac eu câteva zile. Iar el nu mi-a făcut viața

mai ușoară. Cum urma să colaborăm o scurtă perioadă pe un anumit segment comun, toate discuțiile dintre noi doi se derulau în contradictoriu. Eu argumentam mult, el era monosilabic. Eu, fiind la început, puneam multe întrebări și emiteam idei care se doreau a fi soluții, el, având mult mai multă experiență, le ignora pe toate. După câteva zile, am renunțat să mai vorbim la telefon. Am ales să comunicăm doar prin mesaje scrise. Era mai simplu pentru nervii ambelor părți. Partea proastă în ceea ce privește mesajele scrise este că sunt lipsite de consistență emoțională reală și le poți interpreta așa cum ești predispus să o faci prin natura ta afectivă. Adică dacă, la un moment dat, el îți scrie *Ești cea mai enervantă femeie de pe suprafața planetei!*, tu și mintea ta deja o puneți de-o horă pentru că e logic că nu-i ești indiferentă, clar l-ai atins într-un mod la superlativ. Toată lumea știe că atunci când cineva ți-e indiferent, nu te poate enerva. Deci, clar, sunteți deja într-o relație.

Autobuzul tresare cu fiecare imperfecțiune a asfaltului. Ce ciudat! Atâta lume în preajmă și nimeni nu știe dacă suferi sau ești fericit. Zâmbesc. Singură. O femeie mă privește încruntată. Mă simt vinovată. Oare a trecut destul timp încât să merit să zâmbesc? Oare iubirea pe care o porți cuiva care s-a stins nu e direct proporțională cu timpul pe care îl petreci plângându-i amintirea? Mi-e rușine că viața mea merge înainte. La fel cum mi-e rușine că telefonul meu deranjează liniștea din jur și mă avertizează că am un mesaj necitit. Îl trec pe modul silențios. Dintotdeauna am avut obsesia de a-mi trece telefonul pe modul silențios când sunt în public.

– Mai ești la birou?

– Nu. Am reușit să plec, într-un final.

– Ghinionistă.

– Nu mă plâng. Învăț lucruri noi. Și îmi țin mintea ocupată.

– Nu te cred, dar dacă zici tu.

– De ce nu mă crezi?!

– :))

– Stai un pic! Cu cine vorbesc acum?!

– Cu mine. De ce? Ai vrea să vorbești cu altcineva?

– Nu te cred. Tu nu știi cu d-astea „:))". Sigur e altcineva.

– Ha ha. Ești amuzantă. Hai pa.

– Gata. Acum te recunosc. Ce mă speriasem!

– Ți-am spus că nu îmi placi?

– Da. Mai devreme. Dar nu mă supăr.

– Aha. Ok. Îți mai spun când simți nevoia să o auzi.

– Ești simpatic azi. Ți-e rău?

– Da. Sunt meteosensibil.

– Atunci putem să vorbim numai când plouă?

– Ha?

– Ce?

– Îmi place cum ne înțelegem.

– Se simte telepatia, nu?

– Da. Am uitat că ești telepată.

– Sunt empatică. Și ajută.

– La ce ajută?

– Poți identifica mai ușor unele trări ale celorlalți. Nu ajută prea mult dacă ești paranoic. Atunci le inventezi.

– Ți se întâmplă?

– Sigur. Ambele.

– Despre mine ce ai identificat?

– Ești un tip ursuz de cele mai multe ori. Dar ăsta e un mod de a ține oamenii departe. Ceea ce nu e un lucru rău.

– Mda…

– Îți place să faci fapte bune, dar nu faci o paradă din chestia asta.

– Acum mă perii. Nu ai gândit asta, mă pricep la oameni.

– Nu am de ce să te perii. Nu aș avea nimic de câștigat de pe urma ta.

– Nu e neapărat vorba să câștigi ceva.

– Și-atunci? De ce-aș face-o? Ca să-ți fac ție ziua mai frumoasă pentru că ești metcosensibil?

– Pentru că este o latură a omului. Cu toții încercăm să îi facem pe ceilalți să se simtă mai bine, să ajutăm în măsura în care ne stă în putere. Să fim umani.

– Tocmai. Prin faptul că ți-am făcut un compliment și poate te-ai simțit tu mai bine, nu am dat neapărat dovadă de umanitate. Actele de umanitate stau în fapte, nu în cuvinte. Și nu, nu te pricepi la oameni.

– Ba da. Cum îi etichetez de la început, așa sunt.

– Aș putea spune că ești superficial, dar contează după ce anume îi etichetezi. Eu, de exemplu, nu mă pricep la oameni. Și mereu fac greșeala să îi judec în grabă. Dar e ok când am câte o surpriză plăcută și se dovedește că m-am înșelat.

– Am înțeles. Hai că vreau să aflu mai multe despre tine. Și nu e bine.

– Știi, când eram eu mică am descoperit un citat care suna cam așa: *Nu încerca să mă cunoști. Nu merit osteneala.* Nu mai știu exact cine l-a spus, dar mi s-a părut genial.

– Ok. Am înțeles mesajul.

– Stai, nu te supăra! Am vrut să mă dau mare că citeam când eram mică!

Ploaia și autobuzul s-au oprit. Îmi arunc în treacăt privirea pe geamul încă ud și îmi dau seama că am mers o stație în plus. Cobor și pornesc agale înapoi. În buzunar, telefonul vibrează scurt.

– Ești de treabă, să știi. Asta dacă te interesa.

– Din cauza ta, am uitat să cobor unde trebuia. Asta dacă te interesa.

– Îmi pare bine că mă simt important! Îmi pare rău că ți-am cauzat un inconvenient!

– Ce bine ne înțelegem! Eu spun ceva, tu nu crezi, tu spui ceva, eu nu cred…

– Mda…mai avem un pas până la căsătorie…

– Noroc că mâine va fi soare și îți vei reveni la normal.

– Vrei să trec să te iau cu mașina? Îți aduc și un ceai cald.

– Înghețată cu topping de căpșuni să fie.

– Nu am bani de înghețată.

– Și-atunci de ce ai întrebat?

– Așa am fost educat. Să ofer.

– Existau 50-50 șanse să nu vreau ce oferi și să cer altceva. Ar fi trebuit să gândești în perspectivă.

– Fiind vorba despre ceai, existau doar 20% șanse să ceri altceva. Am cam riscat.

– Nu beau ceai. Fac pipi prea des după. Deci ai riscat mult.

– Nu am știut că ai problema asta.

– Nu e o problemă. E o reacție. Cum ai tu la glumele mele. Care sunt amuzante, dar nu vrei să recunoști. Mă rog, ceva de genul…

– Nu, este un efect. Ceaiul îți mărește diureza. Glumele tale, în schimb…

– Nu asocia glumele mele cu diureza că iese urât!

– Am mustrări de conștiință acum.

– De ce?

– De înghețată.

– Nu-ți face griji. Nu era chiar o poftă.

– Dacă vrei, trec să-ți aduc.

– Nu e nevoie. M-aș simți vinovată dacă ai face credit pentru înghețata mea. Facem un compromis, totuși: trec eu la magazinul de la colț, îmi cumpăr una și mi-o decontezi tu mâine. Sper să ai bani la tine.

– :))

– Mulțumesc pentru companie. Ai fost simpatic azi.

– Da. De-asta am zis de înghețată azi. Mâine cine știe…

*

Îmi place să am secrete. Îmi place să păstrez secrete. Să am ceva al meu și doar al meu pe care să nu-l poată atinge nimeni. Wow, în ultima vreme suna izbitor de asemănător cu ce purtam în chiloți, deși nu era chiar ideea pe care încercam să ți-o sugerez acum.

Ne învăluie o lumină slabă și un parfum dulce. Ne apropiem, îmi cuprinde obrazul în palmă și ne sărutăm îndelung. Îmi deschide, fără grabă, nasturii de la cămașă și-mi sărută umărul dezgolit. Un fior îmi trezește porii, închid ochii și mă pierd.

– *După job, mergem în oraș să bem ceva și să mă sărbătorim. Mi-ar plăcea să vii și tu.*

– *Cine mai vine?*

– *Cam toată lumea. Inclusiv colegul nostru cel nou.*

– *Ăh! Adică prietenul tău enervant?*

– *Dă-i o șansă. E un tip ok.*

Nu cred că asta era șansa pe care Corina o avusese în minte, dar nu-i vina mea că, atunci când el mi-a deschis ușa și m-a luat de mână șoptindu-mi *E un prag aici, fii atentă să nu te împiedici*, mi-am simțit toți hormonii aliniați la intrarea în vagin. Ăsta era standardul meu. Mă cucereai la prima atingere de șliț și cu prima ocazie cu care-mi arătai că-ți pasă dacă-mi frâng gâtul.

– Fusta asta n-are fermoar? mă trezește din gânduri întrebarea lui.

– Ba are. Dar acum se pune într-o parte, nu la spate ca pe vremea când ai dezbrăcat tu ultima dată pe cineva.

– Ți s-a mai spus că ești simpatică?

– Mi s-a mai spus.

– Te-au mințit.

Ah, sarcasm, numele tău e preludiu! Îi iau mâna și o așez ușor pe șoldul meu. În vreme ce el îmi deschide fermoarul, îi dau jos cravata și cămașa. Știi că e un mare ghici când dezbraci un bărbat care poartă mereu cămașă și costum? Bine, în realitate e un mare ghici atunci când dezbraci pe oricine pentru prima dată. Nu știi niciodată dacă sub haine se ascunde Philip Winchester sau Matt LeBlanc. Tot ce-ți rămâne de făcut este să-ți numeri binecuvântările când ai noroc și descoperi ce descopeream eu. Un piept fin, ferm, un abdomen plat pe care îmi plimb agale degetele coborând ritmic spre cureaua de la pantaloni. Din nou, calculez greșit oprirea.

– Ți se pare cunoscut?

– Să zic că parc-am mai trecut o dată pe-aici. Ai cumva telefonul în buzunar sau ești bucuros că am revenit?

– Nu se fac telefoane atât de mari.

O contracție sporadică îmi fulgeră zona de sud. Nu mi se păruse niciodată natural să am un dialog în momentele intime, dimpotrivă, îmi păreau un mare mood killer banalele *te doresc*, *te vreau*, *te iubesc* aruncate ca o tentativă forțată de a amplifica intensitatea momentului. Dar acum, fiecare cuvânt pe care mi-l șoptește mă face să simt cum obrajii îmi iau foc. Ambele perechi. E pentru prima dată când cineva reușește să-mi deschidă cu adevărat cutia vaginală a Pandorei.

Fusta îmi alunecase demult de pe coapse și zăcea pe podea. Pierdută în propriile gânduri, nici nu-mi dădusem seama că-mi dispăruse și sutienul. Se pare că cineva se uitase atent la David Copperfield! Cu siguranță nu eu, căci el încă poartă pantalonii. De ce naiba nu se poate aplica și în realitate trucul magic din pixurile alea pe care le întorci și dispar hainele de pe cel dinăuntru? Ne-ar scuti de multe momente mecanice, ciudate sau de stângăcie. Un astfel de moment ciudat am acum când simt cum îmi alunecă și chiloții. Mă ia de mână și mă poartă cu el în dormitor. Sunt goală, vulnerabilă, întinsă într-un decor străin, alături de un bărbat pe care nu îl cunosc mai deloc. Și mă simt vinovată. Vinovată că viața merge înainte.

Palma lui fină îmi cuprinde obrazul, apoi mă sărută delicat de parcă aș fi o sculptură de gheață și-i e teamă să nu mă topesc sub atingerea lui. O dâră caldă mi se prelinge dintre coapse. Se desprinde tare și umed de pe pântecul meu și alunecă ușor în mine. Pentru prima dată, totul se întâmplă în realitate așa cum se întâmplase de atâtea ori în

mintea mea. Îmi place că-i întuneric. E prima dată cu el. Și prefer să îl simt decât să îl văd. Îmi arcuiesc spatele și îl prind mai bine în mine. Uit de mine, mă las purtată de val. Îl plesnesc. Mă ridică deasupra lui și totul se dezlănțuie. Cu mâna în părul meu, îmi lasă capul pe spate și mă pătrunde adânc, dureros de adânc. Cu el mă descopăr. Îmi dau seama că îmi place. Durere și plăcere. Nu știu dacă e normal sau e ceva în neregulă cu mine, dar îmi dau seama că îmi place. Mă trage în continuare de păr, mă plesnește, îmi mușcă sfârcul. Ritmul e alert, mișcările în sincron, doar gândurile sunt ale fiecăruia. Poate mă comport ca o cowgirl la un rodeo după cinci shot-uri de tequilla, dar nu-mi pasă. Îmi umple goluri adânci și mă face să tremur. Fizic și metaforic. După câteva momente, termin. Se așează deasupra mea și după câteva minute, e rândul lui. Mă strânge în brațe și îmi sărută umărul. E liniște.

Nu știu cât timp trece. Într-un final, dau să mă ridic. Mă prinde de mână.

– Vrei să pleci?

– Da. Mama se va îngrijora dacă voi ajunge acasă târziu.

– Vrei să vorbim?

– Azi nu. Poate mâine.

– Ești sigură?

– Te interesează dacă a fost bine?

– Nu. Știu ce pot. Vreau să știu dacă tu ești bine.

– Sunt bine.

Am luat un taxi și am plecat acasă. Oare eram bine? Oare va fi el cel care mă va salva?

Capitolul 5

Într-o noapte, moartea mă privea printr-un ochi
de perdea. Vântul îi flutura înainte-mi năframa mirosind
a întuneric, iar în pumnul ei hidos se zbătea un cuvât
pe care îl smulsese de pe aripile gândului.
Apropiindu-se cu pas păgân sub care fremătau tenebrele
pustiului din care se rupsese, stinse lumânarea ce se
trecea tăcută lângă fereastră, lăsându-mi gândul
să alunece în nebuloasa morbidului. Înotând
prin întunericul încăperii, friguri cumplite îmi
cuprindeau obrazul brăzdat de sudori de gheață.
Tunele înguste inundate de mâlul spaimei se deschideau
în străfundurile văzului înceţoşat de ţesătura sumbră a
neantului. Trupul îmi era învăluit în tone de piele, prea
subțire pentru a mă proteja de moarte, prea groasă pentru
a mă lăsa să inspir prin pori speranța. Putrezite sub
stânci de timp zăceau portrete sculptate în amurg
de ochiul bolnav. Bâjbâiam printr-un val de dureri
ce-mi schilodeau genunchii asemenea unor tumori
supurante, încercând să adun de pe podeaua mucedă
pilula ce m-ar fi putut smulge din gheara plăsmuirilor.
Dar obosisem. Mai reuşeam doar să ascult cum
moartea mănâncă din mine. Hâdul ei lichid îmi
inunda corpul prin rănile deschise şi numai mâna-mi
convulsivă mai opunea rareori rezistență.
Contopire morbidă a gândului cu somnul,
a trupului cu aşternutul, a sufletului cu amorţeala.
Totul mirosind a liniște.

Adormisem plângând. Ca în fiecare noapte. Mă trezisem plângând. Ca în fiecare dimineață. Ce se întâmpla cu el era o descărcare de moment. Sau o oprire la boxe. Îmi dădea o stare de bine, dar și o stare de teamă, căci eu devin negreșit dependentă de orice îmi dă o stare de bine.

Începeam din nou să simt. Uneori bucurie, uneori furie, uneori un amestec între cele două. Din instinct de conservare, nu povestisem nimănui despre ce se întâmplase cu el. Ana era cu nasul în scutece, prietenia pe care o aveam cu Corina nu era în stadiul de destăinuiri, mama încă plângea și-mi părea că cea mai mică bucurie a mea ar fi făcut-o să mă urască. Îl păstram pentru mine. Revederea la birou a fost una normală. M-am bucurat când am observat că, atunci când privirile ni s-au încrucișat, nu avea grimasa tâmpului care încearcă să-și muște limba ca să nu spună în gura mare că a futut-o pe sălbatica biroului și a fost sălbatică la propriu. Comportamentele noastre erau neschimbate. Cert e că ultimul lucru pe care mi l-aș fi dorit ar fi fost să mă îndrăgostesc. Sau să se îndrăgostească el. Eu nu aveam nimic de oferit. Work romance poate fi oricând o lamă cu două tăișuri. Iar dacă, totuși, lucrurile ar fi luat o turnură ciudată, rămânea oricând deschisă varianta tipului obsedat de fingering. Ce-aș fi avut de pierdut?

Nu a fost cazul, însă. Am continuat să ne vedem. În secret. Ocazional. Câteva săptămâni.

Viața-i o piesă
în mai multe acte,
Decoruri mereu străine,
dar te-aș alege-n toate,
Și-aș asculta cum spui

că timpul nu-i al nostru,
că mintea e regizor
și sufletul e prostul.
Printre loje goale
m-aș răsfăța cu tine,
Te-aș aștepta fără regrete
dar am frică de-nălțime...

– Ce scrijelești acolo?

– Nimic!

Am tresărit și, cu un gest reflex, am închis în grabă agenda.

– Hai la o țigară. Trebuie să vorbesc ceva cu tine, mi-a zis Corina.

Panică. Am aruncat agenda în sertar și urmat-o cu inima bătându-mi în tâmple. *Ce naiba făcusem?* Am mers afară. Era o zi caldă de primăvară.

– Ce-am făcut? am întrebat ușor nervoasă.

- N-ai făcut nimic. De ce ești așa paranoică?

– Cred că așa m-am născut.

– Ești mai abătută decât de obicei și voiam să mă asigur că ești bine.

– Sunt bine! De ce n-aș fi?!

– Deci te-ai născut și paranoică și în defensivă, să înțeleg.

– Nu... Dar nu știu ce vrei de la mine. S-a plâns careva că nu-mi fac treaba cum trebuie sau...

– Nu. Nu are nicio legătură cu jobul. Încercam să-ți fiu prietenă. Cunoști conceptul?

Dacă nu ar fi avut o oarecare autoritate și dacă nu mi-ar fi semnat statul de plată, în clipa aia aș fi trimis-o

undeva cu prietenia ei cu tot, deși, în realitate, aveam nevoie de o prietenă. Cu Ana nu mai comunicam deloc, nu mai avea timp pentru dramele mele și alesesem să mi le trăiesc singură. Doar că preferam abordările directe celor prin învăluire.

– Dacă vrei să știi ceva anume, întreabă-mă și-ți voi răspunde. Altfel mi se pare că mă tratezi ca pe un copil.

– Bine! De cât timp te vezi cu tipul cel nou?

Mindfuck! La asta nu mă așteptam. Adică fuseserăm foarte atenți, foarte discreți, foarte rezervați în manifestările publice.

– Stai! Până nu îți fuți de tot softul cu tot felul de întrebări, doar eu știu. Și te întreb pentru că politica firmei interzice relațiile amoroase între colegi. Știu că ți se pare o idee comunistă, dar asta e!

– Păi nu cred că aveți de ce să vă faceți griji. Ceea ce avem noi nu se încadrează la relație. Suntem doi colegi care și-o mai trag din când în când.

– Încerci să mă convingi pe mine sau pe tine?

– Dar… Stai un pic! Tu cum ai aflat?

– Încă de când a fost angajat la noi ți-am spus că eu și el suntem prieteni vechi.

– Asta nu spune nimic. Nu e genul care să se confeseze sau să se laude.

– Pentru cineva care susține că nu sunteți într-o relație, îl cunoști destul de bine.

– Tocmai de-asta. Mai încearcă.

– Ok. Hai să vorbim deschis. Acum câteva seri, am ieșit împreună la o bere. Și, la un moment dat, eu am făcut o remarcă mai acidă la adresa ta, cum că ești arogantă și nerecunoscătoare pentru toate eforturile pe care cei din jurul

tău le depunem să te ajutăm să te adaptezi și să depășești momentele grele prin care încă treci. Iar el, într-o încercare de a-ți lua apărarea, a avut un moment de sinceritate.

– Adică? Ce a zis?

– A zis că îi pare rău că asta e părerea mea despre tine, pentru că, citez: ea te admiră foarte mult.

– Hm, o seară fructuoasă pentru tine, ce să zic. Ai aflat două chestii noi care-ți sunt complet nefolositoare.

– Sigurul motiv pentru care nu-ți întorc spatele încă este că îmi dau seama că ești în derivă și că nu știi cum să lași oamenii să te ajute.

– Tu m-ai întrebat, eu ți-am răspuns. Ia ce-ți trebuie și lasă restul.

– Ai dreptate, nu mi-e de folos că am aflat că v-o trageți și că, din nu-știu-ce motiv, tu mă admiri. Dar am mai aflat că el deja negociază plecarea la altă firmă, tocmai pentru că a noastră interzice relațiile între colegi. Deci, unul dintre voi doi se crede într-o relație. Poate nu era dreptul meu să-ți spun, dar nu vreau să îl faci să sufere. Iar acum mă scuzi, dar îți voi întoarce spatele. Ești enervantă și nu îl meriți!

A trântit ușa în urma ei și m-a lăsat cu ochii în soare. Nu am avut putere să merg înapoi în birou. M-am lăsat să alunec pe peretele clădirii și am zăbovit acolo minute bune. Chircită, cu genunchii strânși la piept, cu capul îngropat între brațe. Nu-mi păsa că lumea trecea pe lângă mine, nimeni nu mă întreba nimic. Le auzeam pașii oprindu-se o clipă. Apoi își vedeau de drum. Tot ce puteam gândi era că fusesem inspirată că în ziua aia alesesem să port pantaloni.

*

Ziua cârtiței. Din nou. Și din nou. Nu mai știam cine eram. Sau dacă am știut vreodată. M-am prefăcut mereu. A fost mai simplu așa. Mi-am jucat rolul pe care cu toții îl așteptau de la mine. Am încercat să uit că, atunci când eram mică, mi s-a povestit cum străbunica s-a sinucis dându-și foc. Azi ar fi fost doar o știre de la ora 5. Pentru mine a fost breaking news. Oamenii au spus că era nebună. Nimeni nu avusese răbdare sau resurse să o înțeleagă. Eu fusesem recunoscătoare că existase. Fără ea, n-ar fi existat tata. Îmi părea rău că nu ajunsesem să o cunosc. Îmi și imaginam ce dialoguri interesante am fi avut. Am încercat să-mi reprim cum îmi spuneau că îi semăn leit.

Am încercat să uit că bunicul se certa cu Dumnezeu în fiecare zi. Nu înțelegeam de ce. Pentru mine, Dumnezeu era bun, iar bunicul era rătăcit. Pe vremea aia, eram naivă. Îmi părea rău că nu am avut curajul de a-l înțelege. Lumea spunea că era nebun. Eu eram doar un copil. Mi-a fost teamă. Teamă că cei care îi înțeleg pe nebuni sunt nebuni.

Am încercat. Să fiu un om normal, cu o viață normală, cu un comportament normal. Am încercat cu Arthur. Dar nu am reușit. Singurele momente în care m-am simțit vie au fost cele în care am suferit. Demonii mei m-au copleșit. Nu-i meritam pe cei care mă iubeau, pe cei care mă luau de mână să trec un prag, pe cei care îmi făceau o ciocolată caldă fără să cer. Nu știam să mă bucur de ei. Nu știam ce e fericirea și cum se prețuiește. Aș fi vrut ca porția mea să meargă la altcineva care o merita. Știi, într-o zi am tras cu urechea la o poveste. Un domn în vârstă era de câțiva ani

pe lista de așteptare pentru un transplant de inimă. A lui era bolnavă și avea nevoie de una sănătoasă. A mea era sănătoasă și nu știam ce să fac cu ea. Am considerat că e suficient că bate. El spera că va obține una nouă până nu va fi prea târziu. *Prea târziu pentru ce?* am vrut să-l întreb. Dar mi-a fost rușine.

După dialogul pe care l-am avut cu Corina, m-am panicat. Pentru că cineva se îndrăgostise de mine și încerca să mă salveze. Nu să mă schimbe, ci să mă accepte așa cum eram. Și eu mă îndrăgostisem de el. Dar simțeam că nu am ce să îi ofer. Știi cum eram eu? Un fel de săptămâna altfel când te duce învățătoarea tot la Mc. Nu înveți nimic nou, dar pleci acasă cu jucărie. Citisem într-o zi un articol despre un cuplu căsătorit timp de patruzeci de ani care divulga secretul căsătoriei: nu locuiau împreună. Fiecare dintre ei își cumpărase câte un apartament. Se întâlneau zilnic, fie în oraș, fie unul dintre ei pregătea cina și îl invita pe celălalt, sexul era ceva regulat ca în orice cuplu, rămâneau împreună peste noapte ori de câte ori unul dintre ei simțea nevoia celuilalt aproape, dar fiecare avea spațiul lui. Intimitatea și autonomia nu se excludeau reciproc. Cred că fusese unul dintre cele mai interesante lucruri citite de mine vreodată. Îmi dădusem seama că, în realitate, nu de iubire fugeam, ci de stereotipie.

Cum puntea pe care o clădisem cu Corina era șubrezită și încă nu știam cum să o consolidez, cum nici pe el nu voiam încă să îl văd deși insistase să ne întâlnim, am ales să îl scot pe Sorin în oraș. De câteva luni, Cornelia se mutase cu un tip, iar el se mutase la Alina. Nu ne mai văzuserăm atât de des ca înainte, deși le onorasem de vreo două ori invitația la cină. Ea nu era chiar pe gustul meu. Era

o femeie foarte posesivă, cu gură multă, vorbea mereu prea tare pentru cum puteam tolera eu decibelii, dar era genul de femeie care putea rezista lângă cineva ca Sorin, așa că am acceptat-o fără să emit păreri.

– Fată, când plecăm d-aci, să-mi aduci aminte să oprim undeva să-mi cumpăr un calendar, îmi zice în vreme ce înfulecă un șnițel de pui aproape fără să-l mestece.

– Păi?!

– Păi e musai să notez ziua de azi. IeșișI tu din casă seara?! Și suntem într-un restaurant?! Cu oameni pe lângă noi?! Nici nu știu de ce anume să fiu șocat mai întâi!

– Poate-ți trag un pumn în bot ca să-ți dau un motiv real să fii șocat!

– Nu, acum pe bune, ce fu cu tine de avuseși chef să ieși în oraș?

– Mi se făcuse dor de tine.

– Suge-o ceapă!

– Bine, mă! Aveam poftă de paste și îmi fu lene să-mi fac singură și mama e plecată la mătușă-mea să o vopsească. Are vară-mea nunta în weekend.

– Și tu ce ai de gând?

– Păi eu m-am vopsit săptămâna trecută!

– Proastă mai ești! Nu asta te-am întrebat. Ți-ai găsit și tu pe vreunul? Că am auzit că dacă stai mult timp fără să te fuți cică poți să înnebunești…

– Du-te-n spumele mării! Ți-ai dat doctoratul între timp?!

– Nu, fată! Așa am citit undeva, să mor io! Io de-aia o călăresc pe Alina pe unde o prind. Păi n-ar fi păcat de raritatea asta de creier să pățească ceva?!

– Foarte adevărat… Rar! În fine, cum vă merge?

– Păi doar ce-ți spusei!

– Bine, bine, asta am priceput, dar în rest?

– Eh, mă dă dracu' că nu fac nimic prin casă, că lucrez în ture și nu prea stau cu ea cât ar vrea ea, că mă roagă de trei zile să schimb neonul de la oglindă că nu vede bine să se machieze, că las ridicat capacul la wc, chestii d-astea de oameni mari pe care n-ai cum să le știi tu. Să-mi bag pula dacă e vreo diferență! Zici că m-am mutat tot cu mama! Pe voi, femeile, nu vă mulțumește niciodată nimic!

– Ți-ai mai căutat și tu altceva de muncă să ai măcar un program normal sau ești tot pe taxi?

– Am căutat. Bine, acum m-am băgat într-o afacere cu unu' și-mi vin niște bani frumoși d'acolo. Dar e mai bine pentru tine să nu știi mai multe. Faza de căcat e că cre'că am taxiul bântuit.

– Păi cum așa?

– Hai să-ți povestesc! Fii atentă! Într-o seară, eram în stație la spital. Așteptam și eu să se lege ceva, dar, la câți eram pe-acolo, nu prea mi se arăta. Și cum stăteam eu așa ca bou', mă uit în oglinda retrovizoare și văd două femei îmbrăcate mai ca la țară așa, care împingeau la un cărucior cu rotile în care părea că dormea un moșulică. S-au tot plimbat pe la vreo trei taxiuri până să ajungă la mine. N-a vrut niciunul să le ia. Ajung la mine. Că bună seara, că îl avem și noi pe tataie, îl externarăm dar e sedat și că dacă puteți să ne duceți și pe noi la țară cam la vreo douăj de kilometri de oraș. Zic: păi cum dracu' să vă duc cu cărucior cu tot că n-am unde să-l bag? Una face: nu, că îl punem pe tataie pe scaun, dar musai pe ăla din față ca să îi punem centura și să stea și el bine că oricum doarme,

și căruciorul îl ducem înapoi că e de aici de la spital. Zic: hai că vă duc. Mă oferii eu să le ajut să îl pună pe taicu' pe scaun, ele începură să se agite disperate că nu e nevoie, că îl pun ele, că are nu știu ce operație și ele știu cum să îl așeze. Îl puseră pe scaunul din față, de lângă mine, îi puseră centura, una din ele duse repede căruciorul înapoi și plecarăm. Pe drum, la un moment dat, taicu' s-a legănat și mai că avea să-mi cadă cu capu-n poală. Una din ele a sărit repede, l-a împins spre geam și tot drumul a mers cu mâna pe el, că cică să nu mă încurce pe mine la condus. Taicu', săracu', se mai lovea cu capul ba de geam, ba de tetieră, după cum se mișca mașina prin hârtoape. Le zic: da' îl sedară bine aștia la spital, nu glumă. Ha ha ha, râsete, ca da, ca să doarmă până acasă, ca să nu aibă dureri, și tot așa. Eu am dat drumul mai tare la muzică să-mi treacă timpul mai repede și să-mi priască și mic plimbarea, aia tot ținea de taicu' de mă întrebam cât mai are până să-i pice mâna. Deja se însera când ne apropiam de satul unde trebuia să ajungem. Când aproape să intrăm în sat, una din ele mă bate pe umăr și mă roagă dacă pot să opresc muzica. De tot? zic. De tot! zice. Am oprit-o și am luat cotitura spre sat. Și ce crezi, fată, că mi se arată în fața ochilor?

– Ce?!

– O adunătură de săteni îmbrăcați toți în negru, bociți toți, cu lumânări în mâini. Fată, m-au trecut toate transpirațiile, abia îmi mai simțeam picioarele, nu mai știam de capul meu. S-au împărțit în două rânduri să pot să trec printre ei și, când am oprit la poartă, au început niște babe să bocească și să urle de nu știam unde dracu' sunt sau ce dracu' făcusem. *Fănele, venișI acasă, Fănele! Cum te duseși tu, Fănele, și ne lăsași, Fănele?!*

– Nu cred așa ceva!!! Adică taicu' era mort???

– Da, fată!!! Era mort. Eu am paralizat! Au venit doi hăndrălăi d'ăia cât taurul comunal și l-au luat pe taicu' pe brațe din mașină, una din alea două mi-a aruncat banii pe scaun fără mulțumesc, fără futu-te-n cur și au intrat toți în curte. Și-am rămas ca prostu' cu fantoma lu' taicu' în mașină.

– Nu pot să cred!!!

– Și gândește-te că deja se întunecase. Am luat-o la goană înapoi spre oraș și nu aveam în minte decât imaginea lu' taicu' care vine spre mine. Am oprit undeva pe drum, am vomitat, mi-am dat două palme și mi-am făcut curaj să mă urc iar în mașină. N-am mai avut curaj nici să dau drumul la muzică, că mi se părea că n-o să aud dacă vrea fantoma să-mi facă ceva.

– Băi, numai ție ți se poate întâmpla așa ceva!

– Păi da! Că sunt handicapat! Nu puteam în pula mea să îmi pun și eu întrebarea: bă, da' de ce pula calului nu vru niciunul din ăilalți taximetriști să-i ia pe ăștia în mașină? Și, ca să fie seara perfectă, când am ajuns acasă m-am certat și cu Alina.

– De ce?!

– Că i-am povestit ce am pățit. Și în loc să mă consoleze și ea, să mă ajute un pic cu o mângâiere, cu un sex oral, cu orice face o femeie pentru bărbatul pe care spune că-l iubește, ea s-a pus pe râs ca vaca!

– Măi, Sorin, eu cred că s-a gândit la tine, mă! Adică, pe bune, chiar ți s-ar fi sculat după faza cu taicu'?

– Fată, nu mi s-a sculat o săptămână după faza asta, dar măcar gestul ar fi contat.

*

– Știi bancul cu maimuța? Când îi vine rândul să discute cu Dumnezeu?

– Nu…

– Deci, toate animalele trecuseră deja pe la Dumnezeu care le chemase să le testeze inteligența. Și vine rândul maimuței. Se așează ea frumușel în fața lui Dumnezeu și El o întreabă într-o doară: *Măi, maimuțo, tu, dacă ai avea de ales între frumusețe sau prostie, ce ai alege?* Maimuța stă un pic pe gânduri, se scarpină oleacă în creștet și-apoi răspunde hotărâtă: *Prostia, Doamne, că frumusețea e trecătoare!*

– Mmm… Aș râde, dar eu cred în teoria evoluției.

– Știu, maimuțica mea mică!

Am izbucnit amândoi într-un hohot de râs. Era sâmbătă dimineața. Revederea, după perioada de pauză pe care mi-o acceptase fără a-mi cere explicații, fusese una furtunoasă, așa că rămăsesem la el peste noapte. Și mă simțeam ca acasă. Cu un gest pe care nu l-am gândit prea mult, m-am ridicat din pat, am luat de pe covor tricoul lui aruncat cu o seară înainte și m-am îmbrăcat cu el. Apoi i-am întins mâna.

– Mergem să facem o cafea?

– Nu vrei să ieșim la o cafenea?

– Nu. E prea peopley afară. Nu-mi plac oamenii.

Mi-a întins mâna și mă așteptam că mă va însoți în bucătărie. În schimb, m-a tras înapoi în patul moale.

– Ce nu-ți mai place? m-a întrebat ținându-mă strâns la piept.

– …nu-mi place când e furtună, când cartofii prăjiți își schimbă gustul după ce se răcesc, când o carte se încheie cu happy-end, când moare un animal într-un film, când mă părăsesc cei pe care îi iubesc.

– Eu nu o să te părăsesc.

– Pff! Oricum nu s-ar pune. Nu te iubesc.

– Nici eu nu te iubesc, mi-a răspuns și m-a îmbrățișat și mai strâns.

În momentul ăla, mi-am dat seama că deja îl iubeam. Acolo, învăluită în brațele lui calde, fără să mai spună nimic altceva, mi-am dat seama că îmi intrase sub piele, că îmi intrase în suflet, că nu era doar o oprire la boxe așa cum încercasem să mă conving singură. M-au copleșit emoțiile. Nu mă mai simțisem atât de ocrotită de când îl îmbrățișasem pe tata în a doua zi de Crăciun. Lacrimile au început să-mi curgă fără voia mea. Mi-am ascuns fața între palme. Nu voiam să mă vadă așa.

– Nu te ascunde de mine. Poți plânge. Oricând. Oricât. Iar eu voi fi lângă tine de câte ori vei avea nevoie.

Am plâns. Mult. În hohote. Cu suspine. Cu inima bătându-mi lângă a lui. Am plâns ca atunci când încerci să-ți descarci din suflet ani de suferință în solitudine. Apoi, l-am privit. M-a sărutat pe frunte și mi-a șters lacrimile. Era pentru prima dată când nu mi le ștergeam singură.

Într-un final, după ce furtuna de lacrimi s-a potolit, m-am ridicat din nou din pat.

– Unde pleci?!

– Mă duc să-mi suflu mucii. Prea miroase a curat lenjeria ta și e păcat de ea, nu crezi?

– Păi nu-i ștergi și tu cu mâneca tricoului, ca orice om normal?

– M-am gândit să nu fie tricou' ăl bun de Paşte sau ceva…

– Nu e. De obicei îl foloseam după masturbare… Ştii tu.. Cum fac alţii cu şosetele sau orice e la îndemână…

– Aaa, feromoni! Ai gândit-o bine! Fist bump, baby!

Am intrat râzând în baie. Am închis uşa în urma mea. Am tras aer în piept şi mi-am făcut curaj să mă privesc în oglindă. Cu părul răvăşit, cu ochii umflaţi, cu obrajii îmbujoraţi, m-am văzut frumoasă. Şi, pentru prima dată, mi-am zâmbit. Probabil din cauza ochilor umflaţi nu m-am văzut prea bine. Sau probabil datorită lui m-am văzut mai bine. Mi-am spălat faţa cu apă rece şi-am zăbovit câteva momente cu braţele sprijinite pe chiuvetă neştiind ce să-mi spun. Aşa că am ales să nu-mi spun nimic. Doar să simt. Mi-am şters faţa cu prosopul care mirosea a balsam dulce şi-am deschis uşa. El mă aştepta cu mâna sprijinită pe prag şi privirea încruntată.

– Ce este? am întrebat curioasă.

– Mai stau mult după tine?! Că mi-e foame şi vreau să comandăm o pizza!

– Să zici merci că nu-mi veni să fac alte treburi, că puteai să mori de foame!

– Merci, mi-a răspuns râzând.

– Nu cred că pot rămâne să mâncăm împreună. Ar trebui să ajung acasă. Mama nu e obişnuită ca eu să lipsesc noaptea.

– Dar ai anunţat-o, nu?

– Desigur! Altfel ar fi fost inundate cu poza mea toate canalele de ştiri şi toţi stâlpii de iluminat.

– Atunci o mai suni o dată şi îi spui că ajungi mai târziu.

– Hm… Ok. Dar plătești tu pizza.

I-am dat un pupic pe obraz și-am plecat în altă cameră să am un pic de intimitate să o pot suna pe mama. N-am avut nevoie de prea mult timp. *Vii când vrei! Ești majoră și vaccinată! Și nu mă mai întrerupe de la telenovelă, ai înțeles?!*

Am comandat pizza și am pus un film. Nu-mi mai amintesc cum se numea. Era cu Tom Cruise când moare el într-un accident de mașină cu Cameron Diaz. Aș putea să caut pe net să-ți spun titlul, dar dacă ți-aș spune eu totul, tu ce-ai mai face? În fine, el a intrat să facă un duș că-l cam plictisea filmul, eu am rămas în pat. În vreme ce el era sub duș, a sunat interfonul. Am mers și am deschis. Apoi, panicată, fără să bat la ușă, am dat buzna peste el în baie. Și-a acoperit în grabă părțile intime, de parcă năvăliseră tătarii, și m-a întrebat speriat:

– Ce pățiși?!

– Cred că vine băiatul cu pizza!

– Așa și? Drama care e?!

– Păi nu mă pricep! Nu știu cât să îi las bacșiș!

– 7 lei.

– 7 lei?!

– Păi da! Stăm la etajul 7 și nu merge liftul. Deci 1 leu pe etaj.

Între timp, se aude soneria.

– STĂM?!

– Pe bune?! Du-te și deschide ușa că pleacă ăla înapoi cu pizza și deja mă dor genunchii de foame. Portofelul e lângă ușă.

– Dar… STĂM?…am continuat să întreb în vreme ce mă îndreptam în marșarier către ușa de la intrare. Inutil să-ți

spun că am uitat să închid ușa la baie, băiatul cu pizza m-a privit întâi pe mine, apoi peste mine la priveliștea nudistă la care, văzându-i uimirea, clar nu se aștepta, el și-a păstrat o mână pe părțile intime, iar cu cealaltă a făcut un gest scurt în semn de salut cu o grimasă care încearca să facă dintr-un moment penibil unul amuzanto-penibil. I-am achitat nota, i-am dat bacșișul și-am închis în grabă ușa. Wrong door, but still. Apoi m-am îndreptat spre el tocmai când își trăgea singur o palmă peste frunte.

– Oops… Dar e numai vina ta! Cum adică STĂM?! am întrebat eu proptită în pragul ușii, bătând din picior și ținând în brațe cele două cutii cu pizza.

– Facem în felul următor: mă lași să mă limpezesc și să mă șterg, că mă spălai cu apă mai mult rece decât caldă, lucru care nu-mi face dreptate, dacă înțelegi ce vreau să spun, și apoi, cât mâncăm, dezbatem subiectul. E bine?

– Mmm… Dar…

– În pula mea! Deja se usucă gelul de duș pe mine!

– Stai, mă, nu fi isteric! DAR… Ketchup picant AVEM?!

– În baie, nu! În frigider, da!

– Atât voiam să știu! Doamne, cât poți să dramatizezi!

I-am întors spatele și am plecat spre bucătărie mai mult plutind. Zâmbeam. Nu știusem niciodată că aveam un relationship goal. Și totuși îl aveam. Și tocmai îl trăiam. Cu ketchup picant.

*

– Ce e asta?

– Un semn de pace.

– Eram în război?

– Ha! Îmi aduseși aminte de bancul ăla despre cum ar fi lumea dacă ar fi condusă de femei. Îl știi?

– Nu…

– Cică dacă lumea ar fi condusă de femei, n-ar mai exista războaie, ci doar niște țări supărate care n-ar vorbi între ele.

– Mă uimești! La cât de morocănoasă ai fost de când te știu, n-aș fi crezut că ești genul care știe bancuri. Și chiar unele amuzante.

– Pace?

– Pace. Dar ce-i în punguța asta, totuși?

– O eșarfă. Cu lăbuțe.

– Aww! Ce drăguț!!!

Corina s-a ridicat în grabă de pe scaun și m-a îmbrățișat. N-am știut cum să reacționez. Am rămas inertă ca o mumie, în vreme ce ea continua să mă îmbrățișeze. Și-a dat seama de stângăcia mea, a rămas lipită pe mine, mi-a luat brațele și le-a pus în jurul ei.

– Așa se face de obicei, mi-a șoptit. E ca un dans al prieteniei.

Am rămas așa câteva secunde. Deși momentul mi s-a părut ciudat, mi-a dat un confort pe care nu știam cum să-l primesc încă. Dar simțeam că aveam să mă obișnuiesc cu el.

– Hai la o țigară.

– Păi și domnul Ionescu? Știi, se cam uită cruciș la mine că ajung târziu… Dacă mă mai vede iar pe-afară…

– Lasă-l pe Ionescu. E câine care latră. În plus, nu e la birou. E plecat în oraș cu iubitul tău să-l convingă că e mai importantă cariera decât iubirea.

– Nu va reuși. Zarurile au fost aruncate.

Cel mai greu a fost să-i spun mamei că mă voi muta. În mintea mea, a fost greu. În realitate, lucrurile au fost foarte simple.

– Știi… Mă văd cu un tip de câteva luni bune…

– Știu.

– De und… Mă rog, nu asta contează acum. Ideea e că mi-a propus să ne mutăm împreună.

– În sfârșit!

– În sfârșit, ce?

– În sfârșit nu mai trebuie să dau explicații neamurilor și babelor de pe scară despre cum va veni și timpul tău și nu vei rămâne fată bătrână.

Ăsta era modul ei de a-mi spune că se bucura pentru mine. *Mă-ta va fi foarte fericită. Îi era teamă că n-o să găsești pe cineva să te iubească. Sau măcar să te suporte,* mi-au venit în minte cuvintele tatei. Am zâmbit.

– O să îmi iau pe parcurs din lucruri.

– Eu zic să le iei pe toate odată că poate se răzgândește băiatul ăla.

– Dacă nu s-a răzgândit el, tata, după atâția ani cu tine, cred că sunt în siguranță.

Am râs amândouă.

– Sper să fii fericită. Acum du-te și fă-ți bagajele, că-mi începu serialul și mă reții.

Am mers în camera mea. Am lăsat-o zâmbind privindu-și serialul. Amândouă găsiserăm ceva care ne făcea fericite.

Lunile care au urmat au fost cele mai liniștite din viața mea. El își găsise un job nou de care era foarte mulțumit, eu mă bucuram de mulțumirea lui. Cu el învățam să mă bucur. De mirosul lenjeriei de pat proaspăt spălate, de o glumă spusă într-un moment intim, de o omletă făcută în grabă seara, de o felie de lubeniță pe care o devoram ca purceii, de un sărut pe obraz dimineața când pleca înaintea mea și nu voia să mă trezească. Îl simțeam, dar mă prefăceam mereu că dorm să nu plece cu sentimentul de vină că m-a trezit.

Mama mă bombarda cu tot felul de sfaturi cu tentă de poruncă. Cea mai mare teamă a ei era că nu știam să gătesc și că *băiatul ăla se va sătura de cartofi prăjiți și omletă și te va lăsa pentru una care știe să facă sarmale sau musaca*. Îmi amintesc cum, într-o sâmbătă, m-a chemat la ea și m-a pus să scriu un carnețel întreg de rețete culinare. Nu mai scrisesem atât de mult din facultate. Cum aveam destul material de pus în practică, aproape în fiecare seară pregăteam câte ceva din ce-mi dictase ea. A fost bine. Și nu prea. Mereu greșeam câte ceva. Ba puneam prea multă sare, ba puneam prea mult bulion, ba fierbeam prea puțin cartofii, ba mămăliga avea cocoloașe. Dar el nu zicea nimic. Probabil din respect față de eforturile mele. Eram curioasă când va atinge preaplinul. Într-o seară, s-a întâmplat.

– Auzi?

– Mmm?

– Poți să iei loc pe scaun câteva clipe? Că aș vrea să-ți spun ceva, dar nu știu cum să o fac fără să te supăr.

– Spune-mi direct, nu sunt așa sensibilă!

– Bine. Ai putea să nu te mai stresezi atât cu gătitul? Nu-mi place cum gătești.

– Slăvite fie boabele de fasole, te iubesc!

– Păi am stat eu, așa, și m-am gândit… Nu e păcat să pierdem timpul cu asta când am văzut azi-noapte într-un film o poziție care sfidează gravitația?

– Deja am spus că sunt de acord. Nu te mai strădui atât!

Well, am încercat poziția. N-a fost bine. Mie mi s-a pus un junghi în spate, care ulterior a coborât pe buca stângă și pe care l-am purtat cam o săptămână, iar el și-a sucit încheietura mâinii drepte. Cine a zis că e benefic pentru relație să înveți poziții noi, să vină să mă pupe între buca în care am avut junghi și cea în care nu!

Bine, la început nu mi-am dat seama de unde mi se trăgea junghiul, că, nu știu dacă ți-am spus până acum, dar io-s blondă. Și-ntr-o zi, însoțind-o pe Corina la o țigară, îi zic într-o doară:

– Băi, mă doare rău spatele. Abia pot să mă mișc.

– Ai stat în curent?

– 'Nope…

– O fi de la rinichi?

– 'Nope… Că beau lichide. Vinul e lichid, nu?

– E. Clar, e. Hm… Ai ridicat greutăți?

– În afară de placa de păr, 'nope…

– Ați schimbat poziția?

S-a strigat bingo. Nu a fost nevoie să mai răspund, căci pe mine mă trădează fața. Chiar mai mult decât mi-aș dori, în marea majoritate a cazurilor.

– Și cum naiba facem? Că azi voiam să te iau la o partidă de shopping? m-a întrebat râzând cu lacrimi.

– Păi o să folosesc chestia asta ca scuză, pentru că urăsc shoppingul. Habar n-ai cât m-a traumatizat Ana de-a lungul timpului.

– Scuza nu se acceptă. Dar facem un compromis. Azi mergem numai în căutare de pantofi. E bine?

– Dar ce-au pantofii mei?!

– Nimic. Doar că are și mama același model, dar pe maro. E ok, ți se desumflă boticul până plecăm. Să fii gata pe la patru.

A plecat și m-a lăsat uitându-mă cu tristețe la pantofii mei care erau urâței, ce-i drept, dar tare comozi.

Pe la patru, am plecat împreună la cumpărături. Îmi și imaginam cum mă va duce în vreun magazin de fițe, la vreo vânzătoare care se va uita de sus la mine și-mi voi mușca limba să nu-i dau la pachet o bucățică dorsală din zona în care aveam mai multă celulită, unde va trebui să-mi cheltuiesc toate economiile pe o pereche de pantofi pe care nu îi voi putea asorta la orice, pentru că eu nu aveam un stil. Eu aveam haine care să mă ajute să nu merg în curul gol pe stradă. Și asta pentru că cică nu-i ok să ieși în lume în pijamale. În fine, mare mi-a fost uimirea când am intrat în parcarea aceluiași centru comercial din care îmi cumpăram și eu haine și încălțăminte. Mi se părea atât de ciudat că amândouă ne îmbrăcam din același loc. Singura diferență era interesul față de propria imagine, lucru care mie îmi lipsea complet.

Am pornit agale printre zeci de standuri cu pantofi. Asta fusese înțelegerea: primul pas - pantofi. Eu mă uitam la tot felul de mocasini sau tenișI, ea mi-i lua subtil din mână și îi punea la loc. Acțiunea s-a repetat de câteva ori. Într-un final, i-am zis:

– Auzi? N-ar fi mai bine să-mi arăți cam ce crezi tu că mi s-ar potrivi și eu să-mi spun părerea? Că eu sunt oarecum o sclavă a obișnuinței și confortului.

– Oarecum?! Bună glumă!

A ridicat de pe raft o pereche de pantofi superbi, ce-i drept, dar la care nu aș fi îndrăznit niciodată să mă uit. Nu din cauza prețului, care era acceptabil, ci din cauză că erau complet diferiți de tot ce purtasem eu vreodată. Aveau un model floral senzațional, toc înalt, vârf ușor ascuțit și flec din silicon.

– Probează-i p'ăștia.

– Dar…

– Nu-ți plac?

– Sunt superbi. Dar nu mă reprezintă.

– De ce?

– Pentru că porți așa ceva atunci când vrei atenție, când cauți să ieși în evidență. Iar mie-mi place să fiu invizibilă.

– Greșit! Porți așa ceva când îți plac și vrei să te bucuri de ei.

– Dar…

– Încearcă-i, te rog!

M-am conformat. Am luat loc pe scaunul de probă și i-am încălțat. Ți-o amintești pe Eep, din *The Croods,* când încalță pentru prima dată pantofi? *Aaaa, I love them!!! Where are my feet???* Asta a fost reacția pe care a avut-o creierul meu. Însă, evident, nu s-a manifestat în exterior. Aveam și eu mândria mea!

– Drăguți… Dar e normal să-ți simți degetele… constrânse?

– Nu e normal. Normal va fi când nu le vei mai simți deloc.

Vânzătoarea a început să râdă.

– Ha?!

– Am glumit, stai liniștită. Cum ți se par?

– Sunt foarte frumoși. Dar nu am cu ce să îi port.

– Cum nu? Cu o pereche de blugi conici și orice cămașă din material fin și vaporos.

– Păi tocmai! Ce parte din *nu am cu ce să îi port* nu înțelegi?

– Nu ai. Dar vei avea.

– Rămân? a întrebat vânzătoarea.

– Rămân, a răspuns Corina.

Am dat să scot portofelul din geantă.

– Nu. Ăștia sunt cadoul meu pentru tine. Și să nu faci vreo scenă să mă faci de râs.

– Dar…

Până să-mi termin ideea și să-mi încep scena, ea deja îi achitase și își lua la revedere de la vânzătoare în numele amândurora, târându-mă de braț spre următoarea destinație.

– Unde mergem acum?

– Să-ți iei blugi. Cunosc eu o doamnă de la care îmi cumpăr de obicei.

– Hi hi! am rânjit.

– O să mă faci de râs, nu?

– Prefer să nu răspund. Cuvântul *premeditare* s-ar folosi prea des la tribunal.

Am probat cel puțin cinci perechi de blugi. *Prea strâmți. Îmi turtesc curul. Îmi intră-n vevericță. Mi-o fac să pară grasă. Îmi fac gleznele groase.* Într-un final, mi-au adus în cabină o pereche căreia nu îi puteam găsi niciun cusur. În concluzie, mi-am cumpărat și blugi la modă. Ba chiar două perechi, culori diferite. Ca să nu mai lungesc povestea, mi-am cumpărat de toate: bluze noi, sutiene noi, chiloți noi, inclusiv un costumaș drăguț de la un magazin unde aveau și cătușe îmbrăcate în puf și alte chestii

interesante. O lăsam în urmă pe vechea eu și o primeam pe noua. Speram să ne înțelegem bine.

După partida de shopping, am mers amândouă la o terasă, am mâncat cartofi prăjiți și bruschette și am băut un cocktail non-alcoolic. Note to self: maybe life is not a bitch!

Dimineața, l-am rugat pe el să coboare înaintea mea și să arunce gunoiul. Urma să mergem împreună la birou, mai avea câteva documente de recuperat. Mi-am pus hainele cele noi. Și pantofii. Am coborât scările mai mult de-a latul și fără să mă dezlipesc de balustradă. Arătam ca Sarah Jessica Parker în *Sex and the city*, dar mergeam ca Whoopi Goldberg în *Ghost*. Dar m-am descurcat. I-am privit reacția în vreme ce mă îndreptam spre mașină. Nu îi venea să creadă. A coborât geamul parcă să se asigue că sunt tot eu, cea care cu o zi înainte plecase de acasă ca o băbuță care merge la slujba de duminică să dea acatiste. I-am zâmbit șăgalnic și i-am făcut cu ochiul.

– Ce transformare!

– Îți place?

– Da! Semeni cu o actriță de la Hollywood!

– Da?! Cu cine?!

– Cu iapa lui Zorro.

Am râs cu lacrimi. Asta a mers direct la punctul mezozoic.

– Arăți minunat! Pe bune! Dar… Cum… De ce…

– Așa mi-a venit. M-am gândit că tu arăți mereu mișto când pleci de-acasă, iar eu arătam ca un adolescent la pubertate. Și nici n-am țâțe care să demonstreze contrariul.

Schimbarea mea a șocat pe toată lumea. Inclusiv pe mine. Aveam o altă atitudine, mă simțeam mai sigură pe mine, deși îmi era foarte greu să mă obișnuiesc cu atenția

pe care o primeam. Laitmotivul următoarelor zile a fost: *Habar n-aveam că arăți atât de bine*! Nici eu!

True time moves forward not with the tick of a clock
but with a making of a choice. Until a choice is taken,
the future is not determined.
Tom Montalk

– Nu așa, mă! Nu acolo!

– Păi nu stai bine și nu ajung unde trebuie!

– Pune piciorul ăsta aici și acum împinge!

– Da' ce? Crezi că-s contorsionist?!

– Of! Dă-mi un prosop că mi-a țâșnit fix în ochi!

– Nu vrei mai bine să chemăm un instalator?

– Zici? Crezi că se pricepe mai bine decât noi?

– În a repara țevi? Nu! Cu siguranță, nu! Dar să zicem că el are mai multă experiență.

– Of, păi o să vadă toate vasele astea nespălate!

– Așa și?

– Și o să creadă că-s leneșă și nu sunt fată de casă.

– Tu vrei să-l agăți sau să ne repare conducta?

– Hmm, nici nu știu cum să răspund. N-aș prea vrea să-l agăț așa de față cu tine, că, na, suntem totuși într-o relație serioasă... Shit, mi-am adus aminte că nu mi-am schimbat statusul pe Facebook!

– Mergi și-l schimbă cât sun eu instalatorul. Dar să treci *engaged to*.

Dacă aș fi visat vreodată o cerere în căsătorie, așa ar fi fost. Una naturală. Intimă. Fără regie. Fără spectatori. El - în pantaloni scurți și tricou, eu - în boxeri și emoție. Și fără inel. L-am îmbrățișat și am plâns. Doar eu. El nu plânge niciodată. Cred că e robot. Asta ar explica multe.

Sâmbăta am fost la tata. Doar eu. I-am vorbit mult. Am plâns mult. El m-a ascultat. Și cred că a plâns împreună cu mine. Cu lacrimile înnodându-mi-se în barbă, am început să-i scriu.

Tălpi de sare topite pe treptele lacrimilor
sub tăcerea pietrei reci de mormânt.
Cărări de spini mă despart de tine. Schilodită,
a gândului pasăre-și privește aripile plutind pe râuri
de ceară. Șterge-mi clipa de ieri, dezleagă-mă
de veacul de mâine și, între ieri și mâine,
învață-mă să trăiesc fără tine azi.
Mă iubeai, deși eram cea mai mică frunză a universului,
mă plăceai, deși eram cel mai strâmb măscărici reflectat
în oglinda ochiului tău.
Am rătăcit drumul spre tine de teama nimicului
dintre răspântii, am refuzat să-ți ascult cuvântul
purtat pe coama codrului de teama tăcerii dintre copaci.
Dar azi te regret și te chem, te caut și te pierd,
te vreau aproape și nu te am.
Mă bântuie încă ecourile întrebărilor văduvite
de răspuns, căci mi-ai spânzurat glasul cu funii
de vânt înainte să-ți spun „Rămâi”,
și-ai ales să pleci înainte să-mi spui „Rămas-bun”.
Te descătușez în fiecare noapte din ungherele întunecate
în care mi te aruncă timpul, temându-mă că într-o zi
nu-mi voi mai aminti chipul tău.
Și dacă mâine vei veni, mă vei găsi sub cupola rece care
păstrează mirosul lacrimilor amare.
Tu stinge cu suflu-ți cald lumânarea ce arde plictisită
lângă mine și închide în pumn picul de ceară în care

ți-am lăsat un „Iartă-mă" tardiv.
Apoi mă lasă a dormi sub umbra clipei
în care m-ai părăsit.
Nu mă striga, să nu te-nșele chipu-mi rumen,
căci, sub raze de amurg, voi fi murit demult.

Am împăturit bilețelul și l-am îngropat sub glastra în care stăteau câteva garoafe pe care i le adusesem. Speram că, odată cu el, voi îngropa și partea mea întunecată care ieșea la iveală când mă așteptam cel mai puțin. Ce nu-i scrisesem era că visam ca, atunci când mă voi căsători, să fie el cel care mă va duce la altar. A fost un vis al meu nemărturisit și neîmplinit. Nu-mi rămânea decât să sper că era mândru de mine.

Durerea mi-a fost dintotdeauna cel mai bun profesor. Iar eu am fost un elev silitor. Dar nu mai vreau. Nu mai vreau să ascult vocile care-mi spun că nu pot. Că nu are rost. Că finalul e mereu același.

Sudori reci îmi îngheață ceafa. Un frison îmi face corpul să tresalte sub pilota pe care o strâng în brațe ca și când ar încerca să mă părăsească. Întind mâna și ating perna lui. Goală. Rece. Sângele îmi coboară în tălpi, un vuiet amețitor îmi suflă în urechi. Panica mă învăluie și vederea mi se întunecă. Vreau să-l strig, dar nu-mi pot desclești maxilarul. Îmi pun mâinile la ochi și aștept lacrimile. Apoi se face liniște.

– Ce faci, maimuțico? Te gândești dacă va ploua azi?

Îmi las degetele să mi se scurgă de pe chip. Acoperit doar de prosop, stă în ușă și îmi zâmbește părintește. Ca de mii de ori până acum. Nu reușesc să îi răspund. Doar îi zâmbesc. Cu buzele, cu ochii, cu sufletul. Ca de mii de ori până acum.

E o zi răcoroasă de septembrie. La meteo anunță ploi. Dar viața merge înainte. Căci azi el mă așteaptă la altar. Îl cheamă Robert.

Capitolul 6

Ani mai târziu

Și n-am de țigări, și n-am de pastile,
Și mama m-așteaptă, și tata nu vine,
Și ploaia îmi bate în gânduri senile
Și n-am de tristețe, nici de bucurie.

Și n-am de un zâmbet, și-o mână de boabe,
Și câinele latră, și blidele-s goale,
Și timpul răsună în tâmple bolnave
Și n-am de putere, și n-am nici de snoave.

Și n-am de-amintire, și n-am nici de tine,
Și sufletu'mi gol te iartă de mâine,
Și n-am pe covor urme de poezie
Și n-am nici de moarte, și n-am nici de vie.

Pun capul pe pernă. Nu mi-e somn. E trecut de trei noaptea. E trecut cu gânduri, cu lumina stinsă, cu un pahar gol, cu picior. Al celui care doarme lângă mine. Cu mâna pe sânul meu gol. Oare totul e gol în jur? Nu. Sertarele sunt pline. Cu zâmbete, cu amintiri, cu miros de balsam dulce. Cu tot ce încerc să păstrez. Ar trebui să dorm. În mai puțin de patru ore va trebui să mă trezesc. Închid ochii. E trucul perfect: să te prefaci că dormi ca să adormi. Simt lacrimile cum se strecoară printre pleoapele închise. Mi-amintesc că am fost bucuroasă când am cumpărat perna pe care încerc să adorm. O urmăream de mult timp, dar era peste bugetul meu. Şi-ntr-o zi, bum! Era la reducere! Cu greu m-am dezlipit de ea când a trebuit să o scaneze casiera. Am plecat ținând-o în brațe. Era like *my precious*! Perna, nu casiera.

Roz e culoarea mea preferată. Dacă m-ai imaginat ca pe o Barbie îmbrăcată în roz, te-ai înșelat. Roz e pastila ovală pe care o țin în mâna care tremură în vreme ce încerc să deschid cât mai repede sticla cu apă și mă întreb dacă n-ar fi mai simplu să le iau pe toate deodată. E încercarea mea de a mai câștiga o zi. Dar nu. Iau decât una. Şi aștept. În câteva minute, totul va deveni mai ușor de suportat. Gândurile întunecate, bătăile rapide ale inimii, tremurul picioarelor. Ușor-ușor, soarele nu o să-mi mai pară o hârtie mototolită și voi reuși să văd lumina. Cu părul prins aiurea, de parcă am pierdut un pariu cu o coafeză, îmi fac curaj și ies din casă. Câteva ciori mă însoțesc. *Nu e momentul încă*, le șoptesc. Trec pe lângă o mașină cu geamuri fumurii. Îmi privesc reflecția. Și sprâncenele mi se încruntă mai tare, accentuând linia dintre ele, moștenire de la tata. Nu băgasem de seamă în ce mă îmbrăcasem. De mult timp mi-e

indiferent. *You're beautiful. Smile.* Asta scrie pe tricoul meu. Și mi se potrivește la fel de bine cum i se potrivesc unei grase colanții. Nu mai sunt frumoasă. Și nu prea mai zâmbesc. Poate rar, când citesc citate motivaționale cretine inventate dimineața la goliri intestinale. Urc în mașină. Am voie să am permis. Noroc că n-am o boală gravă cum ar fi diabet sau hipertensiune arterială, ci doar depresie cu mascate tendințe suicidale, dar fără accese de genocid. Că doar nu-s Thanos. Dau drumul la muzică. Dau volumul mai mare.

I dreamed I was missing
You were so scared
But no one would listen
'Cause no one else cared
After my dreaming
I woke with this fear
What am I leaving
When I'm done here?

Îmi sprijin bărbia pe volan și privesc cerul. Din nou, ciori. Nu înțeleg de ce oamenii le asociază cu moartea. O fi vina lui Hitchcock. Mie-mi plac. M-au însoțit dintotdeauna ca niște prietene fidele. Mai ales cele din mintea mea. M-au scăpat de cadavrele a ceea ce am fost cândva și am murit între timp. Au rămas doar schelete, dar cel puțin n-au făcut viermi. M-au ajutat să mă regenerez în ceva nou. Nu mai bine, nu mai rău. Doar nou.

Forgetting all the hurt inside
You've learned to hide so well

Pretending someone else can come
And save me from myself
I can't be who you are
I can't be who you are

Se face liniște câteva momente. Apoi melodia reîncepe. Îmi pun ochelarii de soare, pornesc motorul și plec. E încă dimineață. Nu-s multe mașini pe străzi. Cu toate astea, un idiot îmi taie calea. *Bagă-te, băga-te-ai în mă-ta, că ți-a luat stradă!*, îl apostrofez în gând. Mă calmez în câteva momente. Poate era justificat, oi fi fost eu pe bucățica pentru care plătește el taxe. Cine știe?

La semafor, un tip vinde ziare. Cobor geamul cât să-i pot strecura 5 lei prin crăpătură. *Păstrează ziarul*, îi zic și închid geamul. El zâmbește. Un puradel sare în grabă să-mi spele parbrizul. Îi fac semn că nu. Mă ignoră și stropește niște apă cu săpun. Pornesc ștergătoarele. E semnalul național sinonim cu *Nu vreau, în pula mea!*

Într-un final, ajung la destinație. Găsesc loc de parcare chiar în fața clinicii. Mă bucur, căci nu trebuie să merg prea mult pe jos. Când sunt înăuntru, sunt un caz în plus, nimeni nu mă judecă. Dar, când sunt afară, sunt un specimen ratat. Neîngrijit. Nepieptănat. Cu creierul inundat de întrebări și antidepresive. Femei de vârsta mea își duc copiii la școală. Conform normelor sociale, ele sunt realizate, împlinite, fericite, mame eroine. Eu am ales să nu. Să nu procreez, zic. Mă bucur doar de antrenament. Oricum suntem prea mulți, iar planeta nu mai are resurse. Wait! Poate sunt Thanos.

La intrare, mă întâmpină același domn cu chelie. Mă prezint din nou. Presupun că nu mă ține minte.

– Știe domnul profesor că veniți?

– Da.

– Așteptați aici, vă rog.

În câteva secunde revine.

– Este cu cineva înăuntru. Mergeți și luați loc pe o bancă în curte și vă chem eu.

– Bine. Mulțumesc.

Merg și mă așez pe o bancă la umbră. Aș fuma o țigară, dar evit să o fac, amintindu-mi întâmplarea de acum ceva timp.

Un tip în pijamale se plimba prin curte urlând:

– Vreau hainele mele negre! Unde sunt hainele mele negre?! Ce-ați făcut cu hainele mele negre?!

Domnul cu chelie a ieșit să îl liniștească.

– Sunt la curățătorie.

– Și când o să mi le dați?

– După ce se vor usca.

Domnul cu chelie s-a întros la recepție. Tipul în pijamale părea să se fi calmat, deși continua să dea ture în cerc. După câteva minute a uitat de haine. Și-a amintit de țigări.

– Unde-mi sunt țigările? V-am spus să-mi cumpărați țigări! Chiar nu se găsește nimeni să-mi cumpere și mie țigări?! Vreau țigări! Nu mă aude nimeni?! Unde găsesc țigări?!

Domnul cu chelie a ieșit din nou, încercând să-l potolească. Începuse să îi agite pe ceilalți pacienți care ieșiseră în curte la aer.

– Ți-am spus că a plecat cineva după țigări. Încearcă să te calmezi.

– Nu! Vreau o țigară! Acum! Tu nu fumezi? Dă-mi o țigară de la tine!

– Fumez. Dar cu aparat.

– Și ce ai? Iqos?

– Nu. Glo.

– Ăsta e nou? Că n-am auzit de el.

– Da.

– Păi dă-mi și mie.

– Cum să-ți dau aparatul meu? Nu e igienic.

– Atunci du-te și cumpără-mi țigări! Asta e tortură! Îmi sunt încălcate drepturile omului!

– Dar ți-am spus că a plecat cineva să îți cumpere țigări. Ia loc pe o bancă și liniștește-te.

În vreme ce se îndrepta spre intrare, domnul cu chelie a trecut pe lângă mine. L-am oprit din drum.

– Dacă vreți, îi pot da o țigară de la mine.

– Sub nicio formă. O va fuma și și-o va stinge pe braț! Nu vă faceți griji pentru el, se va liniști de îndată ce-și vor face pastilele efectul.

Deci nu o să fumez.

– Doamna Maria, vă rog să vă dați jos de pe statuie. Nu aveți voie acolo. Vă puteți răni.

– Dar nu fac nimic rău, răspunde o voce calmă.

După un scurt tresărit de panică, îmi întorc privirea spre locul de unde s-au auzit vocile. Mereu mi-e teamă să nu fie în capul meu. Dar nu. Doamna Maria, o femeie pe la vreo cincizeci de ani, îmbrăcată într-o rochiță albă vaporoasă, lungă până un pic sub genunchi, cu o coroniță din flori colorate în păr, e cățărată pe soclul unei statui. Ține în mână un buchet mic din flori, ca cele pe care le are în păr, și încearcă să-l așeze lângă bustul alb.

– Nu am spus că faceți ceva rău, dar nu aveți voie să vă urcați pe statuie.

– Dar nu înțelegeți. Acesta este domnul profesor Marinescu, fondatorul Școlii Românești de Neurologie. Vreau să îi aduc un omagiu. Trebuie. Dacă nu ar fi existat el, ce ne-am fi făcut noi?

– Bine. Puneți buchetul acolo și dați-vă jos, vă rog!

Doamna Maria așează tacticos buchetul și coboară fericită. Le mulțumește celor două asistente care se ocupaseră de ea și se așează pe o bancă la soare. Nu știu de ce, dar îmi amintește de Statuia Libertății. O statuie care a adus un omagiu altei statui. În mintea mea sună poetic. Aleg să rămână doar în mintea mea. Toți cei care lucrează aici sunt foarte de treabă, deși este o clinică de stat. Ciudat că mi se pare ciudat. Cu toate astea, deși vin aici de câteva săptămâni, mă limitez la *Bună ziua* și *La revedere*. Singurul care îmi știe gândurile este domnul doctor. Ceilalți presupun că am probleme cu capul. Lucru logic, de altfel, că doar nu vin periodic pentru vreo piesă de teatru.

– Of! Uite! S-a ridicat și a pornit spre poartă. Unde o vrea să se ducă acum? Ce ne facem cu ea?

Cele două asistente pornesc pe urmele doamnei Maria care pare că plutește spre nicăieri.

Într-un final, domnul cu chelie îmi face semn că pot intra. Îi mulțumesc în treacăt și mă îndrept spre cabinetul domnului profesor Petrescu. Bat la ușă doar ca gest protocolar, nu aștept niciodată răspunsul.

– Bună ziua!

– Și ție! Hm....nu prea-mi place ce văd. Ai mai slăbit?

– Puțin. Nu e ceva îngrijorător. Încă pot merge singură.

– Câte kilograme ai?

– Nu știu. Mă sfidează cântarul. De când i-am schimbat bateria, n-a mai vrut să pornească.

Îmi sprijin geanta pe unul dintre cele două fotolii din fața biroului domnului doctor și iau loc pe celălalt.

– Dar nu prea mănânci, așa-i?

– Nu am poftă de mâncare.

– Am crezut că mergem spre bine.

– Mergem. De exemplu, n-am mai plâns din senin pe stradă. Eu zic că este un progres.

– Pentru că n-ai mai văzut nimic care să te afecteze?

– Pentru că nu mai simt. Nici tristețe, nici bucurie. Cred că asta îmi doream.

– Nu-ți lipsește să simți?

– Nu. Pentru că mă dominau gândurile sumbre, neputința, inutilitatea.

– De ce?

– Nu știu. Sunt blocată în același tipar comportamental de mulți ani.

– Îți este bine cu schema de tratament pe care o ai acum?

– Îmi este mai bine.

– Și gândurile?

– Încă există. Uneori zile la rând, alteori nu apar zile la rând.

– Și ce faci când apar?

– Îmi amintesc că am câini. Cine ar avea grijă de ei?

– Și de oamenii care te iubesc nu-ți amintești?

– Oamenii uită și merg mai departe. În plus, nu merit să sufere cineva pentru mine.

– De ce crezi asta?

– Nu știu. Nu mai știu ce e realitate și ce e plăsmuire. Acum câțiva ani eram convinsă ca l-am înșelat pe Robert și că îi lăsasem o scrisoare prin care îi mărturisisem totul.

Într-o zi, l-am întrebat unde este scrisoarea. Abia când m-a întrebat ce scrisoare și mă privea cu uimire, mi-am dat seama că totul a fost în mintea mea. Sau poate un vis.

– Reușești să dormi?

– Foarte puțin.

– Și visele? Sunt la fel de reale?

– Da. Le trăiesc ca pe o realitate paralelă. De-asta nu mai știu ce-i vis și ce-i realitate.

– S-a mai schimbat ceva în viața ta între timp?

– Am început din nou să scriu poezii. Dar…

– Dar?

– Nu cred că ar trebui să le citiți.

– Dacă nu te simți în largul tău, nu este problemă.

Ezit câteva secunde. Apoi scot telefonul, caut în notes și îi dau să citească.

Câteodată îți pare că sfârșitu-i aproape,
Alteori ți se pare că nici n-a început,
Și mesteci în mămăligă mai departe,
Filosofia-i desertul stomacului tăcut.
N-a avut tata cuvinte să-mi spună
Că viața-i cu cocoloașe și împrumut,
Că timpul nu bate în clopot, în suflet răsună
Când prima lopată aruncă pământ.
Și am în plămâni numai vină și fum,
Și pe piele nici urmă de flori colorate,
Căci e cu-mprumut cine sunt eu acum.
Să mă-ntorc la geneză? Nu am haine curate.

– Când ai scris poezia asta?

– Într-una dintre zilele bune. În cele proaste e atâta haos aici sus încât nu pot așterne nimic pe hârtie.

– Ai încercat să publici undeva?

– Nu.

– De ce?

– Nu cred că sunt demne de publicat. În plus, nu-mi place atenția.

– Totuși, poți încerca.

– Nu are rost. Sunt mediocre.

– Ce mai fac câinii?

– Sunt bine. Se joacă, mănâncă, dorm. Sunt fericiți.

– Și asta cum te face să te simți?

– Responsabilă pentru ei. Dacă i-aș părăsi și eu, cu ce aș fi mai bună decât cei care i-au abandonat în primul rând?!

– Ți se pare că ești mai bună decât cei care i-au abandonat?

– Câteodată. Alteori mă gândesc că, până la urmă, nu e o competiție.

– Dar te dezgustă.

– În principiu, da.

– Sunt norocoși că i-ai salvat.

– Cred că e o chestiune de reciprocitate la mijloc.

– Da?

– Păi… Cred că ne-am salvat reciproc. Totul se întâmplă cu un scop, nu? Nu vom afla niciodată cu adevărat cine pe cine a salvat.

– Ai descoperit singură. Ei sunt o evadare pentru tine.

– Hmm…

– De ce zâmbești?

– Ați procedat acum ca prima dată când am venit la dumneavoastră.

– Eu sunt mai bătrân. Adu-mi aminte.

– Știu ce faceți, dar fie! Era după luni bune de atacuri de anxietate, de frică de ieșit din casă, de chin de a duce o zi până la capăt fără să plâng și să mă adun într-un colț așteptând să se termine totul.

– Asta în condițiile în care…

– …mă automedicam de o perioadă bună de timp.

– Și părea că totul e mai bine.

– Până n-a mai fost.

– Îți mai aduci aminte ce te-a făcut să clachezi în ziua aia?

– Ploua. Și sunt meteosensibilă.

– Și pe lângă asta?

– Păi să vedem dacă-mi amintesc bine… Am două semafoare în drumul spre noul job. La primul dintre ele, am văzut un cățel care trecea strada. Ud. Trist. Cu codița între picioare. Speriat de motoarele și claxoanele mașinilor. L-am privit urcând pe trotuar și văzându-și de drum. Și-am început să plâng. Mă întrebam unde se duce, dacă are ce mânca, dacă are unde dormi, dacă are de unde bea apă când nu plouă, dacă are unde se ascunde de oamenii fără suflet care îl gonesc cu pietre când își caută un loc în care să se simtă în siguranță. Aș fi vrut să-l iau și pe el. Dar nu aveam unde să îl duc. Și m-am simțit neputincioasă. Și inutilă. Am tras aer în piept, am oftat adânc, mi-am șters lacrimile și mi-am văzut mai departe de drum. La al doilea semafor la care am oprit, o bătrână cocoșată trecea strada. Era îmbrăcată ca bunica de la țară. Căra o plasă din rafie din care se zăreau câteva frunze de ceapă verde. Și, din nou, m-a lovit plânsul. Mă întrebam ce caută pe stradă pe ploaie, de unde vine, unde merge, dacă o așteaptă cineva, dacă e singură pe lume, dacă are bani de medicamente în

caz că se îmbolnăveşte. Bătrânii n-ar trebui să iasă din casă pe ploaie. Se pot îmbolnăvi uşor.

– Era mai simplu când erai copil, nu? Ploaia era fascinantă.

– Pentru mine, nu. Mi-a fost întotdeauna frică de ploaie. Când eram mică, am visat că voi muri într-o zi cu ploaie. Ca să mă facă să scap de teama asta, bunicii mei mă tot îndemnau să ies din casă şi să mă joc cu ceilalţi copii care alergau fericiţi prin ploaie. Spuneau că aşa voi creşte. Am rămas tot pitică, dar am făcut pneumonie.

– Ai avut dintotdeauna latura asta dramatică?

– De când sunt conştientă de mine, da.

– Să revenim în zilele noastre.

– Aşa… După cele două episoade cu căţelul şi băbuţa, ziua deja era compromisă. Simţeam asta. Am vrut să mă întorc acasă şi să plâng. Dar aveam foarte multă treabă. Imposibil de făcut, căci colega mea de birou vorbea încontinuu. Banalităţi, amintiri care nu mă interesau, cu devieri din epoca de piatră până în zilele noastre, cu detalii obositoare şi inutile. Am atenţie distributivă, dar şi răbdare subţire. Am încercat să o ignor. Zâmbeam din complezenţă, deşi nu auzeam nimic din ce povestea. Încercam să mă ascund după monitor, ea se ridica pe coate încercând să-mi caute privirea. Mi-am luat nenumărate pauze de ţigară în speranţa că va înceta până la urmă. Mi-a venit ameţeală de la atâta nicotină. De câte ori reveneam în birou, relua de unde rămăsese. Eu voiam linişte. Voiam să tacă! În clipa în care mi-am dat seama că nu o pot strânge de gât să o fac să tacă, a început să-mi tremure corpul. Am ieşit din nou afară şi am început să plâng. De data asta, de nervi.

– Nu era mai simplu dacă îi spuneai că ai o zi proastă şi ai avea nevoie de linişte?

– Nu voiam să o supăr.

– Ți se întâmplă des?

– Ce anume?

– Să suferi tu ca să nu îi superi pe ceilalți.

– Nu m-am gândit. Adică ea avea o zi bună. Și nu voiam să i-o stric prin atitudinea mea. Cine sunt eu să dau derogări la voie bună sau la liniște?

– Să revenim…

– Da… Atunci mi-am dat seama că e cazul să fac ceva. Nu mai puteam suporta oamenii cu care lucram de ceva vreme și care, culmea, sunt foarte de treabă și se poartă foarte frumos cu mine, nu mai puteam duce la capăt activități zilnice de rutină. Simțeam că nu mai puteam pur și simplu să exist.

– Și-atunci ai acceptat îndemnul prietenei tale de a veni la mine. Acum că-mi aduc aminte, arătai exact precum cățelul pe care mi l-ai descris mai devreme. Îți aduci aminte ce diagnostic ți-am scris, în primă instanță, pe rețetă?

– Sigur. Tulburare mixtă anxios-depresivă.

– Și-ți aduci aminte ce ai făcut când ne-am văzut la următoarea ședință?

– V-am spus că mi se pare că mi-ați scris un diagnostic de excludere, ceea ce nu este corect, deși tratamentul mi l-ați dat pentru depresie severă.

– Tocmai ți-ai răspuns singură la întrebarea de mai devreme. Te-am diagnosticat intenționat incorect, tocmai pentru a vedea ce vei face mai departe. Ești o fată foarte deșteaptă. Am știut că știi ce ai din primele minute în care am stat de vorbă. Tu nu ai venit la mine pentru diagnostic. Ci pentru medicamente și terapie. Important este că ai cerut ajutor când ai simțit că nu te mai descurci singură. Depresia clinică este foarte greu de tratat. Mai știi ce ți-am răspuns?

– Da. Mi-ați spus că ar fi fost mult mai simplu dacă în fața dumneavoastră s-ar fi aflat o persoană pentru care stările pe care vi le descriam ar fi apărut de curând și asta ar fi dus la atacurile de anxietate și episoadele de cădere nervoasă, și că ar fi fost și mai simplu dacă nu v-aș fi rugat să nu îmi dați un tratament care să-mi schimbe mintea.

– Exact. Mulți cer să le prescriu ceva să devină „alți oameni" și, eventual, un concediu medical. De ce nu vrei un tratament care să îți schimbe mintea?

– Pentru că nu aș ști să fiu altfel decât sunt. Nu mi-am dorit niciodată asta.

– Tocmai. Atunci mi-am dat seama că ești o persoană foarte inteligentă, stăpână pe propriile idei, dar copleșită de realitate. O realitate în care nu ai reușit să-ți găsești locul.

– Și încă nu reușesc.

– Știu și asta. Se citește în privirea ta, în modul în care te îmbraci, în modul în care te comporți. Ai tăi, cei apropiați, știu de starea ta?

– Doar cele două prietene pe care le am și Robert. Dar nu știu detalii. Doar că am o cădere nervoasă.

– Mamei tale nu i-ai spus?

– Nu. Am preferat să nu îi spun. Oricum nu m-a înțeles niciodată și, dacă i-aș fi spus, ar fi existat două variante: ori mi-ar fi spus *N-ai nici pe dracu'! Auzi la ea, depresie! Alții suferă de cancer, alții n-au după ce bea apă și nu mai fac depresie! Scoate-ți tâmpeniile astea din cap!,* ori m-ar fi sunat de zeci de ori pe zi să mă întrebe ce fac. Ambele variante m-ar fi secat de puțina energie pe care o mai am.

– Cum te mai înțelegi cu mintea ta?

– Suntem într-o relație complicată.

– Povestește-mi.

– Uneori merg pe stradă și mă uit la oamenii, la câinii, la pisicile care trec pe lângă mine. Îmi par triști cu toții, târându-și pașii spre undeva. Sau spre nicăieri. Mă întreb ce gândesc, cum îi cheamă, ce meserie au.

– ...

– Oameniï, nu câinii și pisicile. Știți că multe dintre animalele pe care le vedem pe stradă n-au nici măcar nume? Nu neapărat că ar schimba ceva dacă ar avea, nu e de parcă lucrurile ar fi mai puțin grave dacă aș ști că Grivei sau Miți n-au unde să doarmă noaptea. Sau măcar un colț de pâine care să le liniștească stomacul.

– Întotdeauna ai fost preocupată de animale?

– Cred că da. Îmi povesteau ai mei că, atunci când eram mică și mergeam la țară în vizită la rude, când intram în curte salutam pe toată lumea. Pe oameni îi salutam la modul general. Animalele la modul individual. Mi-au povestit cum se distrau cu toții când spuneam *Săru'mâna, tanti capra! La revedere, tanti vaca!* Eu nu am amintirile astea. Probabil eram foarte mică.

– Animalele de la bunicii tăi din curte cum le salutai?

– Nu le salutam. Le îmbrățișam. Nu pe toate, evident. Nu puteam intra în cocină să iau porcul în brațe. Dar îmi amintesc că mă certau ai mei când pupam câinii în bot.

– Cum te simțeai când îți povesteau că se distrau pe seama ta?

– Ridicolă. Apoi mă gândeam că ridicoli erau ei, pentru că nu înțelegeau că fiecare ființă merită să fie văzută, salutată, respectată. Animalele mai mult decât oamenii.

– Dar oamenii le hrăneau, nu? Aveau grijă de ele.

– Pentru că aveau beneficii de pe urma lor. Pentru ei erau doar o halcă de carne de pus pe masă.

– Și pentru tine.

– Da. Nu mă pot ierta încă pentru asta. Intram în casă și plângeam când auzeam porcul urlând din toți plămânii înainte să îl taie... Dar seara mâncam din carnea lui. Erau cu toții fericiți în jurul mesei și, dacă refuzam, oricum m-ar fi certat și m-ar fi forțat să mănânc. În plus, mama îmi băgase în cap că, fără carne, mă voi îmbolnăvi și voi muri. Pe vremea aia, îmi era frică și de boală și de moarte. Acum nu. Cu toții murim.

– Dar de boală?

– De boală, da. Dar… Știți sunetul ăla pe care îl face un animal când se scurge și ultima picătură de sânge cu viață în ea? Asta e ceva ce nu am putut uita niciodată. Mă întrebam ce era în sufletul lui în momentele alea. Probabil panică. Uneori aud sunete asemănătoare și, brusc, îmi tremură corpul, mi se întunecă mintea, îmi bag degetele în urechi cum făceam când eram mică și încep să plâng. De exemplu, la tăierea porcului se adunau mai toți copiii de la casele apropiate, ca la un spectacol cu păpuși. Eu mereu fugeam în casă. Apoi mă scoteau afară și ne făceau fiecăruia pe frunte o cruce din sângele animalului sacrificat. Cică să primească Dumnezeu ofranda.

– De cât timp ai renunțat la carne?

– Eram sigură că mă veți întreba de cât timp am renunțat la Dumnezeu.

– Nu mă privește gradul tău de pioșenie. Nu e relevant.

– De aproape opt ani.

– Nu ai o relație prea bună cu mâncarea, așa-i?

– Da. Nu am avut niciodată. Mănânc ca să trăiesc, nu invers. Câteodată nici nu-mi dau seama că a trecut ziua și am mâncat doar un covrig sau o gogoașă. Și asta

pentru că-mi face stomacul zgomote de parcă ar fi gorilă la împerechere. Dar nu simt foamea. Alteori mănânc în grabă ceva, de frică, atunci când simt că nu mă pot ține prea bine pe picioare. Chiar ieri dimineață râdeam singură de mine, dar... Nu e chiar un moment de povestit.

– Cum așa?

– Păi… E o inepție. Dar, la naiba, oricum spun numai inepții, nu? Ar mai conta una în plus?Deci, ieri dimineață, după ce mi-am făcut duș, am mers să-mi aleg în ce să mă îmbrac. Și cum căutam prin sertarul cu lenjerie intimă, am ales o pereche de chiloți care sunt printre preferații mei. După ce m-am îmbrăcat, am văzut că erau descusuți pe o laterală. Și îmi zic: *Schimbă-i! Cine știe ce naiba pățești azi, și nu poți ajunge la spital cu chiloții rupți! Vor râde ăia de tine.*

– De ce crezi că spui numai inepții?

– Așa cred eu.

– Așa îți spun cei apropiați?

– În mare parte, da. Mai puțin prietenele mele și Robert. Ei îmi fac jocul. Nu știu dacă e de bine.

– De ce zâmbești?

– Mi-am amintit ceva de acum multe luni, când încă plângeam din orice.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu mai conduceam de ceva timp din cauza căderilor nervoase bruște. Îmi era teamă să nu fac ceva să rănesc pe cineva. În ziua aia ploua. Robert își încheiase programul de muncă și i-am spus să meargă acasă, să nu mă mai aștepte că o să iau autobuzul. Și că am umbrelă. Deși nu aveam umbrelă. Ca să scurtez povestea, cum mergeam prin ploaie cu privirea în pământ, când am ajuns în fața blocului am

zărit pe bordură o pată de smoală care semăna cu o balenă. Și am început să plâng.

– Din ce cauză?

– Păi m-am întrebat cum supraviețuiește ea atunci când nu plouă. Am ajuns în casă plângând în hohote. El m-a întâmpinat panicat, săracul, că se gândea că mi se întâmplase ceva grav pe drum.

– Și i-ai povestit?

– I-am povestit.

– Și?

– Și m-a sărutat pe frunte și a zis: *Bleah! Ești fleașcă! Du-te și schimbă-te. Balena ta va fi bine. Se anunță ploi toată săptămâna.*

– Mereu e așa înțelegător?

– Nu întotdeauna. Își mai pierde răbdarea câteodată.

– Și cum reacționează?

– Hmm… Nu pot spune. E cu limbaj licențios.

– Dar nu violent, după cum zâmbești.

– Nu. Niciodată. Nici fizic, nici verbal. Nici atunci când este foarte nervos. Sunt mai violentă eu decât el. Față de lucruri, nu de oameni.

– Care e cea mai mare teamă a ta? Legată de tine, nu de ceilalți.

– Mi-e teamă că voi înnebuni și cei dragi mă vor părăsi. Nu vreau să ajung internată.

– De ce?

– Păi n-ați văzut ce pijamale urâte sunt prin magazine?

– Ești simpatică.

– Nu sunt toți nebunii așa?

– Să știi că da. Fiecare în felul lui. Trebuie să facem rețeta azi, nu?

– Da.

Ridică telefonul.

– Rodica, vino până la mine, te rog.

Pune telefonul la loc pe birou. Recapitulam schema de tratament. O notează pe un post-it.

– Ai buletinul la tine?

– Da.

Scot buletinul, i-l intind. Între timp, Rodica bate la ușă și intră. El lipește post-it-ul pe buletin și i-l întinde.

– Să vorbești mai departe să facă rețeta asta, te rog.

Ea zâmbește scurt și dă să plece.

– Rodica, ce face domnul cu debut de Parkinson?

– A, încă nu mă pot pronunța. I-am ajustat doza de tratament.

– Cum așa?

– Timp de trei zile, la câteva minute după ce lua medicamentele, avea atac de panică din cauza unei halucinații. Spunea că se mișcă lustra. Nimic altceva. Însă nu se putea liniști decât după ce stătea cineva cu el să îl țină de mână și să îl asigure că e doar un efect al medicamentelor până le asimilează organismul. Culmea e că apoi se simțea mai bine. Dar a patra zi a refuzat să mai ia tratamentul. Așa că a trebuit să îi ajustăm doza. Rezultatele nu sunt la fel de bune ca în primele zile, dar vom mai încerca pe parcurs.

– Nu era mai simplu să pui pe cineva să dea lustra jos?

Îmi dau seama că Rodica e o rezidentă. Pleacă zâmbind cu admirație. Și-mi reconfirm de ce am încredere că acest om este singurul care mă poate ajuta să învăț să trăiesc cu mine. Și nu e doar pentru că îmi poate prescrie pastile care mă ajută să mai rezist încă o zi. În fiecare zi.

– Ne auzim la telefon?

– Desigur. Vă sun săptămâna viitoare.
– Mă suni oricând ai nevoie.
– Ok. Rămâne stabilit.
– Să ai grijă de tine. Și să mănânci, da?
– O să încerc. Să aveți o zi ușoară.
– La fel. Ne auzim.

De la recepție, mi-am ridicat rețeta și buletinul și am pornit spre casă. Când am ajuns acasă, mi-am făcut o cană cu cacao cu lapte și m-am așezat în fotoliu zâmbind. Îmi trezea o amintire plăcută.

*

Oameni în pijamale,
Oameni cu mințile goale
Sau prea pline
De frământări.
Oameni ce nu văd culori,
Oameni ce plutesc printre nori,
Fără pelerină,
Și se simt eroi.
Oameni ce caută-o rază,
Oameni ce n-au altceva-n vază
Decât praf.
Oameni ce mai vor o clipă,
Oameni ce vor 1 leu, de o pipă,
Să uite,
Dar să nu fie uitați.
Oameni ce ieri aveau visuri,
Oameni ce azi sunt abisuri.
Printre atâția oameni,
Ce caut eu?

Viața, pentru un depresiv, nu e ușoară. Dar nici grea. Nu e nici veselă. Dar nici tristă. E mereu imprevizibilă. Și complicată. E cu zile în care cere. E cu zile în care tace. E cu dimineți în care plânge. E cu nopți în care nu doarme. E cu zile în care zâmbește. E cu zile în care nu mai vrea. E cu zile în care nu mai poate. E cu zile în care ar vrea un burete cu care să șteargă tot. E cu zile în care ar vrea să scrie mai mult. E cu zile în care-ți spune R*ămas-bun* în gând. E cu zile în care se simte norocos și, tot în gând, îți spune *Să nu mă părăsești!* E cu zile în care vrea să îl întrebi *Ce mai faci?* E cu zile în care vrea să îl lași acolo, în colțul lui, să uiți că există. E cu zile în care vrea să-i spui un banc, îi e dor să râdă. E cu zile în care vrea să-ți povestească despre măgarul lui Buridan și să-i înțelegi metafora. E cu priviri fără țintă. E cu duminici fără duș sau poftă de mâncare. E cu zile în care te iubește. E cu zile în care nu-ți vorbește. E cu multe întrebări. Și multe frici. Dar când iubește și când e iubit, viața lui merge înainte. O zi. Și încă o zi.

Depresia nu e ficțiune, nu e un mod de a cerși atenție, nu e tristețe. E amorțeala sufletului, e sentimentul că nu mai vrei să faci nimic, e sentimentul că nimic nu te mai face fericit. E realitatea în care nu-ți găsești locul. În care nu ți l-ai găsit niciodată. Îmi imaginez cum ar reacționa oamenii care mă știu, dacă le-aș mărturisi că sufăr de depresie clinică. *N-ai cum să suferi de depresie, că am văzut ieri că ai dat haha la o postare pe Facebook. N-ai cum să suferi de depresie, că nu-ți lipsește nimic. N-ai cum să suferi de depresie, că ești iubită. N-ai cum să suferi de depresie, că ești sănătoasă, în vreme ce alții se chinuie prin spitale.* Ar fi ca și cum mi-ar spune că n-ai cum să faci cancer la plămâni dacă n-ai fumat niciodată. Fiecare are propriile axiome în

care crede. Dacă ieri am râs la o glumă pe care ai spus-o pentru că tu ai avut o zi bună și n-am vrut să ți-o stric prin atitudinea mea posacă, nu înseamnă că atunci când am pus capul pe pernă nu m-am întrebat cum ar fi dacă nu m-aș mai trezi dimineața. Oare lumea ar fi mai bună fără mine? Oare am un scop, altul decât a consuma resursele planetei? Și multe alte întrebări pentru care caut răspuns. Depresia te face un foarte bun actor, din cauza asta depresia are multe fețe. Depresia nu te împiedică să fii funcțional, să ai un job, o familie, să fii creativ, să te implici în cauze umanitare, să dai și ultima fărâmă de energie pentru a-i vedea fericiți pe cei din jurul tău. Depresia e o minte ce vrea să moară într-un corp ce vrea să trăiască. Depresia e ca atunci când trăiești patru anotimpuri într-o singură zi. Și speri să se încheie cu primăvară.

"Who cares if one more light goes out?
Well I do."
In loving memory of Chester Bennington